SCHEMERING

Door Juan Branco

@anatolium

https://youtu.be/yEtmZKE5jhw

Het land komt in verschillende stuiptrekkingen terecht waar haat en geweld wortel hebben geschoten. Dit onderzoek naar de intieme motieven van het Macronistische regime, geschreven in oktober 2018, geeft geloof aan deze haat en geweld dat zoveel meer veracht is geworden.

Het is institutioneel ondoordringbaar vanwege de verbanden van corruptie, vriendjespolitiek en endogamie die op het punt staan aan het licht te komen.

Alle feiten werden echter in detail onderzocht en gecontroleerd. Ze onthullen een groot democratisch schandaal: de machtsovername door een kleine minderheid, die er vervolgens voor zorgde dat het vruchtgebruik ervan werd herverdeeld onder de eigen bevolking, in een afleidingsmanoeuvre dat de explosie van geweld die we hebben gezien verklaart.

Wie verklaart dit omdat het schandaal waaraan het is onderworpen niet is gezegd of geopenbaard, waardoor het door opeenvolgende compromissen een geweld wordt gevoed dat alleen maar kon uitbreken. In een land waar 90% van de pers in handen is van enkele miljardairs, is het blootleggen van de waarheid een complexe aangelegenheid, en het vermogen om te spreken en de werkelijkheid te begrijpen blijft verslechteren voor leiders en "elites" en voor de "mensen".

Eén Fransman op twee - de *Yougovpeiling* van 4 december 2018 [1]- wil dat Macron ontslag neemt. We moeten de kracht van dit cijfer meten: het gaat er niet om te zeggen dat één op de twee Fransen de president van de Republiek niet zou willen. Maar dat één op de twee Fransen, van wie de overgrote meerderheid gelooft en zich aan het bestaande politieke systeem houdt, nauwelijks een jaar na een presidentsverkiezing, van mening is dat de uitslag ervan ongeldig moet worden gemaakt door het vertrek van de persoon die hen theoretisch vijf jaar lang had moeten leiden.

1https: //www.capital.fr/economiepolitique/lamoitiedesfrancaissouhaitentlademissiondemmanuelmacron1318654

Het is niet moeilijk om hieruit af te leiden dat een zeer grote meerderheid het zou goedkeuren als deze val of dit ontslag zou plaatsvinden.

Hoe kan dit worden verklaard, wanneer dit formeel gezien lijkt te voldoen aan alle voorwaarden die een verkiezing democratisch lijken?

Heel eenvoudigweg door te laten zien dat dit wezen ons democratisch systeem alleen maar *formeel heeft* gerespecteerd en in plaats daarvan is ingestort. En dat de illegitimiteit die een meerderheid van onze medeburgers voelt, een realiteit is.

Onze journalisten en commentatoren, politieke partijen, zullen altijd weigeren dit te zeggen en het te geloven, om het te onderzoeken. Dit is natuurlijk, want, zoals we zullen laten zien, waren zij medeplichtigen en hoofdrolspelers van de democratische verkrachting die plaatsvond, een spel van verschijningen waarin een wezen aan het volk werd voorgesteld om de werkelijkheid te maskeren.

De woorden zijn moeilijk. En toch zult u erachter komen: ze zijn gerechtvaardigd. Degene die wij op het punt staan symbolisch te verslaan, heeft de macht letterlijk ten koste van de democratische en republikeinse beginselen waaraan wij ons houden en waaraan wij vragen om zijn vertrek of ontslag.

Er is geen opruiing in Emmanuel Macron's oproep om te vertrekken, omdat hij en de belangen die hem gevormd hebben, zich als opruiend gedroegen om de macht te grijpen. Laten we het belang inzien van deze woorden, die uitgaan van elke *politieke* onenigheid: het is juist de betekenis van onze confrontatie met dit wezen, het idee dat we tot dezelfde groep zouden behoren, dat wordt beïnvloed.

We bevinden ons in een uitzonderlijke situatie.

*

Let op het volgende. Geen enkele institutionele stem, noch in de media, noch in politieke partijen, noch elders, geeft blijk van deze

wens tot impeachment , terwijl het, zoals we hebben gezien, om *minstens* de helft van de bevolking gaat. Geen van hen, met uitzondering van de gele vesten die met folklore worden uitgenodigd en behandeld om ze in diskrediet te brengen op televisietoestellen, heeft deze hoofdclaim overgenomen. Het is echter de rol van de media en de politiek, in een democratische en liberale, representatieve samenleving, om de bedoelingen van de bevolking te uiten en tot uitdrukking te brengen. Als zij niet ingrijpt, en als zij niet met zoveel heftigheid ingrijpt, wordt het beginsel van ons regime aangetast.

Dat, en dat alleen al, zou het geweld rechtvaardigen dat is geëxplodeerd. Want hoe konden deze wezens zich verstaanbaar maken, in een systeem waarin hun woord niet alleen wordt ontkend, maar simpelweg onzichtbaar wordt gemaakt? In deze paradox die niemand wil aanpakken, het bewijs van een diepe mislukking, een mislukking die gecorrigeerd moet worden.[2]

Allemaal lijken ze gevangen te zitten in de valkuil van wat we een oligarchisch systeem zullen noemen, en we zullen het rechtvaardigen. Dat wil zeggen, een openbare ruimte die wordt gedomineerd door personen wier rijkdom direct of indirect van de staat afhankelijk is en die deze hebben geïnvesteerd om de controle over de media over te nemen en zo het behoud van hun belangen ten koste van het algemeen belang te waarborgen.

Een staat die we vandaag de dag, op een moment dat de mensen hun rechten opeisen, niet langer wijden aan dit algemeen belang, maar aan de handhaving van de orde, dat wil zeggen van wat er bestaat, en van degenen die er hun rechten hebben geplaatst. Inclusief ten dienste van de bevolking.

Wat we nu moeten laten zien is dat Emmanuel Macron veel meer "geplaatst" is dan hij gekozen is. Dat de pers op dit gebied met medeplichtigheid heeft gehandeld. En dat de woede en het verlangen naar ontslag die een meerderheid van onze medeburgers drijft, wordt gelegitimeerd.

2 Frankrijk Insubordinate zelf, alles in zijn streven naar vernieuwing, is alleen op zoek naar een parlementaire ontbinding, waarvoor wij ons afvragen wat het ons zou brengen. De Nationale Rally, in paniek, roept op tot "respect voor de instellingen van de vijfde republiek". De andere zijn onbeduidend.

*

We vertelden op Twitter en elders over de mechanismen die leiden tot de organisatie van de twintig uur durende TF1, presidentiële interviews met France 2, de benoeming en rekrutering van journalisten volgens verschillende affiniteiten, de systemen van compromis en herverdeling die op alle niveaus worden ingevoerd om ervoor te zorgen dat er geen woorden worden gesproken over de mechanismen die de productie van medeburgers regelen.

We hebben elders verteld hoe Emmanuel Macron een echte democratische ontworteling heeft uitgevoerd, waarvan de enige uitweg de autoritaire verstijving van het regime - tot het punt van overdaad - of de ineenstorting zou kunnen zijn.

Wat we hier op het punt staan te onthullen is de feitelijkheid die het mogelijk heeft gemaakt om deze macht in te voeren. De weg, bijvoorbeeld, Edouard Philippe, uit het niets, steeg naar de post van eerste minister, na zielig verloren te zijn gegaan tussen de lobbymissies voor een grote nucleaire onderneming en verschillende apparatsjikismen met *Les Républicains*. Hoe en waarom Ludovic Chaker en Alexandre Benalla werden gerekruteerd in de Elysée om een Praetoriaanse garde op te richten die fungeerde als "privé-politie" van Emmanuel Macron, volgens het model Bernard Arnault stelde hem voor aan Bernard Squarcini, voormalig directeur van de DGSI, die momenteel wordt onderzocht omdat hij zijn nieuwe baas, LVMH, zijn netwerken en soms de geheime diensten van ons land in dienst heeft gesteld.

Hoe dit alles, ondanks de moedige onderzoeken van sommigen, nooit goed is verteld.

We zullen bespreken waarom Édouard Philippe zo'n plaats heeft ingenomen bij Emmanuel Macron, waar de *vrije pers* en de honderden journalisten tevreden waren met het verhaal dat Macronia hem voorlegde.

Wat we hier zullen laten zien, is dat er in dit geval, net als in honderden andere gevallen, geen democratisch verhaal is gemaakt. Alleen bij belangrijke gebeurtenissen zoals de

benoeming van een regeringsleider is Frankrijk verblind gehouden. En dat het democratische probleem dat hiermee wordt opgeworpen ontologisch is: het bedreigt ons regime door alle legitimiteit van zijn leiders weg te nemen, aangezien het van hun verkiezing een farce maakt die erop gericht is de echte krachten die hen hebben voortgestuwd, te maskeren. We zullen laten zien hoe een wezen, Jean-Pierre Jouyet, die alle politieke journalisten kennen, over wie geen van hen in hun verslagen aan Macronia[3]onderzoek heeft gedaan, hoe dit is gebeurd, met Henry Hermand - miljonair die verantwoordelijk is voor de financiering van het privéleven van Macron[4] - en Xavier Niel, president Macron.

Wat hier zal worden aangetoond, is dat het systeem dat door deze wezens is opgezet, voldoende is geweest om alle waarborgen van onze democratie te omzeilen en het mogelijk heeft gemaakt om een macht te vestigen waarvan de legitimiteit terecht wordt betwist, waar zelfbeschikking en belangenverstrengeling als normen zijn vastgesteld en waar de machthebbers de orde hebben weten te handhaven en te plunderen.
Wat hier zal worden aangetoond is dat degenen die door de kleine soldaten van de gevestigde orde als "gewelddadig" worden gekwalificeerd, al die gele vesten die zo bespot zijn, degenen zijn die het beter begrijpen dan de anderen. Omdat ze wegblijven van de invloedsspelen die het kleine Parijs rotten. Omdat zij niet direct of indirect profiteren van de voorbochten die de Staat aanbiedt aan degenen die hun slavernij aanvaarden: zij zagen onmiddellijk de trucs die hen werden opgelegd. Ze begrepen zonder dat ze het onder andere hoefden te horen dat de koolstofbelasting slechts een dekmantel was om iedereen te laten betalen voor wat sommigen, via de ISF, de *exit*, de *flattax* en duizend andere apparaten, inzamelden.

Dit verband tussen feiten, deze discursiviteit, geen enkel lid van onze "elite" heeft getracht het in deze periode in de openbare ruimte te implementeren. Zij zijn het, zij die verondersteld

3 Raphaëlle Bacqué en Ariane Chemin, journalisten die met een paar anderen beschouwd kunnen worden als de effectieve directeuren van de *wereld,* maar toch perfect op de hoogte zijn van de netwerken die het personage in stand hield en de auteurs van een onderzoek over hem onder François Hollande, hebben sinds de verkiezing van de heer Macron enorm stilzwijgend over hem gesproken.
4 Maar ook, en waarschijnlijk in strijd met de kieswetgeving, Jonge mensen met Macron, zoals blijkt uit de Macronleaks, onder de codenaam "HH".

werden "analfabeet" te zijn, die gelegitimeerd zijn als medeburgers.

Deze tekst is bedoeld om aan te tonen dat degenen die het vertrek van de president eisen, en niet degenen die hem namens de instellingen verdedigen, hun aandacht hebben gericht op de verdedigers van onze Republiek en de democratie.

*

Vanaf 24 november 2018 was er een gewelddadige opstand in Frankrijk. In tegenstelling tot het geweld dat ons dagelijks wordt aangedaan door degenen die zichzelf met het systeem compromitteren, is dit geweld allesbehalve gratuit. Gerichte, doordachte en doordachte beleidsmaatregelen die de reeds ondraaglijke ongelijkheden hebben vergroot en de samenleving hebben vernietigd, hebben geleid tot een aanval op goederen en functies. Als bevrijder was ze een bron van vreugde en verbondenheid. Gecontroleerd, het is doordacht.

In een maatschappij waar het altijd dezelfde mensen zijn die lijden aan onzekerheid, angst voor verlies van hun positie en onzekerheid, heeft het rollen omgedraaid. Nu schudden de bourgeoisie en de gevestigde, nu de plunderaars en de profiteurs. Nu werden degenen die vrolijk, blijmoedig, zonder ooit bang te zijn voor tegenspoed, compromissen, blootgelegd.

Daarom toont een wezen als de heer Couturier zich zo heftig om een revolutie aan te vallen die volgens hem het eerste object is. Daarom is *Le Monde* zo bang om het te steunen.
Deze tekst verklaart en legitimeert hun woede. Het toont aan dat het beleid zijn bron heeft en dat zijn gevoelens een realiteit zijn. Deze tekst geeft een basis en reden voor hun woede. Het *toont aan* - het woord is sterk, het is gerechtvaardigd - dat ze gelijk hadden. Door de feiten, verre van enige ideologie, laat hij zien waarom deze woede gezond en noodzakelijk was. Waarom ze moeten worden opgegeven.

Alle geweld is een communicatiefout. Wat we nu echter moeten uitleggen is dat deze mislukking door enkelen werd georganiseerd

om hun belangen te dienen, op het niveau van de samenleving. Het was gebaseerd op duizend compromissen, manipulaties en diverse operaties die hebben geleid tot de organisatie van een onwettige verkiezing die een meerderheid nu probeert te ontkennen.

Dit geweld, dat velen van hen nu eisen te veroordelen, is *hun* verantwoordelijkheid en moet hun worden teruggegeven.

I

De presidentiële macht komt in de schemering. Met enige vertraging lijken de zendbrieven de werking te ontcijferen van een beklimming die in zijn tijd als wonderbaarlijk wordt gepresenteerd, namelijk die van een jongeman met blonde tempels en hemelse ogen die, alleen al door de genade van talent en durf, een heel land veroverde.

Het onschuldige verslag van deze onberispelijke conceptie, herhaald in een lus en unaniem door een wanhopige pers, barst van de zoetheid van het begin. Zoals in elke slecht gefundeerde onderneming - en het Macronistische epos, zoals we zullen zien, was dat in het bijzonder het geval - bedekken de kleuren van zwavel met een brandende snelheid de scherven van glorie waarvan we dachten dat ze definitief waren opgespoord. De achtergrond van de macht, bestaande uit backstage en compromissen, corruptie en minderwaardigheid, van het lot dat is gemobiliseerd om Frankrijk van zijn lot te beroven, lijkt stap voor stap. En deze achtergrondverlichting heeft een heel bijzondere kleur: die van bloed.

Dit bloed is niet alleen dat van de gebruikelijke zakenmensen en corrupten, deze hovelingen die door alle machthebbers worden gedragen. Het besmeurt de schaduw van Emmanuel Macron met een meer specifieke substantie, gemaakt van delinquenten en intriganten waarvan we dachten dat ze naar onze ondiepten en achtergronden werden gedegradeerd.
De zaak gaat sneller dan verwacht, onthullingen volgen elkaar op, en nu gaat de uitdaging om de macht snel genoeg te grijpen om de staatspropagandamachines de lelijkheid van de aanpak

op tijd af te dekken, verloren. De jeugdtempels van de intrigerende man lijken kraaltjes te zijn. Het is tijd voor ons om het af te maken.

*

De vijandelijkheden werden gelanceerd *via de* publicatie van het boek *Mimi*, door Grasset. De tekst, het werk van twee onderzoeksjournalisten en een romanschrijver, die in naam van de intimiteit door een gecompromitteerde en gedomineerde pers de ondoorzichtige grenzen die tot dan toe waren getrokken, vervaagt in de herfst van 2018 een van de belangrijkste onderdelen van het "weefsel van toestemming" dat Emmanuel Macron's overwinning mogelijk maakte, door middel van een ongekende, bijna fysieke bludgeoning, die door een bepaalde kaste aan de Fransen werd opgelegd.

Het onderzoek onthult de figuur van Michèle Marchand, het centrale onderdeel van een enorme communicatieonderneming die werd opgericht met de hulp van een miljardair, een zekere Xavier Niel, om de Fransen een absolute vreemdeling bekend te maken en te verzachten die net door de Parijse elite was gecoöpteerd, puur product van het systeem dat in een paar maanden tijd werd omgevormd tot een icoon dat werd geadopteerd door de redactie van Gala, VSD, Paris Match en enkele andere zorgvuldig gemobiliseerde tijdschriften.

Een wezen van wie de bekendheid, van gelijke aard als die van reality tv-beroemdheden, alleen maar kon instorten door dit apparaat.

*

Wat het boek ons vertelt is de tweede fase van Macron's machtsovername, na de fase waarin hij werd geadopteerd door een Parijse oligarchie, die we nu zullen presenteren.

Wat het boek onthult, maar slecht onthult, is in hoeverre de meest rotte netwerken in de rancide van Frankrijk verbonden

zijn met die machtige mensen die bogen op een elegante moraal en fatsoenlijke waarden.

Het onderzoek van Jean-Michel Décugis, Pauline Guena en Marc Leplongeon, die vreemd genoeg uit de buurt van vele televisie- en mediakanalen werd gehouden, laat zien hoe een voormalige pooier die miljardair werd en vervolgens een oligarch, een zekere Xavier Niel, in het begin van de twintigste eeuw een vrouw in de *zaak*, Michèle Marchand, ontmoette die met name wegens drugshandel gevangen zat, en besloot met haar de handen ineen te slaan om er een deel van haar snelle groei naar het hoogste fortuin van Frankrijk van te maken.

De eerste vreemdheid die uit de tekst naar voren kwam was dat deze "Mimi" Merchant door Xavier Niel was ontmoet dankzij de netwerken die hij tijdens zijn tijd in de gevangenis had opgebouwd. Als de een in Fresnes gevangen zat en de ander in de VIP-cel van de Gezondheidsdienst - waar hij werd beschermd door de onderzoeksrechter Renaud Van Ruymbeke, die later zou zeggen dat hij gefascineerd was door het personage, zoals hij door vele machtige mensen was geweest en hem te lang in de gevangenis had gespaard door zijn vorderingen - vertelt het boek ons dat hun advocaat gebruikelijk was en introduceerde hen wederzijds.

Laten we niet vergeten dat Xavier Niel nu de eigenaar is van de belangrijkste media in ons land en dat hij een handlanger, Louis Dreyfus, aan het hoofd van deze media heeft geplaatst, die niet verantwoordelijk is voor het censureren of het direct laten zeggen, maar voor het werven en ontslaan, promoten en straffen. Wat we zullen zien is veel belangrijker.

Deze eerste verrassing is niet genoeg. De onregelmatige mores van de rijkste mensen in ons land hebben inderdaad geen schandaal meer veroorzaakt sinds ze het op zich hebben genomen om geliefd te worden en zijn daarom begonnen met het terugkopen van alle media van het land - minder dan tien van hen bezitten 90% van de geschreven pers, laten we dat

niet vergeten - om hun imago te controleren, of, zoals de heer Niel zegt, om "niet gepest te worden". En als Xavier Niel zich heeft bedekt met een paar duisternis waaruit de meeste van zijn medemensen ontsnappen, in de vorm van enveloppen die een prostitutienetwerk hebben gevoed waarvan hij niets lijkt te weten, weten we al lang dat fortuinen vaker het resultaat zijn van kadaverachtige putrefacties dan van handelingen die kwalificeren als zaligverklaringen.

Echter, *Mimi stopt* daar niet en "onthult" een element dat enigszins beschamend is voor de goedbedoelde verschijningsvormen van onze elite. Verschijningen waarvan het belang in herinnering zal worden gebracht: onze *dominanten worden* als legitiem beschouwd omdat zij beweren *het voortouw te nemen*. Hun voorbeeldfunctie - moreel, intellectueel of performatief - legitimeert de hun toegekende privileges en lijkt de sleutel te zijn tot de macht die de samenleving hun toekent. Als dit *imperium zou* instorten, zou het hele gebouw als gevolg daarvan instorten.

Dit is het element dat wordt onthuld in het boek *Mimi* en dat het kleine Parijs, uit bescheidenheid, tot dan toe niet durfde bekend te maken aan de rest van het land, met inbegrip van de grootste krant van Frankrijk, *Le Monde*, deze grote krant die toch over een onfeilbare onafhankelijkheid beschikt.

Dit element is het volgende, en is verdeeld in twee delen: Xavier Niel en Emmanuel Macron zijn oude vrienden, en de eerste heeft zijn fortuin en zijn netwerk gemobiliseerd om de laatste verkozen te krijgen terwijl hij nog een complete vreemdeling was. Dat Xavier Niel eigenaar is van de groep *Le Monde*, maar ook van *Obs* en minderheidsbelangen heeft in bijna alle Franse media die niet in handen zijn van een andere oligarch, waaronder *Mediapart*, is waarschijnlijk niet te wijten aan het feit dat onze journalisten, zeer bescheiden, nooit hun banden hebben onthuld, en *a fortiori* dat deze banden de verstrekking van een deel van zijn middelen aan de dienst van

de heer Macron zouden hebben gevoed, die in contanten hadden moeten worden opgenomen. Deze beschikbaarheid zou echter ten *minste teruggaan tot* begin 2010. Dat is drie tot zes jaar voor de verkiezing van de heer Macron.

Het element is niet onbelangrijk. Naast de duidelijke schending van de kieswet en de regeling van de campagne-uitgaven die gemoeid zijn met het ter beschikking stellen van een miljardair aan een kandidaat zonder enige verklaring, moet eraan worden herinnerd dat het fortuin van Xavier Niel rechtstreeks afhankelijk is van de beslissingen van onze regeringen - het zou voldoende zijn als de staat de aan Free verleende telefonische vergunningen zou intrekken om zijn fortuin onmiddellijk te laten instorten. Zijn afhankelijkheid van de immense politieke macht is van dien aard dat François Fillon heeft besloten een telefonische vergunning te verlenen aan Free - exploderende Free's marktkapitalisatie, waarvan meer dan 50% nog steeds in handen is van de heer Niel - met als enige doel de "vervelende" Nicolas Sarkozy (zeker).

Sarkozy haatte de heer Niel, die het goed terugkeerde, *de vriendschap* die de heer Niel had met Martin Bouygues, die zijn rijk zag schudden vanwege de laatste, zonder er iets mee te maken te hebben. De heer Fillon, in zijn latente oorlog tegen de man die hem had aangesteld, had veel te wreken gevonden, en misschien om een van de aanhangers van de man die hij zou verraden te laten beven.

*

Wij begrijpen hoe belangrijk het voor de heer Niel is om de politieke en technocratische elites van ons land te behagen en daarom zichzelf als oligarch te vormen door te investeren in de pers om ervoor te zorgen dat deze politici hem een invloed geven waarop hij invloed kan uitoefenen - precies zoals zijn tegenstander de heer Bouygues dat doet met de 20H van TF1,

waarbij hij de leiders van ons land uitnodigt op basis van hun vermogen om zijn belangen te dienen.[5]

De heer Niel geniet er eigenlijk oneindig veel plezier in om te lunchen met elke jonge intrigerende persoon die hem zijn interesse zou tonen, mits hij door een van die elitefabrieken is gegaan die u een gouden lot garanderen - Polytechnique, de Ecole Normale supérieure of de ENA[6].[7] Vervolgens nodigt hij deze medeklimmers uit en kijkt hij hen aan in een restaurant in de buurt van de *Madeleine*, geeft hen een hele act om hen de indruk te geven dat ze hun krachten kunnen bundelen en zorgt hij ervoor dat de hartelijke banden worden onderhouden, die hij later niet zal aarzelen om ze te mobiliseren. Zo zijn enkele honderden hoge ambtenaren al merkwaardig genoeg *beïnvloed*, op het moment van schrijven, op een moment dat het vlees nog steeds teder is en de ideeën slecht zijn gevormd.

Dit alles is bekend en bekend bij iedereen die deelneemt aan deze politicomediale *kinderwagen* die het kleine Parijs is. Het is dan ook verbazingwekkend dat pas in september 2018 de banden tussen een van de belangrijkste oligarchen van ons land en zijn president aan het licht zijn gekomen. Niet alleen omdat ze bekend zouden zijn om de mogelijke belangenconflicten en interventies in de democratische ruimte die de heer Niel had kunnen uitvoeren te controleren, maar ook omdat ze het mogelijk zouden hebben gemaakt om een sluier op te lichten over de onberispelijke opvatting die tijdens de verkiezing van Macron een wonder was. Zouden we op dezelfde manier hebben gestemd, als we hadden geweten dat deze bewonderenswaardige jongeman, geraakt door de genade en uit het niets gekomen door de enige kracht van zijn talent, in feite werd voortgestuwd door een van de machtigste en invloedrijkste mannen in Frankrijk, waarvan we vermoeden dat

5 https://fr.news.yahoo.com/xavier-niel-free-accuse-bouygues-faire-lobbying-gr%C3%A2ce-133915069.html
6 Dat was ons geval in januari 2014, toen hij aankondigde dat een jonge adjunct-secretaris-generaal van de Republiek president zou worden.
7 want ja, de heer Niel, in tegenstelling tot wat verteld wordt door een legende gemaakt met de hulp van Mimi, maakt inderdaad deel uit van dit systeem, als de goede erfgenaam van een comfortabele bourgeoisie die hem liet inschrijven in een van deze voorbereidende klassen van de wetenschappelijke elite, vervormingen van de republikeinse school die de jongste erfgenamen van ons land heilig en toewijden.

hij niet zonder belangen handelde, zelfs voordat hij aan de Fransen werd voorgesteld?

*

Natuurlijk niet, natuurlijk niet. En toch, toen de zaak bekend was, hielden we ons stil. Niemand snitchte. Pas na een boek waarin beiden slechts in twee korte hoofdstukken betrokken waren, anderhalf jaar na deze verkiezing en minstens vier jaar na hun eerste ontmoeting, werd de informatie onthuld - en discreet en zonder commentaar overgenomen door een journalist uit Le *Monde die zich* terdege bewust was van deze zaken, een zekere Raphaëlle Bacqué.

We zijn des te meer verbaasd omdat het bij Xavier Niel thuis is, in het zeer geprezen Station F - gebouwd in Parijs met de steun van de burgemeester van Parijs, Anne Hidalgo, aan wie Xavier Niel zijn *missi dominici* Jean-Louis Missika, de reisgenoot van Free sinds het eerste uur, heeft voorgesteld en de eerste plaatsvervanger van een burgemeester wiens tweede plaatsvervanger, Christophe Girard, ook een medewerker is van een andere oligarch, Bernard Arnault, over wie we zullen terugkeren; Het is dan ook binnen dit zeer geprezen station F, gebouwd met behulp van de openbare macht en toch volledig gewijd aan de glorie van Xavier Niel, dat Emmanuel Macron meerdere malen werd verwelkomd en zelfs sprak over deze "nothings" die we zouden zien in de stations, deze verminderde burgers, in tegenstelling tot hem en zijn acolieten, om de RER en de metro te nemen.

De verkeerd geïnformeerde burger heeft misschien gedacht dat het een puur en gelukkig toeval was dat de heer Niel en de heer Macron bezoeken en uitingen van genegenheid en steun hadden uitgewisseld op plaatsen die, van school 42 tot station F, als doel leken te hebben om het algemeen belang te dienen en niet hun invloed en reputatie. Maar journalisten, zelfs toen de heer Niel in heel Parijs opschepte over liefhebben en proberen gekozen te worden, en vervolgens zijn vriend te steunen? Hoewel zij zich

bewust waren van de steun die de overheid had gegeven aan de implementatie van deze platformen, dat zij de moeilijkheden zagen die de organisatie van deze gelijkenissen zouden kunnen veroorzaken, geven hypergecontroleerde demonstraties van geweld met een schijn van roekeloosheid om het imago van de heer Macron te moderniseren, de indruk dat hij de belichaming was van het nieuwe, zelf het vertrouwen van zijn meest bezorgde medeschepselen van deze revoluties die zich zo veel zorgen maken?

*

Laten we het daar niet bij laten, hoewel het feit dat dit element alleen al zo lang verborgen is gebleven voldoende is om de integriteit van onze mediaruimte en de democratische gezondheid van ons land in twijfel te trekken. Want het blijkt dat onze collega's zich iets verder uitleven. Ze doen er immers geen genoegen mee, alsof er niets gebeurd is, dat twee mensen die door de menigte gebonden zijn en die dicht bij de menigte zijn gebleven, zich hebben verenigd om een vreemdeling voor het presidentschap van de republiek te kiezen, om hem bekend te maken en aan de Fransen op te leggen, in het idee dat hij hun belangen zou dienen.

We ontdekken ook, via opeenvolgende pointillismen, hoe Xavier Niel in het hart van onze democratische ruimte heeft ingegrepen om zijn protégé bekend te maken en vervolgens te kiezen. Zo leren we in het boek dat het Xavier Niel was die Michèle Marchand aanbood om het beeld van Emmanuel Macron en zijn vrouw te verzorgen, tijdens een bijeenkomst in zijn privé-herenhuis met deze laatste.

Dit herenhuis, waar deze cruciale ontmoeting plaatsvond, is niets minder dan een gemarmerde replica van het *Grote Trianon.*

Mimi Marchand, de koningin van de populaire pers, veroordeeld wegens drugshandel - ze werd gearresteerd met een vrachtwagen geladen met 500 kilogram hasjiesj - had haar foto genomen in het kantoor van de heer Macron in juli 2017.

De persoon die niet aarzelt om de privacy van de mensen bloot te leggen om hen te intimideren en zijn bronnen te gebruiken om deze of gene persoon op commando te vernietigen, was de persoon die de heer Macron in het Franse leger moest opnemen. Mimi Marchand, of de koopman van geheimen die al twintig jaar in de schijnwerpers van de populaire pers staat, die in staat is om informatie het zwijgen op te leggen, ook al is het in het algemeen belang om in een paar ogenblikken naakte lichamen te tonen en bloot te leggen om ze te vernederen of te consecreren.

Zolang we haar maar goed betalen.

Mimi Marchand en zijn dagen in de gevangenis, zijn netwerken in de maffia en de politie, zijn handlangers en paparazzi, zijn bedreigingen en geweld, zijn geld enveloppen die meer dan één hebben gedood, is een zeer goede vriend van Emmanuel en Brigitte Macron.

En diezelfde Michèle Marchand werd aan Brigitte Macron-Trogneux voorgesteld door haar "vriendin" Xavier Niel, in haar privé-herenhuis, om informatie het zwijgen op te leggen en om Emmanuel Macron te transformeren, toen illustere onbekende, rijke bankier die de staatsnetwerken had gebruikt om zijn fortuin te maken, zijn toekomst in vraag te stellen, hem om te vormen tot een ideale schoonzoon en sympathie te wekken die niets in zijn carrière had gecreëerd.

De operatie was volgens de auteurs van het boek een succes, want het was direct aan de oorsprong van de - niet minder dan - 29 dithyrambics die *Paris Match* en enkele anderen in

een paar maanden tijd aan Emmanuel Macron en zijn vrouw toestonden.
Negenentwintig van hen.

*

Maar hoe kon een individu, een vrouw als Mimi Marchand, alleen of met de steun van een enkele miljardair, een dergelijke bekering hebben uitgelokt? Het lijkt te groot.

En dat is het ook. We beginnen inderdaad te verwijzen naar de dingen en de onuitgesproken dingen die achter deze onderzoeken schuilgaan. De eigenaar van *Paris Match*, Arnaud Lagardère, wiens auteurs zeggen dat Mimi Marchand de echte hoofdredacteur is, was ook de klant van Emmanuel Macron tijdens zijn verblijf in Rothschild, wat niet in het boek wordt genoemd. Zoals *Vanity Fair* vertelde, blijkt dat de heer Lagardère's handlanger in de media, een zekere Ramzy Khiroun, door Arnaud Lagardère aan de heer Macron ter beschikking is gesteld zodra hij tot minister van Economie was benoemd, om zijn communicatie te behandelen. En dat het dus de alliantie van Mimi Marchand en Ramzy Khiroun, Niel en Lagardère was die het mogelijk maakte om deze communicatieoperatie uit te voeren.

De heer Lagardère is de erfgenaam van een groot imperium dat hij door zijn middelmatigheid stap voor stap naar huid heeft gebracht. Het fortuin van zijn familie werd verdiend door de staat.

*

Het blijkt zo goed te werken dat het niet verwonderlijk is dat de redacteur van Paris Match - benoemd na het ontslag van de vorige op verzoek van Nicolas Sarkozy - in de zomer van 2018 ontslag neemt, was niet bij de gratie van een oproep van Brigitte Macron aan de klusjesman van Arnaud Lagardère, Ramzy Khiroun, een oproep gedaan op verzoek van Mimi Marchand,

die bang was om zijn belangrijkste relais en de belangrijkste financieringsbron te verliezen. Brigitte Macron wist wat ze moest verliezen toen ze Mimi Marchand verloor. Daarom werd enkele dagen eerder Mimi Marchand voorgesteld om in het Elysée aan te werven bij de administratieve diensten van het paleis, die daar niet graag aan wilden deelnemen. Arnaud Lagardère zou het daarmee eens zijn.

Waarom staat dit niet in het boek *Mimi*, want er wordt niet gezegd dat Arnaud Lagardère de failliete klant van Emmanuel Macron was en dat de heer Khiroun en zijn berlutti de *missi dominici waren*? Omdat de uitgever van dit boek, *Grasset*, eigendom is van Hachette, dat is overgenomen door een houdstermaatschappij genaamd Lagardère Active, waarvan de eigenaar een zekere Arnaud Lagardère is en waarvan de effectieve directeur een zekere Ramzy Khiroun is.

En we beginnen te begrijpen waarom in dit land niemand iets begrijpt, terwijl iedereen alles voelt. Omdat de Franse openbare ruimte wordt doorkruist door semi-compromissen die verhinderen dat iemand de onafhankelijkheid heeft om *alles te* vertellen: iedereen heeft een affiniteit, een band, een afhankelijkheid van een deel van dit systeem dat hen verhindert elkaar te kruisen of te verklaren. En als gevolg daarvan moeten ze allemaal de waarheid inperken.

*

Laten we opnieuw beginnen. De een na de ander "ontdekten" we - een beetje laat, het zal worden opgemerkt, we zijn pas in september 2018 - dat, afgezien van het feit dat Xavier Niel en Emmanuel Macron al jaren vrienden waren - wat niet gezegd werd - dat deze vriendschap ten dienste stond van een politiek project en een uitgebreide propagandamachine in gang had gezet, gefinancierd door de heer Niel en gesteund door de heer Niel. Lagardère buiten elke electorale regel, tenminste vanaf 2016, waarschijnlijk ruim daarvoor; en dat deze propagandamachine een belangrijke rol heeft gespeeld in de

presidentsverkiezingen van 2017, door toe te staan dat tientallen Unes de presse people, van *Paris Match,* die we zojuist hebben genoemd in Gala, Closer en VSD, verkregen konden worden ten voordele van een onbekend persoon die op dat moment zelfs naar de cenakel van in aanmerking komende personen werd gedreven.

Wij begrijpen dat een deel van deze informatie niet openbaar is gemaakt omdat een deel van de belangrijkste media in ons land toebehoorde aan deze oligarch, en een deel van de andere media aan deze andere oligarch: dat er dus, in tegenstelling tot wat de geringste journalist aan wie wij vragen, keer op keer wordt herhaald, een ernstig probleem is dat de Franse pers geconcentreerd is in de handen van een paar zeer welgestelde mensen, die in de media hebben geïnvesteerd omdat hun fortuin afhankelijk is van de staat. Alle scheldwoorden van journalisten die het aandurven om het in twijfel te trekken, zullen dat op dit moment niet meer kunnen doen.

Maar het gaat verder: wat we ontdekten is dat deze persberichten werden verkocht door Mimi Marchand aan tijdschriften die voor het grootste deel in handen waren van oligarchen die in zakelijke banden met de toekomstige president van de Republiek *specifiek waren geweest*. Er is alle reden om aan te nemen dat dit werd gedaan omdat iedereen geïnteresseerd was, en niet alleen omdat ze werden verleid door de kleur van de ogen van de toekomstige president en de schoonheid van het paar dat hij met Brigitte Macron vormde.

En we leren dit als we ook weten dat deze tijdschriften hebben aanvaard, en dit zonder dat iemand echt aanstoot neemt - dat wil zeggen, het geven van het genoeg belang om het te laten censureren - om "valse exclusiviteiten" en "valse paparazzades" uit het niets vervaardigd door Mimi Marchand's agentschap, *Bestimage te publiceren.*

Kortom, de heer Macron werd op glanzend papier gepresenteerd terwijl hij beweerde dat hij het niet wilde en er

niets aan kon doen, en dat de Fransen, in de overtuiging dat ze spontane beelden ontdekten, beelden ontdekten die gemaakt, vervaardigd en gefinancierd waren door enkele van de machtigste mannen in Frankrijk om hen een ideaal paar voor te stellen dat hun belangen zou dienen.

Op dit punt zou je het kunnen vergelijken met de plotselinge opkomst van een zekere Poetin, V., die van de ene op de andere dag in zijn positie werd *geplaatst* door een democratische verkiezing door een oligarchie die zijn belangen wilde verdedigen, die in paniek was, die bereid was om elke bureaucraat die een eed aan hem aflegde aan zijn volk te verkopen, op precies dezelfde manier als de heer Macron in een paar maanden tijd werd voortgestuwd om onbekend te zijn om *democratisch* gekozen te worden - en om die reden het aantal commando- en stagingoperaties dat in een ander land zou worden bespot.

Om deze toenadering te rechtvaardigen, kunnen we erop wijzen dat de heer Macron sindsdien betrokken is geweest bij het beheer van de staatsmedia, waarbij hij programma's heeft geleid en geannuleerd met vrienden die hij verzekert dat zij zullen worden gerekruteerd of behouden - we denken aan de heer Delahousse, een Amiens zoals de heer Macron. Macron, die Delphine Ernotte in oktober 2017 uit de openbare dienst wilde verwijderen en die na de interventie van de Elysée in stand werd gehouden en in december van datzelfde jaar wraak nam door de uitzending van een interview met de president, dat in de annalen bleef vanwege zijn huiselijke aard, letterlijke guirlande van een president van de Republiek door de openbare dienst, lange propagandatunnel van 45 minuten die in de kantoren van de Elysée werd neergeschoten. We denken aan de heer Pujadas, hoewel niet zo'n felle boef, die op de dag van de inductie van de heer Macron uit zijn functie werd gezet. We denken aan een paar andere gevallen die, net als bij Lea Salamé zoals Michel Field, met een beetje moed snel gepubliceerd zouden kunnen worden. Tot slot denken we aan alle andere

gevallen, de verdeling van voorbochten en voordelen die de heer Macron zal implementeren - parallel aan dit effectieve toezicht op een deel van de media - om degenen die hem geholpen hebben te belonen, door middel van overheidsbeleid dat de toename van ongelijkheid aanmoedigt en gepaard gaat met een welig tierende autoritaire en arbitraire houding, waarbij de vrijheid wordt beperkt naarmate de corruptie toeneemt.[8]

Dat zouden we kunnen doen, maar in een schreeuw van goud zouden we er onmiddellijk van beschuldigd worden. Immers, mensen sterven in Frankrijk niet door moord als journalisten. We sterven alleen maar door zelfmoord en onbenulligheid, door verpletterd te worden toen we de regering wilden confronteren en weigerden toe te geven. Mensen sterven door compromissen of onzekerheid, omdat de mechanismen om de dapperen het zwijgen op te leggen veel verraderlijker zijn dan in een autoritair land, waar ze door lichamen als het CFS moeten gaan om informatie te laten censureren. In Frankrijk is de informatie verwaterd, verstikt door de middelmatigheid van de productie, de redactionele vormgeving, het opdrogen van de gepostuleerde middelen - geen van deze oligarchen zou natuurlijk het idee hebben om, na miljoenen te hebben geïnvesteerd om ze terug te kopen, geld te verliezen voor deze media die zij beweren te houden om de democratie te verdedigen. Nee, in Frankrijk neemt niemand de moeite om te doden. Omdat het genoeg is om een naam te noemen.

Er zijn nog veel meer elementen die de vergelijking in de steek laten, zoals het feit dat de heer Macron niet van de geheime diensten komt, maar van een ander, even belangrijk orgaan, de Inspectie-generaal van Financiën, dat hij in vredestijd werd voortgestuwd - waar de heer Poetin Tsjetsjenië in een fragiele

8 Van de wet op het zakengeheim tot privatiseringen, met inbegrip van de *forfaitaire belasting*, de *exit tax*, de afschaffing van de ISF, de CICE en vele andere, meer discrete mechanismen, zijn er talloze mechanismen die tot doel hebben gehad om de belangen van individuen die deze wet hebben gesteund te voeden, door een systeem van straffeloosheid te creëren dat gepaard ging met een vermindering van de openbare vrijheden, door de integratie van de noodtoestand in de rechtsstaat en een hele reeks wettelijke en regelgevende bepalingen die regelmatig worden aangeklaagd.

positie moest leiden, wat hem onmiddellijk tot slachting en marteling heeft gebracht.

Vanaf dat moment zullen we het parallellisme verwerpen, maar het blijft een kleine muziek die ons herinnert aan de broosheid van onze vrijheid, in de wetenschap dat verschillen die van nature misschien alleen maar van context kunnen zijn. Daarom zullen we ons ervan bewust blijven dat we gevaren vormen die ontstaan door dit soort geprogrammeerde, geïnteresseerde beklimmingen, in omgevingen waar geen ruimte blijft om hun onbeleefdheid te tonen, waar alles kan worden gezegd, behalve de mechanismen die voorkomen dat alles wordt onthuld. We zullen ons herinneren hoe andere machtshebbers uiteindelijk de macht, de macht, op een zeer brutale manier, namen om hun kwetsbaarheid te compenseren, nadat ze onbeduidend leken. We zullen ons herinneren dat onze elites Poutine beschouwden als een overgangsaffaire, een tijdelijk bolwerk van de democratie, net zoals de buitenlandse elites een tijd lang Macron als bolwerk van onze liberalen zouden geloven. Wie had in 1999, in deze heropleving van de democratie en eindelijk bevrijd van de rechten van het verleden dat Rusland was, kunnen denken dat slechts enkele jaren later Politkovskaja zou worden gedood?

Wie had in 2017 gedacht dat, terwijl een jonge immigrant het fascisme blokkeerde, een paar maanden later een bepaalde adviseur van deze president, Place de la Contrescarpe, verkleed als politieagent, demonstranten in elkaar zou slaan en daarvoor niet gestraft zou worden? Dat duizenden demonstranten dan opnieuw preventief gearresteerd zouden worden, nadat een terreurcampagne had aangekondigd dat er duizenden politieagenten en tanks in de straten van Parijs zouden worden ingezet om een opstand te voorkomen die een systeem waarvan de excessen niet langer konden worden getolereerd?

Nee, laten we ons geen enkele toenadering veroorloven. Maar toch vragen we ons af.

*

Laten we teruggaan naar de feiten. Nu, degenen die we zojuist hebben blootgelegd crack enigszins het beeld van de jonge man met blonde tempels en azuurblauwe ogen die, afkomstig uit het niets, zou hebben veroverd het land door de enige kracht van verdienste en de gepassioneerde liefde die zijn briljante vrouw hem gevoed. De zuiverheid van de nieuwe wereld van Emmanuel Macron, een dappere jongeman die in staat is een oudere vrouw te stelen en te trouwen, een feit dat door een holle en holle pers tot misselijkheid werd benadrukt, neemt een klap in beslag, en de eerlijke lezer is verbaasd dat hij zich niet eerder bewust is geworden van zijn vriendschapsbanden en vazalage.

We moeten dit punt benadrukken: we weten dat deze informatie in ieder geval gedeeltelijk bekend was bij een zeer groot aantal individuen - we denken met name aan de relatie tussen Niel en Macron, aangezien we die in 2016 zelf onthulden. Waarom is dit, afgezien van de moedige en belangrijke onafhankelijke journalist Marc Endeweld, nooit gezegd? Waarom duurde het tot de bespreking van het boek waarover we het in september 2018 (!) door Raphaëlle Bacqué (!) hebben gehad, voordat *Le Monde* er een bescheiden vermelding van maakte, zonder dat de informatie werd opgenomen of geanalyseerd, of zelfs maar een heronderzoek uitlokte van de gezegende steun die werd verleend aan degene die maandenlang werd gepresenteerd als goddelijk afkomstig van de dij van een Jupiter die hij wilde imiteren?

Hoe komt het dat deze informatie niet alleen niet alleen is gepubliceerd, maar ook in de context is geplaatst, benadrukt, geëxploiteerd en expliciet gemaakt? Dat het op dat moment, toen het uit de leegte leek te komen, slechts een ondergeschikte zaak leek te zijn, terwijl het het mogelijk maakte om plotseling, op brute wijze een deel van de vreemde

manipulaties te begrijpen die aan de Fransen waren gemaskeerd en hen hadden betoverd? Hoe komt het dat niemand verontwaardigd was over het feit dat door dit feit niemand verontwaardigd was over de lancering van propaganda die door een oligarch werd gefinancierd en door een tweede werd goedgekeurd, waardoor een hele presidentsverkiezing werd gewijzigd? Dat niemand het heeft opgemerkt? Dat niemand dit in deze eenvoudige bewoordingen heeft verklaard en verontwaardiging heeft geuit?

Welke vreemde krachten zijn zij in staat om de honderden politieke journalisten te censureren die in Parijs alleen maar de rol hebben om de mechanismen van ascensie en val en van onze leiders aan het licht te brengen? Deze sociaal gefinancierde nieuwkomers, opgeleid in de beste scholen in ons land, die exclusieve toegang hebben gekregen tot de machtigen om hen te controleren namens de gemeenschap, waarvan de honderden uren werk per maand worden gefinancierd voor één enkel doel: dat zij de burgers in staat stellen de werking van ons politieke systeem beter te begrijpen en hen in staat stellen met kennis van zaken te stemmen, zodat onze liberale democratieën niet alleen formeel zijn en hun instellingen niet worden gereduceerd tot een schertsvertoning die tot doel heeft de coöptaties die onze elites graag zouden willen creëren, te dekken?

Welke duistere macht laat het toe om hen het zwijgen op te leggen en een verachtelijke propaganda-operatie om te vormen tot een etherisch wonder?

Wat is deze vrije pers die tevreden is met het feit dat haar werk wordt verpletterd door grove propagandamiddelen, die de finesses van hun vrijheid nemen, een manipulatie die nooit hun verontwaardiging zal opwekken?

We kunnen ons echter niet beperken tot de gestelde vraag.

Omdat het schilderij nog steeds geen beelden heeft. Wat we zojuist hebben onthuld is nog niets. Onze drie collega-verslaggevers en romanschrijvers die verantwoordelijk zijn voor dit belangrijke onderzoek naar Michèle Marchand - die, zoals wij ons herinneren, sinds ze het hebben onthuld, de V van de overwinning in het kantoor van de president van de Franse Republiek, dezelfde vrouw die voor het eerst werd opgericht door generaal de Gaulle - deze vrouw die daarom een paar jaar eerder was gearresteerd met een vrachtwagen vol met vijfhonderd kilo drugs - vreemd genoeg vergeten een aantal andere elementen te noemen die we kennen, waarvan ook zij zich bewust zijn, precies zoals hun collega's eerder genoemde collega's in naam van bescheidenheid en intimiteit, gepastheid of onbeduidendheid vergeten waren de elementen betreffende de relatie tussen Niel en Macron te noemen die zij kenden, waardoor de Fransen op het moment van hun beslissing cruciale informatie werd onthouden.

En dan beginnen we ons zorgen te maken.

*

Aangezien het lot van de heer Lagardère, een oligarch wiens invloed verder zal worden uitgebreid, is geregeld, moeten we verdergaan op deze andere weg: namelijk dat diezelfde Michèle Marchand ook verantwoordelijk was voor *de controle van het imago* - dat wil zeggen, het monddood maken van alle compromitterende informatie over hem, ten koste van het algemeen belang - van een andere oligarch, een zekere Bernard Arnault, het eerste fortuin van Frankrijk, de vierde grootste ter wereld, met 70 miljard activa en eigenaar van de luxe groep LVMH. Op het eerste gezicht lijkt dit misschien net zo onbeduidend als de "vriendschap" tussen Niel en Macron, als we vergeten een andere informatie te specificeren die decorum en burgerlijke conventies het vaakst leiden tot ontwijking: namelijk dat de *buitenbeentje*, de rebel, de man

van het volk Xavier Niel, samenwoont met Delphine Arnault, dochter en erfgename van Bernard Arnault.

Daar zal de onschuldige lezer ons vragen: waarom zou dat zo belangrijk zijn? Immers, is ons niet geleerd om ons niet te mengen in het privéleven van mensen, of ze nu zwak of machtig zijn? Horen we het ons niet met een verontwaardigde blik herhalen, zodra we ons over dit onderwerp uitspreken? Is dit niet de mantra van diezelfde politieke journalisten wier nut in twijfel werd getrokken, zo vol bescheidenheid en stilte, van decorum en diverse blindheid, dat ze zich dagelijks in hun redactiekantoren laten zien opgewonden over het idee om alle roddels te delen en te verhandelen, Maar zich bij het schrijven ervan af te remmen, ze te publiceren, alle compromissen te aanvaarden die hun door hun bronnen worden opgelegd, totdat ze niet langer alleen het reserveleger van de machtigen worden (wat ze feitelijk zijn), maar ook hun aangewezen schriftgeleerden?

Laten we ze lachen en verachten, zij die heel goed weten dat zelfs in de absolute monarchie, onder Lodewijk XIV, men toegang moest hebben tot de naakte koning - en dat er voor hen dus geen reden is om deze informatie voor *zichzelf te houden. Laten* we lachen om degenen die doen alsof ze het belang van deze blootstellingsmechanismen, het verschil tussen een *persoon, een* "niets", zoals de heer Macron zou zeggen, en degenen die de middelen van de staat hebben, of zelfs veel beter dan de staat, en dus een aanzienlijke invloed kunnen uitoefenen op ons dagelijks leven.

Laten we lachen om deze mensen, deze redacteuren die we om de twaalf diners aan de Ritz-tafel zien om de inhuldiging van een Louis Vuitton boetiek bij te wonen, een paar stappen van Bernard en Delphine Arnault, Xavier Niel en een paar anderen, uitgenodigd door de laatste om gerechten te proeven die in kleurstelling worden geserveerd in ruil voor kleine items die hun handlangers zouden produceren. En laten we blijven begrijpen, voorbij de ergernis en opwinding die we voelden

bij het idee om er deel van uit te maken, om dicht bij deze machtsbronnen te blijven die zo veel brengen, wat deze minderwaardigheden verklaart.

Laten we doorgaan, want dit is niet het enige feit dat, zoals u weet, niet alleen is gemaskeerd, maar dat er ook voor is gewaakt om het niet te koppelen aan andere feiten om derden, burgers, in staat te stellen te begrijpen wat er op het politieke toneel op het spel stond. Laten we in dit verband niet vergeten dat de heer Arnault, die ook een belangrijke media-eigenaar is - om *geen enkele reden* zou hij beweren - ook de grootste adverteerder in Frankrijk is. Dat hij dus een recht van leven en dood heeft op alle media. Dat hij niet aarzelde om advertenties te verwijderen uit de dagbladen die hij niet leuk vond - ze te bedreigen met faillissement, om ze te laten begrijpen wat ze zouden moeten betalen als ze ooit zouden besluiten om ze aan te pakken. Dat het ook dezelfde Bernard Arnault is die, met een fortuin om verschillende naties te steunen, in ballingschap wilde gaan om de erfenis van zijn briljante kinderen te bevorderen - en was woedend dat hij er de schuld van kreeg. Dat hij eindelijk dezelfde is die de voormalige directeur van de geheime diensten van ons land heeft aangeworven, dezelfde die niet aarzelde om enige tijd geleden te bevestigen dat hij er spijt van had dat hij gedurende zijn leven niet meer geld heeft verdiend.

Dezelfde Bernard Arnault die prinsen maakt en verslaat en wiens, vreemd genoeg, je niets weet over de compromissen en corrupties, links van invloed en onzichtbaar, affidado en handlangers die hij al decennia lang gebruikt en heeft.

Dezelfde Bernard Arnault die hiervoor een bepaalde Mimi Marchand gebruikt.

*

In dit verband is een van deze andere feiten, die "überhaupt bekend is in Parijs" en toch voor de rest van de bevolking wordt

gemaskeerd onder het voorwendsel dat het niet om henzelf gaat, niet onbelangrijk, en we zullen zien waarom. Een van deze feiten, die niet de geringste democratische inzet met zich mee zou brengen en die zou rechtvaardigen dat hij van "mensen" zou worden geweerd, werd niettemin door een zekere Jean-Jacques Bourdin aan de kaak gesteld tijdens het beroemde Trocadero-interview dat hij met de heer Plenel voor de Voorzitter heeft gevoerd. Onder het toeziend oog van het hele land liet Bourdin zich vervolgens onfatsoenlijk zijn: om te weten dat de belangrijkste begunstigde in Frankrijk van het belastingbeleid van Emmanuel Macron intieme betrekkingen onderhield met zijn vrouw en hem, dat hij in het kort hun vriendin was en dat de belangrijkste begunstigde waarover we het hebben niets minder was dan.... Bernard Arnault.

Algemene verontwaardiging! Verberg deze borst die we niet kunnen zien! Schandaal en middelmatigheid! Nee, u vergist zich niet: het was niet dit verslag dat nieuwsgierigheid en verontwaardiging opwekte, maar het feit dat het werd genoemd.

In naam van wat zou zo'n feit aan de kaak moeten worden gesteld? Zouden we zo laag zijn geweest? De Voorzitter heeft geen vrienden, hij zegt het zelfs! Het begonnen mediacircus zou mensen aan het lachen hebben gemaakt, die de tragedies die deze compromissen, deze geest wil en onderwerpt, dit fantastische vermogen om zich aan de orde te houden voor iedereen die het gevoel heeft dat hij op het punt staat te worden blootgesteld, zouden hebben kunnen vergeten, uitlokken door retoriek. Het antwoord van de Voorzitter op deze vraag was grappig: "Ik heb geen vrienden", vooral als we een zekere Xavier Niel kennen, die al jaren zegt: "Zoals alle rijke mensen heb ik geen vrienden". We weten niet hoe lang het duurde voordat Niel's woord Macronianus werd - nou ja, we zouden het niet weten als we niet wisten dat ze vrienden waren - maar tegelijkertijd hadden we het misschien begrepen, als we de man die bleef zeggen dat je van een miljardair zou moeten dromen.

Een onbeduidende anekdote, dat de porositeit van deze toespraak. En toch.

Laten we terugkomen op de feiten en de toespraken even buiten beschouwing laten door ze een gemeenschappelijke basis te noemen, en het beleid dat elkaar financiert - we noemen niet wat de heer Niel van mevrouw Hidalgo had gekregen voordat hij het van de heer Macron gebruikte - want we zullen niet ingaan op de waanzinnige litanie van het overheidsbeleid van de heer Macron ter bescherming van degenen die hem hebben gemaakt. Het zou zo vreemd zijn om zo'n vreemde visie te claimen dat deze wezens uiteindelijk zonder ideeën zouden zijn en alleen aan politiek zouden denken door hun prisma, dat wil zeggen, door wat hun belangen zou dienen. Het zou zijn te breken met een marxistische visie die we uit de pas lopen en die de grote multinationals tot bloeddorstige en onstoffelijke molochs maakt, waar we, door deze ruimtes te doorkruisen, alleen maar particuliere belangen hebben gezien die in staat zijn om zichzelf te mobiliseren en te projecteren vanuit hun eigen situatie, wat de kwetsbaarheid en zwakte verklaart, het gebrek aan visie van dit beleid dat *uiteindelijk* de grote instellingen, zowel publieke als private, dient om alleen het lot van degenen die ze voorzitten te versterken. Het zou een uitweg zijn uit een nogal nutteloos complot om de middelmatige menselijkheid bloot te leggen van individuen in wie een machiavellistische macht was geloofd. Dat zou zijn om ze te degraderen.

Laten we dus tevreden zijn met de feiten en laten we opnieuw verbaasd zijn. Vreemd ding! Omdat we ontdekken dat de redacteur van *Mediapart*, die het met de leider eens was over de verklaring van de heer Bourdin, wist dat de heer Arnault en de heer Macron vrienden waren en toch geen moedige media hadden die nooit hadden getwijfeld aan het privéleven van de machtigen, nooit geschreven of gepubliceerd. Niet alleen dat, maar ook zijn collega was er nauwelijks tevreden mee toen de verontwaardiging viel en hij werd beschuldigd van deze invasie, zonder dat de heer Plenel een woord zei. Zou het kunnen komen doordat de vrouw van de man die verantwoordelijk is voor de

studie van de kaste aan *Mediapart*, Laurent Mauduit, een belangrijke positie had in een van de groepen waarin de heer Arnault grote belangen had, *Carrefour,* tot 2017, dat niemand er iets over had gezegd? Of omdat de schoonzoon van de heer Arnault, Xavier Niel, in zijn media had geïnvesteerd? Het is twijfelachtig - dat maakt de gruwel van deze belangenconflicten waartegen *Mediapart* zich in een censuur heeft gekeerd. Wij geloven er niet in, maar we zijn verplicht het te melden.

Want afgezien van deze aannames is één feit duidelijk: ondanks het feit dat de kandidaat van de oligarchie, en ondanks zijn vele diepgaande onderzoeken, ondanks de opeenstapeling van feiten die *Mediapart op* briljante wijze heeft laten zien, was de krant nooit in redactioneel opzicht opgestaan, zoals tegen veel andere politici, en was hij zelfs aangenaam medeplichtig geweest aan de heer Macron tijdens televisieshows aan het einde van de campagne die elke partij tot blos zouden hebben gemaakt. Of het nu het resultaat is van sociologische determinismen of de oude persoonlijke afkeer die de heer Plenel had voor de andere kandidaat die *Mediapart had kunnen* steunen, de heer Mélenchon - een afkeer die ook nooit wordt genoemd - maakt niet uit. De heer Macron, zo schuldig als hij was, wat *Mediapart* journalisten bleven demonstreren, werd op geen enkel moment redactioneel op de index gezet zoals veel andere leiders dat zouden zijn voor veel minder belangrijke feiten.

*

In een tijd waarin we echter ontdekken dat de eerste begunstigden van het belastingbeleid dat elk jaar miljarden - ja, miljarden - aan overheidskas verdampt, dicht bij de heer Macron liggen en dat deze informatie bekend was bij journalisten, zegt niemand iets.

Hoewel diezelfde journalisten heel goed weten dat alle deskundigen en economische studies hebben aangetoond dat er geen economische reden was voor deze beslissingen, ik herhaal,

dat er dus niet eens een verdenking, maar een bewezen kaping is, dat we het gezicht van de heer M. hebben gezien. Macron laat zich meeslepen en probeert ermee weg te komen door zich te beroepen op een zin die van een andere oligarchische vriendin is gescheurd en beweert, beschaamd, als een kind dat met zijn hand in de jampot gevangen zit, dat hij "geen vrienden" heeft, vraagt men zich af: wat doen wij?

Wat kan in deze geest deze geest van weduwschap, die tot het onderzoek heeft geleid, rechtvaardigen, deze verbanden blootleggen? Niet te vergeten: opgezegd?

Het is niet eens nodig om een beroep te doen op dit of dat compromis: er is al genoeg om met geweld in verlegenheid te worden gebracht. Sinds wanneer wisten deze journalisten dat? Waarom hadden ze het niet alleen al eerder gezegd, maar ook, zoals Jean-Jacques Bourdin met zijn lippenstift heeft gedaan, in verband gebracht met het belastingbeleid waarvan iedereen de absurditeit heeft erkend, en waarom is het niet gedaan en opnieuw gedaan totdat het ons misselijk heeft gemaakt? Waarom heeft geen enkele onderzoeker er interesse in getoond en zich bijvoorbeeld afgevraagd waarom de heer Macron, de sobere, de man van de onberispelijke conceptie, een beleid had dat zo gunstig was voor de meest geprivilegieerden, terwijl hij de belasting op alle andere delen van de bevolking verhoogde? Maar ook gewoon hoe hij zo'n geldman heeft ontmoet, en sinds wanneer? Zonder te durven spreken of zich natuurlijk af te vragen wat het effect en de steun is die een dergelijke vriendschap had kunnen hebben - of zelfs nog meer, over de mogelijkheid dat deze met die van de heer Niel zou kunnen worden gecombineerd.

Bijvoorbeeld over het idee dat de heer Arnault de heer Macron enige steun heeft gegeven om hem te bedanken of te beïnvloeden in zijn besluitvorming.
Een steun die de naam Mimi Marchand had kunnen dragen.

*

Kortom, hoe komt het dat al onze afgevaardigden, die profiteren van belastingvoordelen, wettelijke en reglementaire voorrechten, degenen van wie het functioneren van de representatieve democratie afhankelijk is, *onze* journalisten, al die jaren hebben gezwegen of er de voorkeur aan hebben gegeven deze feiten te vermijden - met de bewering dat er een ideologisch gebaar zou zijn als het gaat om het in twijfel trekken van een onmiskenbaar verband, om nog maar te zwijgen over causaliteit - maar ook toen het feit eenmaal aan het licht kwam, werden ze woedend dat het eerder was dan zich op hun telefoons en computers te storten om hun gesprekspartners te intimideren en er zo voor te zorgen dat de democratie niet geperverteerd was, dat eerlijkheid en integriteit werden geëerbiedigd, dat onze meest fundamentele waarden werden beschermd? Om eenvoudigweg de waarheid naar boven te brengen?

Zou het nog steeds zo kunnen zijn dat deze wezens tussen Bernard Arnault en zijn schoonzoon, tussen hun reclamemacht en hun eigendommen, toegevoegd aan de machtsnetwerken die zij in stand hielden, zo'n onderdrukking hebben gecreëerd dat zijn bewustzijn te allen tijde is verwaterd, waardoor er te allen tijde conformiteit is ontstaan, aangezien journalisten nu weten dat zij niet langer aan de maatschappij te danken hebben, maar aan hun eigenaars, adverteerders in plaats van hun lezers, die nog steeds minder belangrijk zijn in hun *bedrijfsmodel*? Zouden we op deze manier kunnen begrijpen hoe de informatie-industrie in Frankrijk geleidelijk aan is ingestort en met een steeds grotere natuurlijkheid de aberrant heeft geaccepteerd, waardoor de samenleving wordt verzacht totdat ze ineenstortte, in de melasse van een gevoel van veralgemeende rotheid, niet gevoed door de kracht van de pers, maar juist door het onvermogen om aan de kaak te stellen, om zich te ontdoen van deze incestueuze banden die zich voortdurend overal ontvouwen?

Kan het zijn dat dit absolute verlies van energie, dat journalisten in zombies verandert, aan de wortel ligt van deze degradatie, dat hun letterlijke onderwerping in handen ligt van enkele miljardairs met een dusdanige macht dat ze er niet eens meer gebruik van hoeven te maken, die zich tevreden stellen met het tot zwijgen brengen, kopen, intimideren, of gewoonweg oninteressant zijn journalist die niet wil dat zijn carrière eindigt, voor alle anderen, om een dringende behoefte aan conformiteit op te bouwen?

Waarom wachtten we op het volk om op te staan voordat we eindelijk, oprecht, oprecht, oprecht, het tot nu toe voor de hand liggende natuurlijke beleid aan de kaak stelden - brutaal onrechtvaardig belastingbeleid, geproduceerd in dienst van enkelen - al was het maar ergens, een bewuste of onbewuste slavernij heeft wortel geschoten? Waar zijn de tientallen Unes die de intieme verdiensten van de heer Macron en zijn vrouw weerspiegelen en zijn banden met de heren Niel en Arnault in twijfel trekken, die de dag na de publicatie van *Mimi*, de dag ervoor, toen hij besloot om de ISF af te schaffen zonder er ooit over te discussiëren, tijdens de wet op het zakengeheim? Waar is het gebrek aan bescheidenheid dat ertoe leidt dat iedereen praat over het privéleven van de machtigen wanneer ze worden bediend, wanneer ze besluiten om dat te doen, en om te zwijgen zodra het hen in verlegenheid zou kunnen brengen? Waar zijn deze foto's en papieren geladen met schelpen niet zijn blauwe ogen, maar de relaties van belang die hij had en onderhield? Niet hier en daar een onderzoek, maar overal en altijd, tientallen Unes en rapporten, systematisch agressief en naar voren gebracht?

Om ervoor te zorgen dat dit alles slechts een fantasie is, dwingt u de heer Macron om te laten zien wat iedereen weet: dat hij duidelijk slechts een blanke duif is, dat er niets te vermoeden valt, dat dit alles zorgvuldig is verdeeld?

*

Als het relationele feit eenmaal was vastgesteld - en dat was het - zouden we verder zijn gegaan. Zouden we, naast de vraag over het verband tussen deze vriendschappen en de politieke vooringenomenheid van de heer Macron, niet op zoek moeten gaan naar compromissen en belangenconflicten die zij hadden kunnen veroorzaken? Om in deze beschermde gebieden, deze non-plaatsen van de Republiek die in sommige wijken van Parijs alle compromissen produceren, de gegevens die het mogelijk maken om de interventies in de openbare ruimte van deze oligarchen te bewijzen ten gunste van hun protégés? Rekrutering en beslissingen over functies, feitelijke interventies in hun leven en dat van hun dierbaren, wat wordt corruptie genoemd?

Het zou dan niet langer alleen maar een kwestie van zich afvragen zijn sinds wanneer, dan, mijnheer de Voorzitter. Macron was een vriend geworden van het rijkste echtpaar in Frankrijk, noch hoe deze personen te bereiken, tegen welke generatie ze werden gewaardeerd - omdat er volgens Xavier Niel, en we beginnen te begrijpen de betekenis van zijn zin, geen vriendschap in deze relaties, wat betekent, naar eigen zeggen, dat er alleen maar belangen zijn - terwijl men verondersteld wordt een aardig kind uit Amiens te zijn, alleen verloren in Parijs, op de vlucht voor familiale onderdrukking om zijn lot op te bouwen voor een liefde die zo vaak vergroot is?

En wat is het verband tussen het feit dat deze fabel is gemaakt om aan een groot aantal mensen verteld te worden en het masker dat hij onmiddellijk op de zojuist genoemde relaties heeft overgebracht? Was het een zuivere correlatie, of was er een verlangen om de een te verbergen door de ander te ensceneren? Kortom, zou het vanaf het begin een productieproces zijn?

En hadden we dan niet verontwaardigd moeten zijn, of ons *a fortiori* verontschuldigd voor het feit dat we hebben

gesproken over deze *provinciale* heer die, zonder geld in Parijs geprojecteerd door het feit van een gebroken liefde, zich had gewijd aan het algemeen welzijn na briljante studies voordat hij werd voortgestuwd naar de hoogste verantwoordelijkheden van de Staat, zonder ooit zichzelf in gevaar te brengen, bereid om iets te doen om zichzelf op te offeren? Was dat niet het verhaal dat honderden journalisten van *Paris Match* tot France Télévision hadden verteld, waarbij miljoenen dollars moeizaam uit de samenleving werden gescheurd om documentaires, verhalen, enquêtes en portretten op te voeren die niet de realiteit, maar een verzonnen fabel overbrachten?

Het feit dat dit in feite wordt gesteund - we *durven* niet te zeggen - door een paar machtige mensen op zoek naar een relais, op een moment dat alle kandidaten in het systeem instortten, had niets te maken met de onschuld die werd geclaimd. En moeten we ons niet verontschuldigen voor het jammerlijk beweren?

We horen nu al de verontwaardiging van alle kleine soldaten van het regime, die journalisten die hun onafhankelijkheid niet alleen boven elke verdenking plaatsen, maar die hen, voor wie dan ook, beschuldigen van samenzwering, van deze twijfels over hun integriteit - alsof het, ondanks het bewijs van hun falen, ook maar enig belang had! Degenen die hun dagen doorbrengen met ruzie over hun gebrek aan dienstbaarheid terwijl ze het nooit oneens zijn met de orde; overweldigd door hun mortuarium en de dissidenten verachten die hen in twijfel durven te trekken; allen die, terwijl ze hun vrijheid opeisen, deze feiten in deze periode nooit zullen hebben verbergen en die door hun beschadigde verslag van de presidentiële campagne een enorme verantwoordelijkheid dragen voor de ineenstorting van het regime waarvan we getuige zijn.

We horen ze verontwaardigd, maar we kunnen ze in dit stadium alleen maar verachten. Omdat deze wezens hebben

aangetoond dat ze niet te vertrouwen zijn. Ofwel vanwege hun smerige domheid - onbekwaamheden met minimale intelligentie waardoor een politieke vriendschappelijke relatie tussen een oligarchistische holding een middel is om te handelen op basis van de werkelijkheid, superieur aan die van een staat en een president - ofwel vanwege hun compromis.

*

Want zelfs als we hen geloofden - als we geloofden dat er niets te vermoeden zou zijn van deze onverklaarbare banden - zou dit alles *een minimale* en voor de hand liggende mobilisatie van immense onderzoeksmiddelen vereisen om eindelijk de deur te sluiten voor deze samenzweerders en andere vijanden van de democratie die, niet tevreden om het kwaad overal te zien, geloven dat er in Parijs een cloaca is waar politici zich zouden verkopen aan financiers, onder de afwezige controle van rotte journalisten.

Dat nenni. Een enkele journalist, in een enkel boek, zou proberen dit werk op tijd te doen: *L'Ambigu M. Macron* van Marc Endeweld, dan een onderzoeksjournalist. En dit werk, hoewel niemand iets begreep over het Macron-fenomeen, zou zelfs niet eens worden besproken in Le *Monde* of Le *Figaro*. Met minachting bekeken, lieten we hem passeren, die zich liever interesseert en opgewonden raakt over het verhaal dat Lagardère en Niel, Arnault en Marchand aan het maken waren.

Slechts één moedige man, dezelfde man die later, na haar overname door een Tsjechische oligarch, een zekere Kretinsky, zijn ontslag zou indienen bij *Marianne*, investeerde in *Elle* en *Le Monde om* zijn overname van een *Engie voor te bereiden* die de heer Macron op het punt stond te privatiseren, net zoals de heer Drahi op verzoek van de heer Holland *Libération* had gekocht - een verzoek van de heer Macron - om toestemming te krijgen om SFR te kopen, voordat hij zijn vriend en schrijver Laurent

Joffrin als redacteur benoemde. Dat is niet wat we zeggen. Het is de heer Drahi's handlanger, Bernard Mourad, intiem met de heer Macron, in de *Vanity Fair van* december 2018, die zonder aarzelen de modaliteiten van de vorming van een oligarchie uiteenzet, een miljardair die in een president steun vindt tegen het ten dienste stellen van een media gekocht voor dat doel. Dit alles zonder enig ongemak of vragen.[9] Zonder verontwaardiging.

Nee, dit alles is niet gebeurd. Integendeel, zij gaven er de voorkeur aan zich te wurgen met het oog op de onthulling van dit feit, om te geloven dat de verklaringen van de heer Macron - zijn bewering, tegen alle bewijzen in, dat hij geen vrienden zou hebben, en tegen alle andere bewijzen, om rationeel te handelen door de ISF uit te schakelen - waar alle deskundigen en studies het tegenspraken. Wij gaven er de voorkeur aan verontwaardigd te zijn tegen degene die dit alles probeerde bloot te leggen, ook al ontdekten we tegelijkertijd dat het eerste fortuin van Frankrijk, de heer Arnault, inderdaad als eregast was uitgenodigd door de heer Macron tijdens het staatsdiner dat Donald Trump enige tijd eerder had georganiseerd. Maar uiteindelijk was het waarschijnlijk toeval, en nogmaals: hoe zou het, als het waar was, het publiek moeten interesseren? We zijn er weer op teruggekomen, de orde die altijd zijn lafheid moet rechtvaardigen om niet verder te komen. Immers, wat deed er hier een paar miljard, een paar miljard toe? Was politiek niet een kwestie van empirisme, moeten we ze het niet laten proberen, en wat als we in de tussentijd het leven van miljoenen mensen daartoe zouden degraderen?

Had onze president tijdens de Trocadero-bijeenkomst niet de enige fout gemaakt dat hij zich in verlegenheid heeft gebracht door een onbeduidend feit en dat hij het bestaan van een vriendschap die toch natuurlijk was, heeft ontkend? Dit is het argument dat, als alle anderen uitgeput zijn, gevolgd zou worden door de soldaten van het systeem, met als doel niet

9 Dit is het enige feit dat we aan deze bijgewerkte versie van de tekst van oktober 2018 toevoegen, omdat het ons zo ruw lijkt.

langer te overtuigen, maar te kalmeren en te kalmeren. Dat is waar het compromis toe leidt.

Want als de heer Macron selectieve vriendschappen lijkt te hebben en een overheidsbeleid ten uitvoer te leggen dat in overeenstemming is met de belangen van deze vriendschappen, zou het dan niet vanzelfsprekend zijn dat getalenteerde mensen elkaar waarderen en met elkaar associëren? Waarom zouden we het voor de hand liggende vermoeden hebben, waar het zo gemakkelijk zou zijn, tegenover een wezen dat zo veel op ons lijkt, om in goede feeën te geloven?

Zou het niet gemakkelijker en opvallender zijn geweest om de politieke keuzes van anderen aan elkaars medestanders toe te schrijven, terwijl krachtige wetgeving de financiering van het openbare leven - laten we even de twintig miljoen Bygmaljoen Bygmalion en alle terugkerende gevallen die de onbeduidendheid van deze controle aantonen - controleert en dat er geen enkel spoor van compromis is gevonden? Waarom moeten we ons afvragen waarom we ons afvragen of dit, naast de ISF, het behoud van de CICE verdedigt, die hij heeft gecreëerd en die de staat elk jaar minstens twintig miljard euro kost, met een effect dat - nogmaals, iedereen vindt dat onbeduidend?

*

Maar laten we verder gaan omdat we er nog niet helemaal zijn, en laten we de lont verkopen: al deze onwaardige rimpelingen zijn nog steeds niets, en zullen ons naar een punt van synthetiseren leiden.
Laten we er daarom op dit punt aan herinneren dat een boek ons in staat stelde om in september 2018 te ontdekken, dat wil zeggen, "slechts" anderhalf jaar na een presidentiële campagne die zogenaamd democratisch en transparant werd gemaakt door een onafhankelijke en woeste pers, dat Michèle Marchand, alias *Mimi, een* vrouw van weinig goeds, vernederend in alle

aspecten, *de facto* en vanaf 2016 communicatieadviseur van een onbekende man die president zou worden. Dat het handelde met de steun van een obscure handlanger en een berouwvolle delinquent oligarch, met de steun van een andere oligarch en de machtigste man in Frankrijk, door gebruik te maken van netwerken die voor sommigen de maffia's in stand houden en voor anderen tot in de diepte van de staat - we zullen later de zaak Squarcini aanhalen; dit alles om, door middel van een ongekende mediahype, een individu uit het niets te laten komen dat een beleid zou voeren dat uiterst gunstig is voor deze individuen.

Dat deze mediahype niet werd gecompenseerd, tegengesproken, door een serieus onderzoek, behalve dat van de heer Endeweld, toen nog een onafhankelijke journalist. Slechts één journalist.

Het feit dat deze knuppelende maatregelen werden verdubbeld of gevoed door follow-mism en conformiteit, honderden lovende artikelen, die soms alleen maar aanspraak maakten op een onbereikbare objectiviteit, onder serieuze en onbewuste journalisten van wat er werd gespeeld, maar ook van documentaires en diverse stagings zullen we ons in het bijzonder de halflege bijeenkomsten die als glorieus werden gepresenteerd, of de opdringerige proza's die als briljant werden gepresenteerd, of de niet-bestaande programmatische voorstellen die in naam van het pragmatisme en integriteit werden gepresenteerd, herinneren.

Omdat we ons terdege bewust zijn van de kuddende aard van de mens en de moeilijkheden die hij of zij ondervindt bij het behoud van zijn of haar oordeel over een fenomeen dat iedereen als natuurlijk en massaal presenteert.
Men vernam dan ook dat deze wapenstok werd uitgevoerd door onder andere een oligarch, Xavier Niel, eveneens een veroordeelde dader, houder van een zevende fortuin in Frankrijk dat afhankelijk was van de staat en profiteerde van

de gevestigde steun van een politicus; een oligarch die besloot zich, na het opkopen van de belangrijkste media van het land, ten dienste te stellen van een jongeman om hem te helpen zich bekend te maken en te wijden.

Dan, door ons en niet langer door onze onderzoekers die om genoemde redenen en andere te noemen redenen een bepaalde hoeveelheid informatie moesten achterhouden, dat dezelfde Xavier Niel de schoonzoon was van Bernard Arnault, het eerste fortuin van Frankrijk, dat dezelfde Bernard Arnault Brigitte en Emmanuel Macron intiem voor onbepaalde tijd had gekend, dat het niet gezegd was, dat het niet gezegd was, en dat meneer. Arnault, naast de fiscale voordelen die de heer Macron hem bij wet zou toekennen in plaats van bij wijze van uitzondering - dit zou te snel zijn gezien - had in dezelfde periode geprofiteerd van de diensten van dezelfde persoon als hij en de heer Niel om zijn imago bij de Fransen vorm te geven. En dat de communicatieadviseur van twee van de machtigste oligarchen in Frankrijk ook die van de president van de republiek was en hem tot september 2018 "gratis" had gediend zonder dat iemand er iets over wist, allemaal zonder schriftelijk contract, door bij te vullen - terwijl de heer Macron miljoenen Fransen aanrekende voor een fiscaal beleid dat alleen de eerste diende, en de heer Lagardère dit alles dekte door deze communicatiepolissen toe te staan.

*

De verdachte lezer zal zich op dat moment afvragen: wat dan? Was dat, zo niet gezegd, niet begrepen?

Laten we in de eerste plaats niet vergeten dat het niet alleen dat is. Dat, naast kleine fiscale giften, het creëren van fortuinen niet zo wonderbaarlijk is als men zou denken, en dat hun band met de politiek en hun vermogen om die te beïnvloeden doorslaggevend is, aangezien deze fortuinen in de miljarden zitten en niet in de miljoenen.

Laten we ook niet vergeten dat de grondwetten van de politieke lotsbestemmingen in Frankrijk, in deze glorieuze democratie die we niet langer opscheppen, misschien niet zozeer te danken zijn aan de intrinsieke deugden en kwaliteiten van elkaar, maar aan hun vermogen om dezelfde oligarchen te verleiden en te dienen, die, zoals we hebben gezien, honderden miljoenen hebben kunnen uitgeven aan de media om ons te doen geloven in hun desinteresse. En dat de steun die aan de rijkdom van sommige mensen wordt gegeven - steun die Emmanuel Macron objectief vaststelt voor zijn beschermers, door de goedkeuring van een hele reeks fiscale en regelgevende bepalingen die hen rechtstreeks aangaan en geen voordeel hebben voor het algemeen belang - de politieke bestemming van anderen kan bepalen. Om dit te kunnen doen, moet je via onsminnelijke derden te werk gaan.

Kortom, de vriendschappen van de heer Macron met de heer Arnault en de heer Niel zijn misschien niet zo onbeduidend als werd beweerd, maar ze zijn misschien wel beslissend, maar we staan erop dat dit woord, politiek gezien beslissend is en dat ze misschien om een reden voor het grote publiek zijn gemaskeerd. En dat als ze niet gemaskeerd waren, ze om dezelfde reden onbeduidend, secundair, verstikt zouden zijn gemaakt.

Laten we de methoden voor de opbouw van het fortuin van de heer Arnault, die de rijkste onder ons is geworden: dankzij een schandalige operatie ten koste van de staat, de aankoop van Boussac, uitgevoerd met de genade van een politieke gunst die hem in de jaren tachtig door een zekere Laurent Fabius werd verleend, is dat de heer Arnault. Arnault was in staat om zijn rijk op te bouwen, miljardair te worden, media terug te kopen door het op te kopen door het op te schudden en, na het eerste fortuin van Frankrijk te zijn geworden, bevriende presidenten van de Republiek die besloten zijn belastingdruk te verlichten om zijn kinderen een onverholen

macht te laten nalaten - een president die niet zou aarzelen om, eenmaal gekozen, te bevestigen dat pogingen tot belastingfraude alleen maar optimalisering waren en dat er "goede redenen" waren om in België aan de uitvoering van belastingen te beginnen.

Dat is waar we nu zijn.

*

Juist door zijn band met de politiek, die de middelen van de staat ruimhartig heeft gemobiliseerd om bedrijven te subsidiëren, zou de heer Arnault beweren dat hij ze heeft gered nadat hij ze letterlijk aan hem had zien aanbieden en ze heeft ontmanteld - hij zou beweren een sociaal beleid te hebben dat hij zou verraden - heeft deze oligarch zijn fortuin gemaakt. Het was inderdaad door vriendschappen en andere medeplichtigheid dat deze heer Arnault door vriendschappen en andere medeplichtigheid vervolgens als onschuldig werd beschouwd, met name met de heer Fabius, wat hij is geworden, ten koste van een heel land. Maar bovenal zullen we ons herinneren dat als de activa die zijn fortuin stichtten door een wanhopige macht werden verkocht, het niet was om een faillissement en ontslagen te voorkomen - want in feite zouden deze ontslagen plaatsvinden - maar omdat deze macht op zoek was naar steun om zichzelf op kantoor te houden en de onverbiddelijke terugkeer van het recht vanaf 1983 tegen te gaan, en een netwerk van financiers en mediarelais probeerde op te bouwen die in staat zouden zijn om een systeem te bouwen dat de openbare ruimte zou verpletteren en zo de verraad van hun campagnebeloften te doen vergeten. Laat hen dat chronologisch in die volgorde doen, om zichzelf aan de macht te houden. De democratie afbuigen.

En we beginnen te begrijpen hoe dit alles ons veel ernstiger kan beïnvloeden dan we hadden kunnen denken.

De band tussen kleine en grote corruptie, tussen kleine en grote corruptie, tussen kleine en grote politiek - tussen een CICE van de heer Macron, die nog steeds secretaris-generaal van het Elysée is, een systeem dat de staat tientallen miljarden euro's kostte en waarvan de eerste begunstigde de Carrefour-groep zou zijn, vinden we daar nog steeds - en de uitbundige steun die diezelfde grote bedrijven daarvoor zouden teruggeven - begint vorm te krijgen.

En we begrijpen dat er in deze vriendschapskwesties, die misschien onbeduidend lijken, iets is dat rechtstreeks van invloed is op de integriteit van ons regime, en in de zelfgenoegzaamheid die journalisten hebben getoond ten opzichte van deze machtige mensen, die een kwestie van misdaad begint te worden.

Het principe van een representatieve democratie is het oprichten van tussenpersonen om de bevolking en de samenleving te vertegenwoordigen en het optreden van de staat en onze regeringen te controleren. Journalisten zijn er in de eerste plaats verantwoordelijk voor dat onze vertegenwoordigers geen macht gebruiken voor hun eigen belangen. Als ze dat niet doen, stort de betekenis van ons systeem ineen en wordt onze democratie formeel - waar ze echt was. Wat voor zin heeft het in een verkiezing waarbij we blindelings zouden moeten stemmen en niet in staat zouden zijn om iets te weten te komen over de actoren aan wie we zouden worden voorgesteld, over de belangen die hen voortgestuwd hebben?

*

Maar laten we ons proces voortzetten, want we zijn niet klaar met onze openbaringen. Net zoals je geen miljardair wordt zonder reden, word je sowieso geen president. Dit is duidelijk. De uitzonderlijkheid van de functie van het leiden van een land doet ons te vaak geloven dat het het resultaat is van de uitzonderlijkheid van de persoon die het op zich heeft genomen.

Sommige mechanismen van coöptatie en corruptie spelen echter veel sterker dan de kwaliteiten die als intrinsiek en noodzakelijk voor het leiderschap van volkeren worden beschouwd. En Xavier Niel, die net als Bernard Arnault heeft besloten om[10] zijn fortuin te investeren in de media en zijn netwerken te voeden, weet dit goed. We associëren ons niet zonder reden met Mimi Marchand.

Natuurlijk, het naïeve wezen zou kunnen denken van wel. Het moet dan opnieuw worden omgeleid naar het boek dat we citeren, *Mimi*, dat in het latere boek van de heer Endeweld onthult dat Xavier Niel, alvorens voor te stellen aan de "Macron" om samen te werken met Michèle Marchand, had aangeboden om zijn "netwerken" te gebruiken om te proberen informatie te verifiëren en eventueel te verzwijgen.

We hebben het over de grootste houder van perstitels in het land. Dezelfde man die *Le Monde* en enkele andere kranten in handen kreeg, terwijl hij deed alsof hij zich nooit met de inhoud ervan bemoeide. We hebben het over de toekomstige president en de toekomstige First Lady, de heer en mevrouw Macron, die deze dienst hebben geaccepteerd, en er ook al mee hebben ingestemd om zich tot slaaf te maken van een derde partij die almachtig aan hen is geworden en die zich voor altijd kan binden aan hun vermogen om hen te chanteren, omdat ze zich op elk moment opnieuw kunnen gebruiken.

*

Waarom is dit zo belangrijk? Omdat het ons in staat stelt te begrijpen hoe de heer Niel opereert, die beweert zich nooit te bemoeien met de inhoud van *zijn* kranten - iets wat de heer Dassault, eigenaar van de *Figaro* na de overname van de groep van Robert Hersant door zijn vader, de heer Valls, niet eens doet. We weten welke afspraken hij in deze periode *via* zijn

10 Laten we niet vergeten dat wij niet alleen eigenaar zijn van 's werelds grootste luxeconglomeraat, dat door zijn reclamemacht in staat is om een media te doden als zij dat willen, maar ook direct van de belangrijkste media van Frankrijk, de *Parijzenaar*, en van het enige economische dagblad van ons land, *Les Echos*, na het voltooien van *La Tribune*, zijn concurrent.

vader en daarvoor met een andere politicus, de heer Lagardère, noch met de heer Arnault, heeft gemaakt. Dat lijkt ons beter, het is zelfs nog erger, omdat het een illusie in stand houdt dat journalisten schreeuwen om zich te verdedigen tegen alle bewijzen, namelijk dat van een vrije wil die door dit alles in stand zou worden gehouden, en dat we absoluut af moeten van een illusie waarbij Mediapart een belangrijke rol zou spelen, door een echt verkeerd groot onderzoek naar de heer te publiceren. Niel die pschit zou maken, voordat hij zijn interesse voor altijd zou verliezen; een illusie waarop *Le Monde op* zijn beurt zou proberen te spelen door een groot onderzoek te publiceren over de heer Kretinsky toen deze laatste de aandelen van een andere kleine oligarch, Mathieu Pigasse, terugkopen; in de veronderstelling dat dit was wat de heer Kretinsky door deze terugkopen deed geloven. Niel en de heer Kretinsky probeerden te vermijden; blind voor de veel grotere politieke invloed die ze eigenlijk probeerden te kopen, wat het kleine ongemak zeker waard was.

Dit is veel erger, want wat heeft het voor zin om direct in te grijpen op de inhoud, als je kunt vertrouwen op handlangers als Michèle Marchand, onzichtbaar tot het boek van september 2018? Wat heeft het voor zin, als we weten dat we indirect kunnen ingrijpen in de productie van informatie via een handlanger, Louis Dreyfus, die een tijd lang directeur-generaal van Le *Monde*, de l'*Obs* en des *Inrockuptibles was*, om zich te verontschuldigen voor het feit dat hij in al deze kranten verantwoordelijk is voor het werven en ontslaan, promoten en aan de kant zetten van alle journalisten van de meest prestigieuze redactiekantoren in Parijs, waar alle journalisten in Frankrijk ervan dromen om te worden aangeworven?

Xavier Niel censureert nooit een artikel. Wat heeft het voor zin om hem te laten censureren - door de maffianetwerken van Michèle Marchand, door de druk of angst voor druk van de heer Dreyfus, door de zelfcensuur van al diegenen die hij met zijn oligarchistische, precaire en onder druk staande kameraden

zorgvuldig heeft gekend? Waarom het risico nemen om te verschijnen als het voldoende is om de ene of de andere op te dragen journalisten te ontslaan en te rekruteren die de pijn of het ongeluk zouden hebben om haar te behagen of te ergeren; om mevrouw Marchand te vragen om deze of gene informatie te laten verdwijnen, of om deze of gene tegenstander in diskrediet te brengen, zonder dat iemand kan raden dat het op haar aanwijzing was dat haar handlangers zouden optreden om haar te intimideren, te vernietigen of te plunderen; en door te spelen op de onzekerheid van een zwak en serieus beroep, dat door zijn lafheid, maar vooral door de accumulatie van kapitalistische concentraties, sociale plannen en steeds grotere loondruk, op afstand wordt gehouden, om ervoor te zorgen dat niemand het risico neemt om zich ertegen te verzetten? Wat heeft het voor zin, als hij alleen maar de belangrijkste perstitels van het land moest kopen om zichzelf aan de top van de voedselketen te plaatsen en ervoor te zorgen dat geen enkel ambitieus persoon hem ooit *serieus zou* aanvallen, waar in een gezonde samenleving de heer Niel, net als elke andere oligarch, zou worden gezien als een oorlogstrofee voor elke journalist die naam wil maken voor zichzelf?

Wat heeft het voor zin om, wanneer het belangrijkste is om te kunnen lunchen tijdens de lunch die door de invloed die men hem toestaat, de hiërarchieën van het regime te beïnvloeden, maar ook om in ruil daarvoor aan de handlanger te suggereren dat hij belangstelling zou moeten hebben voor een dergelijke politicus of leider, een suggestie die aan de redactie zal worden overgebracht, die op zijn beurt, en ga zo maar door - de lucht van het niets, waarbij iedereen opzettelijk negeert wie dit schijnbaar onschuldige belang zou kunnen dienen - totdat hij eindelijk de journalist bereikt bij wie een artikel zal worden besteld, zelf bleef onwetend van de mechanismen die aanleiding gaven tot deze belangstelling, zoals dat bij M. is gebeurd. Macron, de laatste opdraagt om dan zijn geliefde beschermer te belonen als dat nodig is?

*

We doen alsof we dit alles ontdekken, maar het is een figuur van meningsuiting. Omdat de almacht van zijn tekortkomingen, en als Xavier Niel mij al in januari 2014, toen Emmanuel Macron nog maar adjunct-secretaris-generaal van het Elysée was en onbekend bij het grote publiek, persoonlijk aankondigde dat hij president van de Republiek zou worden, dan kan men zich voorstellen dat ik niet de enige was die daarvan op de hoogte werd gesteld. En dat het vanaf dat moment in het beste belang zou zijn geweest om dit bekend te maken, belangenverstrengeling te voorkomen en te begrijpen waar alle tekens van waardering die de betrokken intrigant zouden dekken vandaan kwamen.

Waar de basis van ons democratisch systeem is bereikt, is de pers tevreden met het identificeren van verbanden van corruptie of het aan de kaak stellen van foutieve belastingstrategieën. Niemand lijkt moeite te hebben met het feit dat er nog steeds wordt gezegd dat de heer Niel, de familie Arnault en de Macrons elkaar zes maanden na de heer Niel voor het eerst hebben ontmoet. Niel vertelde me dat zijn vriend Emmanuel Macron president van de republiek zou worden en dat ze dat - om het af te ronden - tijdens een diner in New York of Los Angeles zouden hebben gedaan, informatie die iedereen, zonder het ooit gecontroleerd te hebben, heeft doorgegeven sinds de heer Bourdin journalisten heeft gedwongen te doen alsof ze geïnteresseerd zijn in deze onderwerpen, alsof ze ten goede zouden stikken.

Niemand probeert, op dit alles, als er voor het eerst een macht is gevestigd in een grove en voor de hand liggende oligarchie, om echt te onderzoeken.

*

Ben je verzadigd? En toch, dat is nog niet alles! En dit is nog maar het begin. Omdat de vermeende stiefvader van Xavier Niel, Bernard Arnault, die de luxe van het aanwerven van de almachtige voormalige directeur van de geheime diensten van het land, Bernard Squarcini, van LVMH naar zijn "Mr. Squarcini, die zijn voormalige ondergeschikten nog steeds om informatie over deze of gene persoon vraagt en die om deze reden op het punt staat te worden veroordeeld, omdat de rechters van de belegering misschien wel het laatste lichaam van "elite" ambtenaren zijn die niet zijn opgeslokt door de oligarchie - Bernard Arnault heeft daarom zijn veiligheidsapparaat in dienst gesteld van de kandidaat Macron om de bescherming die hem door de media wordt geboden, *via* zijn schoonzoon Xavier Niel, Michèle Marchand, aan te vullen. Dit is zeker interessanter dan te weten dat LVMH Brigitte Macron aankleden - met goede sierlijkheid - maar vreemd genoeg is het de tweede informatie en niet de eerste die voortdurend wordt verteld - zonder dat iemand iets vindt om er verontwaardigd over te zijn.

Het in twijfel trekken en aan de kaak stellen van het feit dat onze eerste dame is veranderd in een bewegend reclamemerk voor LVMH en LVMH, waarbij ze haar functies op deze manier misbruikt en een duidelijk belangenconflict creëert, zou echter een eerste stap kunnen zijn. Een eerste stap die het mogelijk zou hebben gemaakt om terug te keren naar het vuile werk van de heer Squarcini, maar misschien nog verder. Wat zou hebben geleid tot de ondervraging, en dus tot de ontdekking dat de heer Arnault Brigitte Macron eigenlijk al lang voor Xavier Niel kende, die hij de heer Arnault daadwerkelijk introduceerde. Macron aan Xavier Niel, bij de gratie van Brigitte Macron die zichzelf tot leraar van haar kinderen had gemaakt binnen de zeer selectieve en gesloten particuliere middelbare school Franklin, tempel van de oligarchie waar de erfgenamen van de elite van het land worden gevormd; en dat het in feite Bernard Arnault is, *via* Delphine Arnault, en niet de onbeduidende Pascal Houzelot,

zoals in het boek *Mimi wordt* beweerd - die zich eerst bekend maakte Xavier Niel en Emmanuel Macron. En het is dan ook begrijpelijk dat niet alleen onze vrolijke mediastuurprogramma's geen genoegen nemen met het verbergen van informatie, maar dat ze ook op speelse wijze valse informatie doorgeven om de netwerken, compromissen en belangenconflicten die ze beweren bloot te leggen en te controleren, te verbergen.

*

Zo werd ontdekt in het voorbijgaan dat de onbaatzuchtige en gulle Brigitte Macron, bewonderd door alle Fransen sinds de drugshandelaar Mimi Marchand werd haar beste vriendin en werd een ideale eerste dame door twee oligarchen, Brigitte Macron, muze van het algemeen belang, onderwezen niet in een openbare school, niet in een moeilijke school, niet op een plek waar haar inzet gewaardeerd zou worden, maar in een van de meest welvarende middelbare scholen van Parijs, vrijwillig gekozen en waar ze gebruik maakte van haar positie om zich te binden aan het belangrijkste fortuin van Frankrijk en het aan haar ambitieuze echtgenoot - die toen ontevreden en verdrietig zou zijn - voor te stellen om ervoor te zorgen dat deze laatste op de stijgbeugel zou worden gezet en er gemakkelijk door zou worden voortgestuwd.

Nu beginnen we echt duizelig te worden. De jongeman met zijn scherpe ogen, een blanke duif die bereid was zichzelf op te offeren voor Frankrijk, die uit het niets kwam om de hele zaak aan de mensen die hem onmiddellijk zouden hebben nagesynchroniseerd, had in feite, nog voordat hij minister of adjunct-secretaris-generaal van het Elysée was, als steun en vriend niet alleen de oligarch Xavier Niel, maar ook de leidende financiële macht in Frankrijk, naast de Rothschild bank en haar netwerken, dat het zou verkrijgen door het verraad van de Algemene Inspectie van Financiën - zelf rijkelijk begiftigd met netwerken, aangezien de verraad van het orgaan uiteindelijk heeft geleid tot een zeef en een bron van terugkerende

compromissen voor de Staat in plaats van een controleorgaan van de Staat -, naast die van Jean-Pierre Jouyet, die we op het punt staan bloot te leggen, en dit ook al was het organisch gezien "niets" in het openbaar. En er wordt aan herinnerd dat de pers die door deze personen wordt gehouden hem, *jaren later*, toevallig en in volledige journalistieke onafhankelijkheid, zou presenteren als zijnde afkomstig uit de leegte, puur product van genialiteit en verdienste, begaafd met kwaliteiten en een mystieke uitstraling die in staat is om de plebe te betoveren door zijn intelligentie en talent alleen. En dat geen enkele journalist tot nu toe de communicatieoperatie die hun was opgelegd, serieus aan de kaak zou stellen.

Het bedrog dat de Fransen was opgelegd.

*

Deze man, die al voor zijn dertigste miljonair was geworden dankzij de verkoop van de netwerken die hem door de Republiek aan een particuliere bank werden aangeboden, zou in plaats daarvan aan ons worden gepresenteerd als het toonbeeld van de liberale democratie, van onze republikeinse meritocratie, van een schoon systeem.

Het is moeilijk om er niet de volgende vraag uit te trekken, zo overweldigend zijn de feiten: zou deze man wiens hele reisde dienst van het zelf uitademt in feite slechts een marionet zijn geweest ten dienste van degenen wier programma hij heeft toegepast, naar de letter, met behulp van zijn uitgevonden titels en kwaliteiten - er wordt zelfs beweerd, bij gebrek aan talenten waarop hij zich kan baseren, een erkend filosoof[11] en beroemde pianist? - om deze goed geoliede operatie af te dekken?

In ieder geval zijn we beginnen te begrijpen de redenen voor deze verrassende kloof tussen onze gevoelens - wij die hebben geaccumuleerde dezelfde titels en gevolgd, ruwweg, dezelfde

11 Een "perfecte" filosoof, omdat hij nooit iets had gepubliceerd en daarom niet als zodanig kon worden beoordeeld.

weg, en die kon daarom niet worden onder de indruk van het oppervlak dat werd gepresenteerd, gedwongen om te proberen om te zien zijn achtergrond en nooit vinden het, resistent tegen alle symbolische intimidatiemechanismen van de oligarchen waar we het hier over hebben, aangezien we ons bewust zijn van hun productiemethoden, zijn we in feite alleen maar aanwezig en hebben we de legitimiteit dat we zijn ingesteld om het onwaardige gebruik van de titels en functies die we delen met de heer. Macron, vermijd dat wezens dit alles komen verraden om zichzelf of hun belangen te dienen. We beginnen dit gevoel te begrijpen dat we, al in 2013, ons omarmd hadden in het gezicht van een individu wiens verschijning van onbeduidendheid van dien aard was dat ze haar vermogen om te incarneren, in het gezicht van de holle middelmatigheid van haar toespraken, de feitelijkheid van de structuren die haar ondersteunden - laten we niet vergeten deze "leden" die slechts abonnees waren op e-mailberichten - in twijfel trok, die maandenlang tevreden was, surfend op de bekendheid van Niel, Arnault, Lagardère en Marchand, om geen programma voor te stellen, en die een record had dat ze ons toch als revolutionair zouden proberen voor te stellen, en ons opdroegen om ons te enthousiasmeren over het idee dat het geniaal zijn de creatie van nieuwe gevaarlijke en vervuilende buslijnen mogelijk had gemaakt. De verbazing over de opwinding die hij opwekte, en over de onzekere populariteit die hem plotseling omringde. We beginnen te begrijpen dat er iets is gedaan en dat alle vectoren die in een gezonde samenleving dienen om intriges te controleren en ervoor te zorgen dat onze controlemechanismen werken, zijn geïnfiltreerd en ondermijnd tot ze barsten.

*

En we beginnen woedend te worden. Omdat dit alles pas meer dan een jaar na de presidentsverkiezingen wordt ontdekt, en zelfs dan is het nog maar ten dele bekend, en misschien zouden we het nooit geleerd hebben, en zelfs dan moeten we dit alles,

onszelf, in een verhalend verhaal stoppen, en waarom moeten we dat zelf doen? Omdat een van de journalisten die het beste onderzoek van het moment op Macron heeft gedaan, *Mimi,* die, laten we dat niet vergeten, slechts enkele pagina's over Macron bevatte, in dienst was van de genoemde Bernard Arnault en slechts een deel van de informatie die wij presenteren kon onthullen, zoals hij niet kon doen met betrekking tot de andere belanghebbende, een zekere Lagardère, Arnaud. Dat de weinige anderen die in de tussentijd hun onafhankelijkheid boven elke carrièrekwestie hebben gesteld, sindsdien zijn verpletterd. En dat de machtige leden van de beroepsgroep, zoals Madame Bacqué, die niets te vrezen had, er maanden en jaren de voorkeur aan gaven om te zwijgen over de uitvoering van al deze compromissen, waardoor zijzelf de feitelijke medeplichtigen werden, te druk bezig met het adoleren van dit nieuwe personage dat hen de verkeerde acteur maakte met een diepe blik, tot ze hem impliciet steunden.

Nu is het misschien tijd om iedereen te laten schudden.

Want als de luchtspiegeling vervaagt, komt het als deze coterie, deze kleine band die zich op de lagere schaal kortstondig tot slaaf maakt om zich aan zijn kracht te onderwerpen en zo zijn positie te verzekeren, waardoor een reeks diensten en apparaten waarvan de reikwijdte hier niet zo groot kan zijn, het is, en waarvan de gevolgen worden vertaald in wetgevende en regelgevende maatregelen die gevolgen hebben voor het hele land, die zo nauw met elkaar verbonden zijn dat ze huwelijken en scheidingen uitlokken, met als enige doel om zichzelf te dienen en te dienen, heeft deze coterie al zo'n macht opgebouwd dat ze, zelfs door ze bloot te leggen, op democratische wijze onttronen in de onmogelijke staat zou verschijnen. Dat zelfs als de heer Macron zou vertrekken, we nog steeds zo'n machtsapparaat zouden hebben dat hij alleen maar revolutie zou kunnen eisen.

*

We schudden, omdat het simpele feit dat we deze informatie bekend maken, het tonen van de heimelijke verstandhouding die heeft geleid tot de constitutie van een van de meest roofzuchtige machten in de geschiedenis van de Vijfde Republiek, onmogelijk lijkt te kunnen leiden. Hoe kunnen we mensen laten weten dat er elk jaar miljarden van hen worden gestolen als gevolg van verschillende compromissen die ertoe hebben geleid dat ze perfect bedrogen worden? "Vriendschappen", die de Republiek gebruiken om haar eigen mensen te dienen, te promoten en op korte termijn te beschermen in plaats van hen te beschermen? Hoe kan deze opeenstapeling van feiten - voor veel mensen, maar die niet in hun geheel zijn voltooid en blootgelegd - politiek terzijde worden geschoven?

Waar kan ik het doen, hoe maak ik het bekend? Welke media-organisatie zou hem kunnen verwelkomen, ook om hem tegen te spreken? *Bevrijding, L'Express* of *BFM TV*? Dat wil zeggen, de media eigendom van Patrick Drahi, wiens imperium werd geconsolideerd met de hulp van Emmanuel Macron, Drahi die hem bedankte door het ter beschikking stellen van zijn rechterhand en *de facto* directeur van zijn media, Bernard Mourad,[12]tijdens de presidentiële campagne, nadat deze Bernard Mourad had, op bevel van de heer Drahi, "voorgesteld" Unes over de heer Macron, tijdens de redacties van deze media waarin, tegen alle logica in, nam hij deel aan? *Observeren*, naar de *wereld*, naar *Télérama*, naar *Mediapart*, naar de tien andere media waarin Xavier Niel heeft geïnvesteerd? In Le *Figaro*, in het huis van Olivier Dassault, waar het te hopen valt dat een journalist de moed vindt om samenzwering tussen de media en miljardairs aan te vallen, nadat het rijk van zijn vader hierop is gebouwd?

---

12 Vervolgens benoemd en dus beschermheilige van *de Bank of America* France, die op miraculeuze wijze het beheer van de privatisering van de Aéroports de Paris door de regering zou krijgen. Voor zijn benoeming bij Emmanuel Macron, directeur van de persdivisie van de groep Patrick Drahi, en dus *de facto* directeur van de Express en Libération, werd hij benoemd door Patrick Drahi op voorstel van François Hollande, die hem door Emmanuel Macron via Bernard Mourad werd voorgesteld om de "welwillende neutraliteit" van de Staat te verkrijgen bij de overname van SFR.

Laten we geel lachen en eerder denken aan de publieke televisie- of radiostations, waarvan de directeuren worden benoemd door de politieke autoriteiten - indirect, in deze gevallen natuurlijk, in deze gevallen, willen we graag bescheiden blijven, ook al benoemen ze uiteindelijk, zoals in Radio-Frankrijk, een medepromotor - en waarvan een van de pijlers van de informatie die we zojuist hebben laten zien, de integriteit van de groep in gevaar brengt om haar vriend-president te dienen en wraak te nemen op haar voorzitter - waar nooit de meest briljante van haar onderzoekers, Elise Lucet, deze onderwerpen heeft aangevallen. De *Parijzenaar* of Les *Echos*, Bernard Arnault, *Vanity Fair, die* orderartikelen publiceert en onmiddellijk zou zinken als hij zou stoppen met de financiering ervan?

Bij *Canal +* of bij *C8*, bij Vincent Bolloré, aan wie Macron zijn communicatie toevertrouwde toen hij minister van Economie *via* Havas was - voordat Hanouna, de kapitalistische pijler van de groep, de beste relais werd en hem regelmatig uitnodigde om tijdens zijn shows telefonisch te communiceren? Bij TF1 of TMC, bij Martin Bouygues, -hier opnieuw een compromis met de nagels en afhankelijk van de staatsorde? Bij de *JDDDDD*? Waar Gattegno al zijn vermogen toonde om degenen te dienen die zijn eigenaar tevreden stelden, een zekere..... Arnaud Lagardère!

We trillen omdat we ons plotseling vreemd eenzaam en vreemd omringd beginnen te voelen, op voorwaarde dat we geen enkel belang dienen, of een estafette die op een dag door een van hen gemobiliseerd zou kunnen worden. Wat een pluralistisch landschap leek te zijn, vol moedige en onafhankelijke journalisten, of tenminste voldoende om met elkaar te concurreren en zo te veel systeemcompromissen te vermijden, lijkt slechts een rotte ruimte waar angst en onzekerheid, asymmetrie heersen om een woordenboek van informatie te verpletteren die niet in dienst staat van een van de apparaten van de macht, waardoor onze openbare ruimte wordt verkleind, zodat alleen degenen die een wereldwijd begrip van

het systeem in kwestie verbieden, kunnen worden doorgegeven.

Omdat het moet worden toegegeven: op al deze plaatsen kunnen we de waarheid wegjagen. Zo liet de rivaal van de heer Arnault, de heer Pinault, de goede bladeren van het boek publiceren bij Le *Point, de* eerste protégé, enige tijd nadat Raphaëlle Bacqué een complimenteus portret - om niet te zeggen tijdelijk - van het laatste boek had gepubliceerd. Maar op geen van deze plaatsen kunnen we echt de compromissen blootleggen die iedereen op de een of andere manier blijft sluiten. Dus zelfs in Le *Monde*, waar Ariane Chemin zich de luxe kan veroorloven om de Benalla-affaire te onthullen, benoemen we uiteindelijk een journalist zonder enige ervaring op dit gebied, Virginie Malingre, die in opdracht van Xavier Niel door Louis Dreyfus was aangesteld als hoofd van de afdeling economie, om ervoor te zorgen dat hij zich zou uitputten zonder ooit iets te onthullen.

We zullen te horen krijgen dat we overdrijven. Er zijn veel radio's. Aangezien de openbare dienst de problemen heeft die we kennen, misschien *Europa 1*? Lagardère, weer! *RMC*? Alain Weil, dat wil zeggen, sinds enkele jaren Patrick Drahi, Alain Weil die ook, zoals we zullen laten zien, *via* zijn zus, intiem is met Macronia. *RTL*, dat behoort tot *M6*, een van de belangrijkste partners van Mediawan, het audiovisuele investeringsfonds van Xavier Niel? Oké. Laten we zeggen dat dit zou kunnen gebeuren, na een contact dat nog tot stand zou moeten worden gebracht, op voorwaarde dat geen van de leiders bang is om zich bloot te stellen aan de ogen van hun collega's die aldus aan de kaak worden gesteld. En dan de grote vraag: wie zou erover praten en eindelijk het grote debat over deze kwesties op gang brengen waar we nog steeds op wachten?

Na de hele Franse mediaruimte in gedachten te hebben doorgenomen en de haren eruit te hebben getrokken, denken we aan uitgevers. Aangezien een kroniek onmiddellijk zou

verdwijnen, opgeslokt in de puinhoop van dagelijks geproduceerde informatie, zou een boek op zijn minst een update over de situatie geven. *Fayard*? Maar *Fayard* werd gekocht door Hachette, dat wil zeggen door Arnaud Lagardère, in *feite* geleid door dezelfde Ramzy Khiroun die ingreep om Mimi Marchand te beschermen in Paris Match, en wiens nummer 2 de vrouw is van de "grote vriend" van de president, de beroemde Bernard Mourad ! *Verstikken*? Onder de verschijning van verschillen, dezelfde eigenaar, dezelfde hiërarchie, en we begrijpen nu waarom het boek toegeschreven aan Marchand wat de heer Khiroun aan het doen was, wordt het terloops gezegd, maar we moeten meten wat gebrek aan integriteit betekent. *Gallimard*? Zij hebben zojuist Annie Lebrun, de historische auteur van het huis, gecensureerd voor het bekritiseren van LVMH in haar laatste boek over mode. Elke band met Bernard Arnault's recente overname van een belang in het bedrijf zou er niets mee te maken hebben. Om cathartisch gelach of atonie te vermijden, proberen we even tegen onszelf te zeggen dat het huis, zoals de meeste van onze media, lange tijd niet onafhankelijk was en nog nooit eerder zo'n concentratie had gezien! Want laten we doorgaan! *Flammarion*? Gekocht door *Gallimard een* paar jaar geleden! Actes Sud, door Françoise Nyssen? Laten we lachen, altijd geel, met een lach die altijd minder lachend is. Maar er zijn nog steeds veel onafhankelijke uitgevers. De drempel, De ontdekking, De ontdekking, De fabriek, misschien. Zeker, zeker. Maar met welke distributeurs en welke distributiemiddelen? Dezelfde mensen die onder de controle van de eerste.....? En ook hier weer, welk vermogen om zichzelf aan te duiden?

Laten we teruggaan naar de pers. *Le Point* dan. Maar *Le Point is* eigendom van Artemis, de houdstermaatschappij van François Henri-Pinault! En zouden we dan te horen krijgen? Is hij niet de vijand van Bernard Arnault? Zouden we niet iets te winnen hebben bij deelname aan deze spellen van.....? Laten we lachen, en laten we een paar regels verder gaan om uit te leggen waarom, opnieuw..... Eenzaamheid neemt toe.

En weer. Wie neemt nog steeds het juridische risico van dit alles wanneer het juridisch apparaat inzake laster zodanig is opgezet dat de onevenredigheid van de beschermingsmaatregelen ten opzichte van de machtigen slechts marginaal wordt genomen? Hebben we niet gezien dat dit boek, dat toch zo veel van hen, *Mimi, niet* hier en daar tentoongesteld is?

*

Laten we stoppen met nadenken over dit alles voor nu, en verder gaan. Want sindsdien is ontdekt dat deze zaken daar niet ophielden en dat Alexandre Benalla de onofficiële toegangspoort van Michèle Marchand tot het Elysée was. -Daar wordt de adem ingehouden. Benalla, dezelfde Alexander Benalla die door een ontdooid LR-apparaat in Macronia introduceerde, een zekere Sébastien Lecornu, had in zijn vrije tijd niet alleen de burgers geraakt, maar ook geprobeerd een Praetoriaanse garde in het Elysée op te richten, d.w.z. om mensen te rekruteren die bevrijd zijn van elke politie- en militaire hiërarchie - een truc die is toegestaan door het bestaan van een burgerreservaat waarvan de aantallen naar het Elysée zouden zijn afgeleid - om Emmanuel Macron te "verdedigen" en zich te emanciperen van de weinige tegenmachten die nog steeds bestaan. We zullen worden verteld, stop daar! Je gaat van haan naar ezel. Wacht en zie wat er gebeurt. Alexandre Benalla, vertrouwend op het reservaat van de gendarmerie, had Alexandre Benalla de terugkeer van burgers naar de veiligheidsdienst van Elysée bevolen, die de bescherming van de rijkswachters en politieagenten in dit huis zou hebben gehad, van waaruit de bevelen die de carrières van alle ambtenaren van het land maken en breken, uitgaan. Het is beangstigend: door een opleidingsperiode van enkele weken zou het mogelijk zijn geweest om in het hart van de gruwelijkste wezens te integreren, zonder enige andere hiërarchische controle dan die waartoe de politicus heeft besloten, om hem in dienst te stellen van één man en hem *de facto het* gezag te geven over alle republikeinse machten van orde in dit land. Nogmaals: voordat

de heer Benalla, mevrouw Marchand's transmissiegordel naar het Elysée, die bijvoorbeeld verantwoordelijk was voor het doorgeven aan de heer Emelien van de video's van 1 mei van de prefectuur van Parijs, zodat hij ze op zijn beurt op sociale netwerken kon laten uitzenden, besloot de heer Benalla om burgers op straat te slaan en te arresteren om een klimaat van angst en geweld in het land aan te wakkeren - dat was niet gezegd, het had zo zorgwekkend kunnen zijn - de heer Benalla. Macron wilde zichzelf de mogelijkheid geven om mensen die hij zelf had uitgekozen in zijn eigen politiemacht in te zetten en ze in een positie te brengen om alle veiligheidsdiensten van het land ondergeschikt te maken. Waarom zou hij dat doen? Alleen degenen die lachen om onze vreemde parallellen die eerder zijn genoemd, zullen niet begrijpen waarom de een naar de ander leidt, buiten alle proporties.

En dat is waar we de andere vector van het voorzitterschap van Emmanuel Macron aanroeren, en dat alles verbinden we met elkaar. Want het is allemaal heel goed om een notoriteit op te bouwen, om te worden voortgestuwd door een alliantie van belangen. We moeten de legitimiteit ervan nog opbouwen. We moeten ons aan deze staat, die is geplunderd zonder te worden gebruikt, de stimulansen en steunpunten opleggen die ons in staat zullen stellen om met gezag te handelen. Het beest is niet gemakkelijk getemd, en als Macron werd gekozen, was het omdat we in hem een profiel zagen dat zichzelf kon opleggen. Maar dat was niet genoeg. Op het moment dat het aan de mensen werd voorgesteld, moest het gezicht worden gepolijst, omgeven en ervoor zorgen dat het voldoende bewapend zou zijn als het eenmaal aan de macht was.

Degene die hem toestond niet alleen de macht over te nemen, maar deze ook te consolideren, niet alleen om de natie over te nemen, maar ook om de staat ervan te controleren, dit wezen, die blij was met de wieg en waarschijnlijk onbewust van wie hij op dat moment in dienst was, was Jean-Pierre Jouyet. En

wie leidt ons daarheen? Een zekere Ludovic Chaker, onzichtbare sidekick van Alexandre Benalla die de rekrutering van Alexandre Benalla organiseerde, eerste secretaris-generaal van *En Marche,* sindsdien gevestigd in het hart van het antiterreursysteem van het Elysée, en wiens missie was om hetzelfde project te leiden als zijn collega met het leger.

Ludovic Chaker, een burger die in het hart van het staatsgeheim is voortgestuwd, heeft echter het recht om alle details te kennen en dus alles te weten te komen en bekend te maken over iedereen die de belangen van de heer Macron - kortom de braindrain van de heer Benalla - met een bepaalde Mimi Marchand voor dit doel zou kunnen bedreigen, is niet zomaar iemand. Het is de ingang tot het militaire apparaat van[13] Ismaël Emelien, de dichtstbijzijnde adviseur van Emmanuel Macron die hij ontmoette bij SciencesPo, en die in het Elysée verantwoordelijk was voor het doorgeven van alle informatie die voor hem van belang zou kunnen zijn en vervolgens het vuile werk dat hij nodig zou kunnen hebben door het door de pers te laten publiceren op een voldoende discrete manier dat de Speciale Adviseur nooit betrokken zou zijn, dit alles zonder dat hij zich hoeft te verantwoorden voor een militaire hiërarchie, zoals normaal het geval is in deze gevallen.

Dus, om redenen van lage politiek, zoals we ons zullen voorstellen, ontwerpt de heer Macron een structuur op het Elysée om de verschillende schurkennetwerken te voeden die hem hebben ondersteund met informatie om tegenstanders in diskrediet te brengen of zichzelf te beschermen. De regeling werd onthuld toen bekend werd dat de heer Benalla de videobewakingsbeelden van de demonstratie van 1 mei 2018 aan de heer Emelien had doorgegeven en dat de heer Emelien deze vervolgens via anonieme accounts op sociale netwerken had laten uitzenden. Bij andere gelegenheden zouden Miss Merchant en officiële vectoren worden gemobiliseerd. Deze

13 Een uniek feit in de Vijfde Republiek: nog nooit eerder was een burger in de specifieke stafchef van het voorzitterschap van de Republiek geïntegreerd.

keer was de informatie van de politie en de niet-militaire hiërarchie inderdaad de heer Benalla en niet de heer Chaker.

M. Chaker is geen staatsman, zelfs geen ambtenaar, en verscheen niet op om het even welke organisatorische grafiek tot het geval Benalla hem aan het publiek blootstelde. Dit is om één enkele reden: om de heer Emelien te beschermen tegen eventuele gevolgen, om een extra interface te creëren die hem in staat zou stellen zijn douane in te klaren. Zoals veel mensen die ver van hun omgeving worden geprojecteerd zonder enige specifieke vaardigheden, heeft de heer Chaker de bijzonderheid om zeer loyaal te zijn, wat hij verdubbelt met een onophoudelijke snelheid. Deze mannen zijn altijd nuttig voor de macht. Na slechts enkele jaren in dienst van de DGSE te zijn geweest voordat hij werd verdreven, bevond hij zich daar slechts bij genade en dus voor de dienst van zijn meester. Maar de reden dat we erover praten is omdat de manier waarop hij daar is aangekomen meer zegt dan de kaarten die hij probeerde te spelen. Omdat zijn promotie tot Emmanuel Macron, en dat is wat ons interesseert, kort voor de presidentiële campagne en vervolgens in het Elysée, de diepe verstrengeling van de toenmalige kandidaat met een ander deel van de oligarchie van het land aan het licht brengt: de oligarchie die ervoor zorgt dat de belangen van de machtigen worden doorgegeven binnen de staatsmachine. Het laat niet alleen zien hoezeer het Macron-voorzitterschap wordt beïnvloed, de endogamie van onze elite, maar ook de armoede van een systeem van coöptatie binnen deze macht dat het mogelijk maakt om door middel van vriendjespolitiek en verleende diensten privileges te behouden die sommigen beschermen, het overheidsoptreden te spreiden en de middelen ervan af te nemen.

Tot slot laat het zien in hoeverre de pers zich opnieuw opzettelijk heeft verblind en de persoon verheerlijkt die slechts de ideale brug was om deze samenvoeging van belangen te verenigen.

*

Het is niet voldoende om zich te omringen met machtige mensen die op zoek zijn naar volmachthouders, wat al enkele kwaliteiten vereist, waaronder een voldoende onberispelijk profiel bij het grote publiek, waarbij met name niet te zichtbaar compromissen moeten worden gesloten om president van de republiek te worden: men moet ook weten hoe men zich moet omringen met een leger van trouwe, trouwe en trouwe mensen om te zwijgen, maar ook geïntegreerd in het systeem, die de werking kennen en in staat zijn om de projecten van deze machtige mensen in gang te zetten; kortom, belast met een legitimiteit van voldoende schijn om de trouw van het staatsapparaat te waarborgen en dus, in het algemeen, om het in dienst te stellen van de belangen van degenen die u hebben gekozen. Cynisch en geïnteresseerd genoeg om de machine van de macht te voeden zonder ooit te verraden of aan de kaak te stellen - wat de vermenigvuldiging van de uitingen van genegenheid verklaart die de heer Macron na zijn vertrek aan de heer Benalla gaf -, voldoende betaald en beschermd om op geen enkel moment de fundamenten van het toegepaste beleid en de aldus uitgevoerde spoliëringen in twijfel te trekken; kortom, genoeg om u hun activa en kwaliteiten te verkopen.

De heer Macron, die echter bijzonder jong was en zelf geen enkele weg heeft bewandeld die hem in staat stelt deze loyaliteit op te bouwen en op te eisen, zal ook zijn oproep aan de geleende baronieën, waaronder de heer Macron, verklaren. Collomb was de belangrijkste, en de onzekerheid van een systeem dat alleen maar kon instorten - moet deze voedingsbodem kunstmatig hebben gevormd, waardoor hij enkele fouten heeft gemaakt, zoals de rekrutering van de heer Benalla door de heer Chaker, zelf aangeworven door de heer Emelien. Voortgestuwd, moest hij putten uit een ander deel van de oligarchie dat ook de belangen ervan moest verdedigen, niet over de middelen of de estafettes van de door ons genoemde oligarchen beschikte, maar een verbinding met

hen zocht en profiteerde van een inscriptie binnen de technostructuur die idealiter de heer Macron zou dienen.

De zaak is dus zowel stroomopwaarts als stroomafwaarts van de heer Macron actief. Ludovic Chaker was het onzichtbare aanspreekpunt voor een apparaat bekroond door een zekere Jean-Pierre Jouyet - wiens controle over de technostructuur de tweede uier van het macronisme was - en uitgevoerd door een zekere Ismaël Emelien - die verantwoordelijk zal zijn voor het in gang zetten, in een vaak gedwongen samenwerking met de heer Séjourné, van de mobilisatie van de voormalige strausschanese netwerken[14]. Gesignaleerd en gerekruteerd door Richard Descoings bij SciencesPo, een openbare instelling, binnen een machtssysteem gedeeltelijk beschreven door Raphaëlle Bacqué in haar boek *Richie*, ook gepubliceerd door Grasset, werd hij voortgestuwd verantwoordelijk voor Azië, en daar zou hij een zekere Edith Chabre, die zou hem kennismaken met een bepaalde Edouard Philippe en een bepaalde Brigitte Taittinger-Jouyet, erfgenaam van een van de belangrijkste industriële families in Frankrijk, aangeworven bij SciencesPo voor een sociaal diner in de Petit Paris om de schatkist SciencesPo te financieren, terwijl haar echtgenoot, Jean-Pierre Jouyet, een machtige directeur van de Inspection des Finances, en vervolgens de almachtige secretaris-generaal van het Élysée, zijn netwerken mobiliseerde om Emmanuel Macron te steunen, soms op het randje van de wettigheid.

De heer Jouyet ontmoette de heer Macron na zijn vertrek uit het ENA, die zag dat hij werd toegewezen aan hetzelfde oorspronkelijke "lichaam" als de heer Jouyet, een lichaam dat ook het jaar daarop door laatstgenoemde zou worden belast. Geïntrigeerd door een jongeman die al door machtigere wezens dan hij werd gesteund en een onbeschaamde ambitie aan de dag legde, besloot de heer Jouyet hem de interim van de almachtige

14 Indien de heer Chaker het *aanspreekpunt van onderaf is, is* de heer Kohler, secretaris-generaal van het Elysée, het aanspreekpunt van bovenaf. Gekozen door Macron met instemming van Jean-Pierre Jouyet als stafchef bij zijn aankomst in Bercy, de man die plaatsvervangend stafchef van het ministerie van Financiën was voordat hij stafchef van Pierre Moscovici - waar hij de uitvoering van de door de heer Macron besloten CICE zal beheren - werd benoemd tot secretaris-generaal van het Elysée in 2017, waar hij de verdoemde ziel van de heer Macron zal worden.

Inspectie van Financiën aan te bieden, terwijl hij zelf, die tot dan toe beweerde een socialist te zijn, en de beste vriend van François Hollande werd[15] benoemd tot staatssecretaris voor Europese Zaken onder leiding van Nicolas Sarkozy. Het is misschien gezegd, maar als Emmanuel Macron in deze periode in het kantoor van de toenmalige premier François Fillon zou worden toegelaten, zou hij via dezelfde persoon - Jean-Pierre Jouyet - terugkeren naar het Elysée onder François Hollande.[16] Zo gaat het in het kleine Parijs, zonder rekening te houden met het "partijdige onderscheid" dat de mensen zouden proberen te maken, een democratisch principe dat er weinig toe doet als het erop aankomt elkaar te helpen en onder vrienden vooruit te komen. We beginnen te begrijpen waar Macron's "op hetzelfde moment" werd geboren. De truc die werd gebruikt om een hele bevolking te verzamelen was slechts het voorwendsel voor een fusie van tot dan toe gefragmenteerde elites, een verdichting van belangen in dienst van de galopperende endogamie waar de meest naïeve - of meest gecompromitteerde en comfortabel geïnstalleerde journalisten in een systeem dat ze niet wilden veranderen - een teken van progressie en moderniteit waren.
We moeten de omvang van de revolutie meten die de heer M. heeft voorgesteld. Macron, in een tijd dat het systeem instortte: om, tegen minderwaardigheid in, een permanent karakter van voorrechten en posities te garanderen, waar de elites tot dan toe regelmatig oorlogen voerden, zich om de vijf tot zeven jaar tot slaaf van de ene of de andere moesten maken, uitgedroogd en veroordeeld tot elke afwisseling, gereduceerd tot periodes van schaarste, gedwongen tot gevaarlijke verdraaiingen als ze aan de nieuwe macht wilden beginnen nadat ze de vorige hadden gediend. Laten we nu de

15 Die hem zelf zijn plaats bij de financiële inspectie had gegeven, zodat hij hem vervolgens de korte ladder kon geven en die spoedig daarna weer zou vinden.
16 De zaak is nog belangrijker als we de naam van Antoine Gosset-Grainville toevoegen, die advocaat werd en de heer Macron verwelkomde toen hij het ministerie van Economische Zaken verliet. In plaats van een "startup in het onderwijs" te willen creëren, was hij bereid om een winstgevende carrière op te starten als adviseur van grote multinationals om hen te helpen hun geschillen tegen de staat te winnen, privatiseringsmandaten te verkrijgen, enz. Het is deze persoon die de benoeming van de heer Macron formeel zal voorstellen aan Matignon, die de heer Macron hem verschuldigd is door hem de directie van de Caisse des dépôts voor te stellen. De heer Gosset Grainville zal dit weigeren om de emolumenten letterlijk gevangen te houden ten koste van de staat.

dichtheid begrijpen van de lof die Emmanuel Macron kreeg van deze verbaasde klasse, in een proces dat werd ingehuldigd door de heer Sarkozy, die wist wat hij moest compenseren om geaccepteerd te worden door de elites die hem verachtte.

Maar we haasten ons en op dit moment is de heer Jouyet tevreden met de introductie van de heer Macron aan zijn familie en zijn vrouw - en daarmee aan een van de grootste financieel-republikeinse dynastieën van de eeuw - en aan de intelligentsia van SciencesPo, waaronder de heer Jouyet. Descoings is de directeur, SciencesPo waar de heer Macron wordt aangeboden, zoals elke enarque die uitkomt in de grote lichamen, om een vage cursus te geven die hij zal kiezen van de algemene cultuur om voet aan de grond te krijgen, voordat hij de richting van de module krijgt aangeboden om zijn salarissen te voltooien en zijn pionnen daar te plaatsen. De heer Jouyet heeft dus een liberale ideologie die in het belang is van zijn adoptiefamilie, de eerste die de strategie van verpletterende democratische processen in gang heeft gezet, die onder Sarkozy de terminologie van "openheid" en onder Macron "op hetzelfde moment" heeft gebruikt, en dat de heer Jouyet Nederland kon zichzelf niet bedwingen, wat, naast de introductie door zijn vrouw tijdens de diners in de stad, de jonge intrigant al snel de gelegenheid gaf om zijn medesnaren in het IGF te plaatsen en te distribueren, waardoor de gewoonte - alleen de majoor, die Macron niet was, had normaal gesproken recht op dit privilege - werd geschonden voordat hij Bercy in dienst nam nadat hij hem via Jacques Attali in het Elysée had geïntroduceerd.

Jacques Attali, voor wie Emmanuel Macron bij monde van dezelfde heer Macron tot rapporteur voor de gelijknamige missie was benoemd. Jouyet, om kennis te maken met de economische en financiële elite van het secundaire land - dat wil zeggen, degene die zich in de tweede rij bevindt en die afhankelijk is van of zich met grote regelmaat onderwerpt aan de genoemde fortuinen - en om, getrouwd vanuit dit adresboek, te worden gerekruteerd bij Rothschild, om daar een fortuin te

maken door het mobiliseren van de contacten die de Attalicommissie hem zojuist had toegewezen, om zonder angst dezelfde politieke inductie als de heer. Jouyet had net geanticipeerd zonder het te weten en zou het kort daarna goedkeuren - terwijl de heer Hermand zijn privéleven financierde.

De heer Jouyet, wiens vrouw, Brigitte, naast haar uitstekende talenten als lucifer en erfgename, werkt bij SciencesPo op een paar stappen van een zekere Edith Chabre, gerekruteerd en benoemd tot directeur van de rechtenfaculteit door Richard Descoings, en van wie het waarschijnlijk toevallig - ook daar - is dat zij de vrouw is van Edouard Philippe, adjunct en toekomstige opvolger van de burgemeester van Le Havre wiens stad, zonder dat wij begrijpen of de heer Jouyet, degene is met wie zij getrouwd is. Philippe deed Richard Descoings en zijn vrouw Nadia Marik een plezier, die zijn vrouw of andersom had gerekruteerd of, als dit alles maar toevallig was, de oprichting en werking van een SciencesPo[17] vestiging in zijn stad zou financieren en later een stele zou inhuldigen ter ere van Richard Descoings waar ik zou worden uitgenodigd in aanwezigheid van Nadia Marik en waarschijnlijk - mijn geheugen faalt, van Ludovic Chaker - Nadia Marik, nu weduwe van de man die in de stad de minnaar was geweest van Guillaume Pepy, hoofd van de SNCF en een secundaire oligarchische en verzekering relais aan de linkerkant, die Richard Descoings werd, zeer dicht bij Jean-Pierre Jouyet, *door* de liefde van zijn leven, en op dezelfde manier een inonisator in de grote wereld van Laurent Bigorgne, stuwde de president van het Institut Montaigne na te zijn beschouwd als de opvolger van Richard Descoings - Laurent Bigorgne wiens vrouw de eerste statuten van En Marche in de Préfecture zou deponeren, *En Marche*, gevestigd bij hen, met inbegrip van Ludovic Chaker, zoals we hebben gezien, zou de eerste secretaris-generaal, Laurent Bigorgne, belast met de toetreding tot de CAC40 in Macronia en het plaatsen van de heer. Macron l'Institut Montaigne, een theoretisch neutraal

17 De eenvoudige ontwikkeling van het pand kostte 11 miljoen euro, gefinancierd door de regio voor 6 miljoen euro, de stedelijke gemeenschap voor 3,5 miljoen euro en het stadhuis voor 1,5 miljoen euro.

instituut dat de openbare ruimte overspoelt met neoliberale analyses die de activiteiten van oligarchen financieren, en vice-president van de vereniging *Teach For France,* opgericht door de zus van Alain Weil en hersteld door Nadia Marik, in de raad van bestuur waar Maurice Levy, CEO van Publicis, Emmanuelle Wargon, lid was, vervolgens directeur van de lobby bij Danone en Patricia Barbizet, CEO van Artemis - de holdingmaatschappij van François-Henri Pinault - beginnen we te begrijpen waarom *Le Point* zo terughoudend zou zijn geweest om ons te publiceren, ook al zullen we op dit punt afzien van een gedetailleerde beschrijving van hoeveel het was, zonder het volledige begrip van de familie Pinault, de machtsoverdracht in deze wateren, wat de uitzetting ervan zou verklaren; Laurent Bigorgne, een rechtse man die door Richard Descoings in de gotha werd getroond, de toekomstige opvolger van Richard Descoings tot aan zijn dood, dwong de benoeming van Frédéric Mion - dicht bij Richard Descoings en peetvader van Edouard Philippe en Edith Chabre's kinderen - om het stof te verbergen, nadat hij het stof naar *Teach for France* Maurice Levy, CEO van Publicis, had gebracht en als adviseur van Emmanuel Macron tijdens zijn ministeriële periode[18]; Patricia Barbizet, de machtigste vrouw van Frankrijk en goede vriendin van Brigitte Taitinger-Jouyet, en dus van Emmanuelle Wargon, is sindsdien benoemd tot staatssecretaris van Edouard Philippe na haar invloedrijke functies bij Danone, zoals deze laatste in Areva had bekleed, nadat ze door Nadia Marik aan Edith Chabre en aan Edouard Philippe door Edith Chabre was voorgesteld.

Edouard Philippe, dus onbekend bij het bataljon, die geen enkel feit van glorie toe te schrijven aan zichzelf sinds zijn succes in de ENA-competitie, dicht bij deze netwerken aan de Jouyet, wiens vrouw werd gerekruteerd om haar man een plezier te doen of om haar rekruteerders een plezier te doen, gepresenteerd aan Emmanuel Macron door Jean-Pierre Jouyet

18 https://www.challenges.fr/challenges-soir/comment-macron-a-tres-habilement-sature-l-espace-mediatique_414866

via hun respectieve vrouwen, werd premier als gevolg daarvan, toen hij ook onbekend was aan het grote publiek de dag ervoor, maar wiens talenten maandenlang zwaar zouden worden geprezen, door volgelingen in plaats van door samenzwering, om *a posteriori te* rechtvaardigen wat niemand begreep - journalisten kunnen niet opstaan om hun onwetendheid bloot te leggen en geven er in twijfelgevallen de voorkeur aan hun onderdanen te verheerlijken om ervoor te zorgen dat zij niet de schuld krijgen - terwijl Jean-Pierre Jouyet werd benoemd tot een van de meest prestigieuze ambassades van Frankrijk in Londen, om hem te bedanken en hem te ontslaan. En als klap op de vuurpijl, om al deze mooie mensen met elkaar te verbinden, financierde en implementeerde SciencesPo daarom een vriendjespolitiek systeem dat niets te benijden heeft van de financiële oligarchieën die zichzelf in dienst zouden stellen van de heer. Macron om hem in staat te stellen deze laatste te dienen, maar ook zijn groei, *Teach For France* dus, een kwekerij met Catherine Grenier-Weil, zus van Alain Weil, baas van BFM TV en RMC, affidé à Patrick Drahi et *devenu* proche -là encore d'un certain Emmanuel Macron ; *Teach For France*, dat een zekere Jean-Michel Blanquer, voormalig dienaar van Sarkozy, zal introduceren bij Macronia, die Edouard Philippe zou benoemen tot minister van Onderwijs nadat Descoings had overwogen hem te benoemen tot stafchef toen hij werd voorgedragen om minister te worden.

Had u ooit eerder van een van deze namen gehoord, maar zijn het de pijlers van de oligarchische verschuivingen in ons land? Was u verrast door hun opeenvolgende benoemingen bij de overheid en elders? Dat begint zinnig te worden.
En we stellen de vraag die ons stoort, die de lezers van deze "mainstream media", die beweren de waarheid aan het licht te brengen, zou moeten ergeren: Edouard Philippe werd daarom echt voorgesteld aan de heer. Macron daartussenin, zoals ons zo gelukkig is verteld en herhaald, en is hij voortgestuwd door zijn verdiensten alleen en het politieke gewicht dat wij van de ene op de andere dag hebben uitgevonden, of liever gezegd door zijn intermenselijke vaardigheden en zijn vermogen om zichzelf

te dienen en te laten dienen, zijn deelname aan deze arme en rotte endogamie gedurende tientallen jaren - die het mogelijk maakt om, door de eenvoudige vooruitgang die het republikeinse systeem mogelijk maakt, gewicht te winnen door inertie - zoals hij deed, toen hij overging naar Areva toen hij al een staatsraadslid was om zijn netwerken van gekozen ambtenaren in dienst van het bedrijf te stellen, toen het bedrijf in een schandaal van corruptie en Uramin-retrocommissies werd ondergedompeld die absoluut moesten worden verstikt om Private Lauvergeon te redden, een schandaal dat bijna 3.000 banen en 1,8 miljard euro uit de staatskas in onbekende bestemmingen deed verdwijnen, en dat tien jaar later nog steeds niet heeft geleid tot iemand in de gevangenis? Laten we lachen.

In deze ruimtes waar mensen van links naar rechts door het centrum varen, onverschillig staan tegenover de stemmen en tevreden zijn met de schijn van steun voor de verdeeldheid die de samenleving doorkruist om haar beter te sturen - we lachen niet als we het over democratie hebben. En toch, hoeveel we konden. Om dat te doen, moeten we ons ervan bewust zijn dat deze mensen niet alleen voor onszelf plunderen, maar ook voor derden, wat waarschijnlijk niet het geval is. Deze gedachteloze wezens zouden zich ervan bewust zijn geweest dat zij slechts de juiste soldaten van belang waren, en dan zouden deze trouwe troepen van een macht die anderen hadden voortgestuwd en gefinancierd, hebben kunnen reageren. Het hele systeem is gebaseerd op de overtuiging dat de economische orde die we verdedigen en waarvan we weten dat die onrechtvaardig en destructief is voor de samenleving, rechtvaardig genoeg zou zijn om deze compromissen toe te staan en zich op hun gemak te voelen bij de plunderingen die zo tot stand komen. Macron kwam in deze plaatsen tussenbeide als de ideale verdediger van dit model, de belichaming van de aanspraak op zijn neutraliteit, wat de machines verklaart die in gang werden gezet om de steun van de Staat aan te moedigen en de duizenden onzichtbare relais die het zouden steunen zonder een woord te

zeggen, deden dat met goede genade: in ieder geval was het een kwestie van het uitbuiten om zich te positioneren en deze spelen te verlengen die dreigden in te storten.

*

In deze gebieden waar we allemaal tot dezelfde *organen behoren* - de uitdrukking zelf zegt zo veel - zijn de salarissen, die rechtstreeks door de staat worden verstrekt of door de plundering van de staat wanneer de staat dat niet meer kan doen, dat wil zeggen *via* pantoffels, comfortabel en constant, waardoor het mogelijk is om bescherming te bieden in geval van mislukking van verkiezingen, ten bedrage van zes of zeven cijfers, en wordt voltooid door de zaken van de echtgenoot wanneer de andere moet wachten en stagneert, de rondreizen tussen publieke en private garantie, tegen een paar kleine compromissen, waardoor te allen tijde een troost zonder inhoud en inzet, de bescherming van een bevoorrechte positie. Het maakt niet uit dat dit systeem de overheidsinstantie uiteindelijk zo versleten is dat het leegloopt. Dat de balladuriaanse periode, die in dit opzicht het meest gewelddadig was en die alleen Macron besloot te zingen, beide middelen zou uitputten en dat steeds minder hoge ambtenaren zich daar zouden kunnen vestigen. Jean-Pierre Jouyet, meester van al deze compromissen, hield het gebouw totdat hij het aan de heer Macron aanbood.

Dit vertrouwen is niet politiek of ideologisch. Het is zelfs niet eens Machiavellistisch: gewend aan de geheimhouding van de nissen, is het bekend dat het verraad van de een het compromis van de ander zou blootleggen, en door retoriek, een volledige val zou veroorzaken die deze wezens, die alleen door deze compromissen bestaan, niet zouden zijn en anders niets met hun leven zouden hebben gedaan, niet zouden tolereren. Hoe kunnen we in deze omstandigheden van democratische beginselen en zelfs het idee van politiek denken, als de staat bovenal een eenvoudig instrument lijkt om hetzelfde te reproduceren, de erfenissen en standpunten door de natie te

stabiliseren en de uitbuiting ervan toe te staan - dit verklaart de afschuwelijke indruk dat iedereen ons gewoonweg terugstuurt? Op plaatsen waar mensen naar elkaar staan te kijken en elkaar in de loop der jaren hebben gevormd om ervoor te zorgen dat het monopolie op het algemeen belang, dat wij onszelf beletten te denken, behouden blijft, is de heer Macron als ideaal naar voren gekomen. En om evenzeer te dienen als om zichzelf te dienen, om dit systeem uit te breiden en tegelijkertijd geloofwaardigheid te geven aan het apparaat dat hij op het punt stond te plunderen, werd hij benoemd tot minister-president vanwege deze rotte endogame relaties.

*

Waar leidt dit alles ons naartoe? Aan Ludovic Chaker die, na benoemd te zijn in SciencesPo om de ontwikkeling van deAziatische campus in Le Havre te begeleiden in hetzelfde jaar dat de heer Philippe burgemeester van de stad werd, was de eerste algemeen secretaris van de partij van de heer Philippe. Macron in het huis van de voormalige toekomstige opvolger van Richard Descoings, een zekere Laurent Bigorgne, werd door de nieuwe president belast met het creëren van zijn "Praetoriaanse garde" na te zijn aangeworven door de heer Descoings en een brug te hebben gebouwd tussen zijn en de netwerken van de heer Bigorgne, waaronder de heer Philippe, en die van de heer Emelien. Ludovic Chaker, het *alter ego van* Alexandre Benalla, arriveerde op het hoogste niveau van de staat om de privacy van al deze mensen te beschermen en degenen die hen zouden bedreigen te vernietigen, intimiteit die door de burgerlijke voorrang als een heilige waarde wordt verheven zolang het de macht op de een of andere manier niet kan dienen, die de macht bedreigt, die de macht voedt en op zijn beurt de pers voedt om al deze netwerken en hun compromissen te dekken. Ludovic Chaker, dus, naar de obscure rol leidde ons daar, punt van retorische kruising van dit alles *via* Ismaël Emelien, de zeer discrete "speciale adviseur" van Macron, die in Havas heeft geofficialiseerd waar hij zijn vrouw zou ontmoeten, nog steeds

werkzaam in Havas, terwijl hij zijn vroegere werkgever had toegeschreven, en de wet overtrad, een contract van meer dan 300.000 euro zonder aanbestedingen in opdracht van het Ministerie van Economie, *ons* Ministerie van Economie, om de onofficiële campagne van Macron te lanceren in *Las Vegas, als een* multi-trip evenement met als enig doel om een stempel te drukken op de pers en de president bekend te maken. Deze operatie werd *ex nihilo* gebouwd dankzij een uitvlucht waarvan *Business France*, een staatsagentschap dat al deze excessen toestond, opzettelijk de wet op zijn toenmalige leider, een zekere.... Muriel Penicaud, overtrad.[19]

Ismaël Emelien, die, zo is nog niet verteld, Emmanuel Macron ontmoet tijdens een reis naar Latijns-Amerika georganiseerd door de Jean-Jaurès Stichting, een stichting die zonder reden door de overheid wordt gefinancierd, om Laurent Fabius te vergezellen, aan wie de heer Macron zich eerst zelf aanbood, alvorens te aarzelen met Fillon en zich vervolgens aan te bieden aan de heer Holland op aanbeveling van de heer Jouyet. Jean-Jaurès Foundation onder leiding van Gilles Finchelstein, directeur Studies in Havas, eigendom van Vincent Bolloré, het agentschap dat de contracten kreeg die zijn voormalige werknemer Ismaël Emelien hem namens de staat zou toekennen nadat hij was benoemd tot adviseur van de heer Macron in het Élysée, waar Emelien parallel in Havas werkte - een mix van genres sluit immers niet uit - en dat zich ter beschikking van Macron zou stellen.

*

Dit alles is zo gênant in een dergelijk systeem dat de kwestie van de legitimiteit van de aanwerving ondergeschikt wordt, aangezien we kunnen zien in hoeverre het wordt bepaald door netwerken van loyaliteit en tegen loyaliteit die alle autonomie van individuen wegnemen. Als we deze netwerken traceren, kunnen we ook die van redacteuren en krantenredacteuren

19 Muriel Penicaud, die zal worden herinnerd voor de vorm die zij zou worden beloond met de benoeming, tegen alle bewijzen in, van de minister van Arbeid van Emmanuel Macron.

opsporen die op een vergelijkbare logica reageren. Edith Chabre ging naar een obscure privaatrechtelijke school voordat ze afstudeerde aan SciencesPo Lille, en nu is ze de directeur van de almachtige SciencesPo law school twee jaar na het kantoor van de burgemeester waarvoor haar man werkt besloot om SciencesPo belangrijke hulp te verlenen om de campus te bouwen. Nadia Marik was bij de administratieve rechtbank, en nu is ze adjunct-directeur van SciencesPo na te zijn aangeworven door haar toekomstige echtgenoot die haar mondeling had onderzocht van de ENA, voordat ze met de hulp van de Parijse kreegha *Teach For France overnam* om het met Laurent Bigorgne de ontmoetingsplaats te maken voor alles wat Macronia morgen zal verdedigen. Ludovic Chaker had een ondergeschikte achtergrond, en net als Alexander Benalla werd hij de cenakels ingestuwd die verantwoordelijk waren voor het toezicht en de instructie van de geheime diensten van de staat. Catherine Grenier-Weil had een duistere carrière als onderzoeksassistent voordat ze *Teach voor Frankrijk overnam*, en wat Emmanuelle Wargon betreft, zou het absurd zijn om te denken dat haar aanwezigheid in de regering iets te maken had met haar hechte vriendschap met Nadia Marik en het echtpaar Philippe, Laurent Bigorgne of Brigitte Taittinger, hoewel haar benoeming enige verbazing had veroorzaakt als de aanwezigheid van een andere lobbyist zonder een politieke achtergrond in het hart van de staat begon te baren. En we houden vast aan horizontale netwerken, want als de schoondochter van Jean-Pierre Jouyet wordt benoemd tot adjunct-directeur van Quai Branly op 25 jaar, maakt dat net zo weinig lawaai als wanneer de zoon van Le Drian, een socialistische minister die Macroniër is geworden door het feit dat we op een dag nog steeds een van de belangrijkste functies bij Caisse des Dépôts op minder dan 30 jaar oud, wordt benoemd. Hier worden schoonzonen en ooms, neefjes en grootouders al meerdere generaties lang het stokje doorgegeven: talent wordt overgedragen door transmutatie. Rekruteringen, liefdes en allianties worden gemaakt volgens de criteria van fortuin en macht, waarbij ze worden gemaakt en

ongedaan gemaakt onder de welwillende blik van de grote fortuinen die ze financieren.

*

Dit alles, deze kleine volk-tot-mensenspelletjes en stadsspelletjes zullen voor ons getekend zijn, vermomd, gemaskeerd door een pers die ons medeplichtig is gemaakt om ons te laten geloven in een populaire fabel waar democratische kwesties, vragen over programma's en engagement, en tenslotte de keuze van het volk uiteindelijk op de een of andere manier voorrang heeft gekregen. In een systeem dat in feite werd uitgebroed door het triumviraat Arnault-Niel-Lagardère, verantwoordelijk voor de voortstuwing van dappere soldaten die door Emmanuel Macron waren geselecteerd, waaronder de heer Macron. Philippe zou de meest volgzaam zijn en, vooral dankzij een introductie via Taittinger en Jouyet, een perfecte combinatie van de aristocratie van de staat en de bourgeoisie van het land die in jonge intriganten het sap zoekt dat hun reproductie mogelijk maakt, het geheel dat ervoor zorgt dat het onzichtbaar is, dan de bevestiging ervan in de vorm van een *verkiezing,* met de welwillende aandacht van een zekere Mimi Marchand en de eerder genoemde handlangers, hebben we echter moeite om te ontdekken waar de democratie de neiging heeft om te infiltreren. Het is nu gemakkelijker te begrijpen waarom de heer Macron, na een cataclysmische interventie waarbij dit regime werd uitgespeeld en waarbij de heer Macron aankondigde dat hij de bazen zou vragen om een bonus aan hun werknemers te betalen, de heer Niel, de heer Drahi, de heer Levy en de heer Richard - deze laatste is gered door de heer Macron, nadat de heer Emelien hem hierom had verzocht - onmiddellijk en enigszins zielig hun steun voor de Voorzitter zouden aankondigen door een uitzonderlijke bonus voor te stellen om het absurde karakter van een dergelijk voorstel te maskeren.

Mimi Marchand, wiens we ontdekken dat er sinds de zomer van 2018 geen contracten meer zijn in deze sector, nadat we

al deze wezens hebben beschermd en opgevoed omdat ze - via publieke blootstelling - het gevaar liepen om te worden opgezegd, heeft voor nieuwe klanten, zoals het boek waarover we spraken ons eraan herinnert, maar aan de handtekeningen die we kunnen raden en de woorden die eraan ontsnappen om compromissen te vermijden - twee jonge namen, Gabriel Attal en Benjamin Griveaux, wier geschiedenis we nu aan het vertellen zijn, deze keer op tijd. In deze ruimtes verspil je geen tijd.

Om het plaatje compleet te maken, zou het natuurlijk nodig zijn geweest om zich te introduceren in de netwerken van de bourgeoisie van Amiens, het gemak en de kracht van de vader van Emmanuel Macron, Jean-Michel Macron, hoogleraar geneeskunde aan het Universitair Ziekenhuis van Amiens, maar vooral van de familie Trogneux, wiens allianties, nog meer dan financiële macht, bepalend waren voor het begin van een macht die zich begeleidde, door de steun van de lokale baronnies, en met name die van de heren Collomb en Le Drian, Patriat en Ferrand, zal het gebrek aan sociale steun een tijdje hebben gecompenseerd door een netwerk van solidariteit en herverdeling van de schurken die de secundaire gebieden vasthouden, maar die, als ze niet door deze macht zijn ingesteld, bij de eerste moeilijkheid zouden uiteenvallen. Dan had men moeten beschrijven hoe, op basis van dit alles - via Laurent Bigorgne en de Descoings clan, dan *Esprit* magazine en de *Terra Nova* denktank, de krant *Le 1* gefinancierd door miljonair Henry Hermand[20] om, zoals de directeur Eric Fottorino publiekelijk zou toegeven, de heer Fottorino te steunen. Macron -, de mobilisatie van intellectuele, politieke en financiële middelen rond de toekomstige president zou worden georganiseerd om "zijn macht te bewijzen" en de secundaire elites zijn coöptatie toe te laten geven, terwijl zijn concurrenten vielen tussen corruptiezaken en verbijsterde broedermoordstrijden. Elke keer waren er duizend en één schandalige compromissen om

20 Die er met de financiering van het privéleven van Emmanuel Macron voor zou zorgen dat zijn veulen zich nooit persoonlijk zou compromitteren met een van zijn beschermers en dat er geen corruptie aan het hoofd van de staat zou kunnen komen.

het publiek voor de gek te houden door middel van steeds minder onafhankelijke journalisten, waarbij deze verstrengeling van belangen gericht op het voortstuwen van een lege huls in een paar maanden, zonder deze ooit bloot te leggen, ondanks de voor de hand liggende compromissen van deze subelites die geacht worden ons daartegen te beschermen. Het verhaal van dit Terra Nova symposium, georganiseerd in Lyon door Marc-Olivier Padis, die directeur zou worden van het eerbiedwaardige tijdschrift *Esprit*, dat op zo'n vergadering het gevoel kreeg dat hij op het laatste moment Macron's optreden, waarvoor het toch was georganiseerd, moest afzeggen. Tot slot moet worden aangetoond hoe al deze secundaire netwerken die verantwoordelijk zijn voor de propaganda voor deze opkomende macht in het misverstand van het publiek, gebruik maakten van staatsmiddelen om deze te corrumperen en van ministeriële kabinetten machines te maken om geld in te zamelen ten dienste van een ambitie, Ismaël Emelien gebruikt overheidsgelden niet alleen voor de gunning van contracten ter waarde van enkele honderdduizenden euro's aan zijn voormalige werkgever, Havas - eigendom van een zekere.... Bolloré, waar zijn concubine ze zou uitgeven aan de heer Bolloré. Macron, maar ook om de zes ministeriële adviseurs die verantwoordelijk zijn voor de communicatie van de heer Macron te mobiliseren, comfortabel betaald door de overheid, om samen met de heer Séjourné evenementen te organiseren en vervolgens dezelfde gasten uit te nodigen voor evenementen om geld in te zamelen - waardoor het mogelijk wordt om van 900 mensen bijna 7 miljoen euro te krijgen en zo, door de wetgeving formeel te respecteren, de heer Macron te stimuleren. Zij moeten worden beschreven, deze Bruno Tertrais, belast met het overhaast ontwikkelen van een programma om de operatie te verkopen aan het grote publiek, geïnterviewd na de verkiezing door *Le Monde* als onafhankelijke deskundigen over deze zelfde kwesties te beoordelen de heer Macron's actie.....

En tot slot moeten we laten zien hoe dit alles een kandidaat heeft opgeleverd in dienst van enkelen, die niet in staat zijn om autonoom te handelen, noch om een gedachte te ontwikkelen, maar alleen om prebends te verspreiden, en tot slot: om zichzelf te verkopen aan de hoogste bieder, door alle compromissen die, van jobdistributies tot gerechtelijke instructies en het verlenen van onderhandelingsmandaten, het mogelijk hebben gemaakt om dit hele systeem tegen kostprijs te houden, terwijl de bloedeloze mensen die van deze informatie wegbleven, hebben geleden en zichzelf hebben zien plunderen tot, uitgeput, uiteindelijk in opstand kwamen.

En hoe zouden ze dan zelf het geweld aan de kaak stellen, de mensen die ze eerder hadden uitgebuit tot op het punt van ademnood en verwoesting moreel willen verpletteren.

Maar dat zou zijn om een strijd die door de democratie verloren is gegaan, opnieuw te spelen. De journalistiek heeft lang gefunctioneerd als een evenwicht, waarbij naar rechts wordt genomen wat links heeft afgewezen, en van deze slingerbeweging leeft die luiheid en medeplichtigheid aanmoedigt. Dit wekte bij de meest naïve onder ons de indruk dat we in een democratie leefden, ondanks het ontbreken van een vrije pers, de alomtegenwoordigheid van een systeem van afhankelijkheden dat de meest eerlijke autocraten niet hoefde te jaloers te zijn, behalve dan op het vermogen om regelmatig afwisselende politieke betrekkingen aan te knopen, wat de heer Macron uiteindelijk verwoestend is geworden.

Het ding was eenvoudig: tot dan toe, in een spel dat al snel zou veranderen in een bloedbad, elke passage naar de reden van de staat[21] toegestaan politici om hun netwerken van affidados vormen en het verzamelen van waardevolle informatie die vervolgens zorgvuldig werd verspreid onder

21 Ofwel direct door gebruik te maken van de verschillende politie- en inlichtingendiensten, ofwel indirect door een dienst te verlenen aan invloedrijke oligarchen die het ding terugbetalen door dit of dat element over een concurrent te onthullen.

journalisten - de *Chained Duck wordt de* voorkeur voertuig. Terwijl elke verbroken alliantie als gevolg van gefrustreerde ambitie het mediasysteem zijn deel van de anekdotes die journalisten in staat stipt van hun recht van overpad te bevrijden en zich te "werken" om uiteindelijk hun land te dienen, Macron verbijsterd voor een tijdje als hij kwam uit een leegte die, verenigende netwerken van medeplichtigheid eerder beperkt tot verschillende partijen, zou verlammen onze vrijheid infanteristen, plotseling gedwongen om te gaan werken. Kleine soldaten en grote namen in de journalistiek, zeldzame onderzoekers die nog steeds, al dan niet ondergeschikt aan een regering, er niet eens meer in slaagden om de kruimels te verzamelen die ze tot dan toe hadden gekregen, en om een deel van een werking te reconstrueren die nog steeds beweerde de mensen een rol te laten spelen, maar we ontdekken het, volstrekt onbestaande.

Verwoest en verguisd, veracht door zijn kameraden wanneer een van zijn zeldzame erfgenamen zich durft te laten gelden, heeft de onafhankelijke pers die leeft van de directe relatie met de lezer, dat wil zeggen zijn verkopen en dus de behoefte aan betrokkenheid, deze door concurrentie en de noodzaak om te overleven, te lang plaatsgemaakt voor een systeem waarin vazalage en subsidies op hun beurt hebben geleid tot ijdelheid. Deze pers is de norm geworden en produceert apparaten van Christophe Barbier tot Frantz Olivier Gisbert, van Le *Monde Magazine* tot *Vanity Fair*, apparaten die dienen om zich aan de meest dominante waarden te houden zonder iets in vraag te stellen, overweldigend en consistent met onze tijd, en heeft zich uitgeput en aangepast aan de dominante waarden.

Als Emmanuel Macron's "op hetzelfde moment" geen democratische ademhaling toestond, was het omdat het het actieve principe werd gedeactiveerd, omdat het de illusie van een republikeinse werking voltooide die, van afwisseling tot afwisseling, het mogelijk maakte om wat ademhaling te geven aan bevolkingsgroepen die eindelijk op de hoogte waren van

de spelen die achter hun rug plaatsvonden, en in staat waren zichzelf te verzwaren.

*

Het hoeft geen verbazing te wekken dat dit alles verschrikkelijke gevolgen zal hebben, wanneer de heer Macron heeft besloten deze netwerken te condenseren met als enig doel de oprichters ervan te voeden. En wees niet verbaasd dat het enige alternatief voor een steeds autoritairdere macht de mogelijkheid van een ineenstorting ervan is.

Nu blijft het om zichzelf te projecteren, en als Macronia wankelen en in de schemering komt, om te lezen en te ontbinden in de tijd een van de schimmels ontstaan onder de belangen van de machtige, om het geen kans te geven om te bloeien en het tot nu toe gevestigde systeem te reproduceren. De opkomst van een van deze handlangers van de oligarchie - gelijk in arrogantie, conformiteit en ambitie ten opzichte van zijn ouderling - een zekere Gabriel Attal, metgezel in de stad Stéphane Séjourné, politiek adviseur van Emmanuel Macron, en reeds in al deze netwerken geïntroduceerd door dezelfde werking die de troonsbestijging van zijn oudsten mogelijk maakte, moet worden blootgelegd. Een man van negenentwintig jaar oud die door iedereen al verkeerd wordt onderschat en wiens blootstelling aan de frontlinie om de eisen van een in opstand gekomen volk te bestrijden, een signaal moet zijn en ons zorgen moet baren.

Een wezen aan wie we, als we de formele verschijningsvormen van dit systeem zouden geloven, bereid zouden zijn om veel te veel belang en aandacht te schenken aan datgene wat het verdient, maar dat het desalniettemin mogelijk maakt om deze systemen die we zojuist hebben onthuld, niet alleen te begrijpen, maar ook te bestendigen. Laten we in dit verband herinneren aan een feit met betrekking tot degene die met

dezelfde genade als de heer Macron ten tijde van zijn verkiezing de jongste minister van de Vijfde Republiek is geworden: terwijl zijn relatie - hoewel officieel, verklaard aan de Hoge Autoriteit voor het openbare leven en gecontracteerd door een PACS - met de politieke adviseur van Emmanuel Macron door ons aan het licht is gebracht, liep hij het risico dat ook de solidariteitssystemen van een heel deel van de necrotische macht van de heer Macron aan het licht kwamen. Macron, een underdog intervenieerde met Gala om twee artikelen over dit onderwerp te laten schrappen. We waren toen in oktober 2018, in Frankrijk, een maand na de publicatie van *Mimi.*

En het wezen dat tussenbeide kwam, nog steeds krachtig genoeg om informatie te laten verdwijnen, dat was een naam.

En die naam was Merchant.

Wat we op het punt staan te onthullen is dus de fabel van een individu dat, geboren in het hart van de hierboven beschreven netwerken, op het punt stond het noodzakelijke relais te worden, net zozeer als het uitgehold en duidelijk was, gebruik makend van rottende krachten op het moment dat ze zich hadden laten zien te sterven. Door terug te gaan in de tijd en onszelf te projecteren voor de grondwet van de macht die ons momenteel omarmt, zal deze excursie ons in staat stellen te begrijpen hoe deze lotsbestemmingen in wiegen worden gevormd, wat ze zeggen over onze samenlevingen, en hoe elk argument met betrekking tot een vaardigheid of talent, een aangeborenheid die van jongs af aan de stellaire voortstuwing die hen vervolgens zal worden toegekend, niet kan worden ingeroepen om de grondslagen ervan te verklaren.

II

15 Oktober 2018. Gabriel Attal, 29 jaar oud, wordt benoemd door de president van de Republiek, zonder aankondiging op de stoep, staatssecretaris bij de minister van Onderwijs, belast met jeugdzaken. Op BFMTV, Le *Monde*[22] en meer nog in *Paris Match* worden we geraakt door de schitterende carrière van deze jonge afgevaardigde uit de Hauts-de-Seine regio met een gebruinde teint en de uitstraling van een ideale schoonzoon. Het grote publiek ontdekt het gezicht van de man die net de jongste minister van de Vijfde Republiek is geworden. Als zijn naam, die al enkele maanden in de pot circuleert, in het land, in de salons en nissen van Petit Paris grotendeels onbekend blijft, roept deze consecratie, die lang geleden werd voorbereid, slechts een ritseling van tevredenheid op. Nogmaals, een zuiver product van het systeem is zojuist verzacht, met verbazingwekkende verbazing bij iedereen die zich er na verloop van tijd tegen had kunnen verzetten.



22 Wiens flagrante en [illegible] artikel, geschreven door Alexandre Lemarié, zegt veel over de ineenstorting van de politieke journalistiek in ons land. https://www.lemonde.fr/gouvernement-philippe/article/2018/10/16/gabriel-attal-secretaire-d-etat-aupres-de-blanquer_536999898_512919180.html

De zaak, discreet uitgevoerd, liet enkele sporen na voor degenen die interesse zouden tonen. In de zomer van 2018 onthulde Bruno Jeudy, een favoriete columnist van de wereldlijke macht, de literaire en muzikale smaak van de illustere vreemdeling in maar liefst drie opeenvolgende artikelen in *Paris Match* en troont hem in deze kleine elitegroep politici aan wie het tijdschrift, en de eigenaar Arnaud Lagardère, respect toonde om hen het land te laten kennen.[23]

Het voorrecht, exorbitant voor een jongen van zijn leeftijd en achtergrond, maakte een aantal tandenknarsen in de regerende partij, de *Republiek in maart*, waar sommigen begonnen te observeren met de voorzichtigheid degene die regelmatig wordt beschreven als "gummy". poseren in korte broek en wit overhemd, rosé glas naast zijn blote voeten, vol vertrouwen de camera op de oevers van de Seine bevestigen, het moet gezegd worden dat Gabriel Attal een beetje te bewust van zijn macht verschijnt, te zeker van een aura die niemand tot dan toe naar hem kon raden, terwijl velen nog steeds worstelen om de bronnen van een schitterende opkomst te begrijpen die de media koppig toegeschreven aan een charisma maar moeilijk te raden. Terwijl Attal zijn hart opent en vriendelijk zijn smaak voor Orelsan, Fort Boyard of zijn huis op het chique Île-aux-moines bespreekt - een van die "getto's voor de gotha" waar onder andere Daniel Bilalian en Danielle Darrieux rijke financiers ontmoeten op zoek naar jodium en zelf - stellen parlementsleden zichzelf in vraag en beginnen rusteloos te worden. Gabriel Attal is blij met deze *celebrity* inductie, die midden in de zomer een mooie toekomst inluidt.

Een paar maanden eerder maakte de jonge intrigant een eerste opvallende verschijning in de ochtend van *France Inter*. Dit zeldzame privilege, waarmee u zich tot het hele land kunt richten, is alleen beschikbaar voor de meest ervaren politici. Verondersteld om de linkervleugel van *La République En*

23 https://www.parismatch.com/Actu/Politique/Gabriel-Attal-J-ai-monte-le-fan-club-d-Orelsan-a-l-Assemblee-1567267 ; https://www.parismatch.com/Actu/Politique/Gabriel-Attal-Le-jour-ou-je-rencontre-Ingrid-Betancourt-1569221 en https://www.parismatch.com/Actu/Politique/La-jeune-garde-macroniste-se-ressource-en-Bretagne-et-croise-Jospin-1568893

Marche te belichamen, aangezien hij lid was van de Socialistische Partij, dynamiseerde hij niettemin met mortuarium en geweld de linkse bobo's "van zijn generatie die de universiteiten bezette om zich te verzetten tegen het Parcoursup en met geweld de staking van de spoorwegarbeiders aanviel, waarbij hij een term van extreem-rechts opgraaft, de "grèvicultuur" die Frankrijk zou verspreiden, hun mobilisatie aan de kaak stelt en meer algemeen die van een land dat niet in staat is zichzelf te hervormen. De nieuwe woordvoerder van *La République en Marche, die* zijn gesprekspartners verbaasde, troont op 28-jarige leeftijd met het grote publiek, zonder enige dubbelzinnigheid, waaruit blijkt dat hij er niet was om er een extra te zijn. *Le Monde* heeft het misschien opgekruld in het kielzog van Laurent Telo's pen en de luisteraars toonden hun woede, Gabriel Attal legde een paar weken later een laagje terug op. Op basis van de taalkundige elementen van de meerderheid verdedigde hij met veel bombarie de hervorming van het Parcoursup in het programma *On n'est pas couchés*[24], waarbij hij auteurschap claimde onder de welwillende blik van Laurent Ruquier en gewurgd door zijn gasten. Zijn eerste interventie in de Nationale Assemblee, aarzelend en met een tevreden glimlach dat hij nooit was gestopt met proberen te onderdrukken, kwam terug in de herinnering van sommigen die hem eraan herinnerden dat hij nooit had moeten werken tot hij de politiek inging. Attal, zonder zichzelf te ontmantelen, diskwalificeerde zijn tegenstanders, stond hoger op en toonde zich in staat op een leeftijd waarop men sympathie en bescheidenheid verwachtte van dit slechte geloof dat de Nieuwe Wereld had beloofd om omver te werpen. Ondanks hevige reacties, zou de nieuwe wapenhouder van de presidentiële partij, als van alle superego, gekroond door deze nieuwe televisie beroemdheid, niet aarzelen om hoger te bieden in de volgende maanden, totdat hij de voorbode werd van de meerderheid tijdens de Benalla-affaire, dan werd hij de wapenhouder van de regering wanneer de gele vesten Emmanuel Macron zouden doen beven. Maar waar kwam zo'n loodgieterij en zitten vandaan dat er niets leek te komen om de bodem te voeden?

*

24 21 april 2018, https://www.youtube.com/watch?v=j9gvmwVPzd0

Attal, zoals we zullen zien, die zich nooit heeft onderscheiden, behalve door zijn vermogen om de bestaande orde te verdedigen, is om het verhaal te vertellen van een van deze co-opting producties die ons land hebben uitgehold. Het gaat erom dat we begrijpen hoe we een systeem hebben gehaat dat ons zou moeten vertegenwoordigen en dat uiteindelijk alleen zijn eigen belangen heeft verdedigd. Het gaat hier om een onbeduidend wezen, zoals de meeste leidinggevenden in Macronia. Maar deze onbeduidendheid is een kwestie van inhoud wanneer het de staat en zijn instellingen koloniseert. Door de beklimming van dit individu stelt hij zichzelf bloot en ontdekt hij de manier waarop het systeem zijn soldaten maakt.

*

Misdaden hebben altijd hun plaats, en de plaats waar ons onderwerp is geboren is niet onbelangrijk. Gelegen in het zesde arrondissement van Parijs, wordt de École Alsacienne geleid door een vriendelijke rechtse man, Pierre de Panafieu. Op de linkeroever van Franklin - waar Brigitte Macron les gaf -, Sainte-Dominique en de tweetalige school, is het *Elzassisch* een plaats van reproductie en voortstuwing van de erfgenamen van de culturele *intelligentsia van* Parijs, waaraan in de loop van de promoties enkele extra's uit de politieke, economische en diplomatieke ruimten van ons land worden toegevoegd. In opdracht van de staat heeft de school absolute controle over het selectieproces van haar studenten en faculteit en is niet onderworpen aan geografische of economische quota. Op deze manier kunnen we ons voortplanten en socialiseren zonder angst voor besmetting.

In tegenstelling tot veel andere instellingen is de veronderstelde doelstelling die van de "emancipatie" van de kinderen. In Parijs is de concurrentie, zonder fel te zijn, belangrijk tussen deze instellingen die verantwoordelijk zijn voor het vastleggen en voortstuwen van de erfenissen van de mooiste families van het land, en elk van hen probeert zijn eigen plekje te vinden. Terwijl de provinciesteden meestal uitgerust zijn met één of twee referentie-instellingen - La Providence in Amiens, Fermat in Toulouse, etc. - is de strijd in een hoofdstad waar het aantal te bewaren legaten toeneemt.

Zo eiste Stanislas, enkele stappen van waar de heer Attal naar school ging, een strikte discipline die gevoed werd door een verouderde katholieke traditie, terwijl Notre-Dame-de-Sion de meest oninbare erfgenamen eiste en ervoor zorgde dat ze naar een veilige haven, *de cahincaha, werden gebracht, met andere* woorden, een minimumniveau dat de maatschappij niet zou schamen. Iets verderop, in het westen van Parijs, vecht Saint Dominique hevig met Saint-Louis de Gonzague en de tweetalige, maar ook over de grens met de Charles-de-Gaulle High School in Londen, om de grote lijnen van de financiële bourgeoisies en historische adel te herstellen, onder het toeziend oog van Janson-de-Sailly, die erin geslaagd is om samen met enkele andere openbare middelbare scholen, waaronder Saint-Louis, die de wetenschappelijke uitmuntendheid ervan heeft benadrukt, deze plaatsen van sociale reproductie te trotseren door de slimste jongens uit het 16e arrondissement aan te trekken. Op andere plaatsen, zoals het Lycée de la légion de l'honneur, wordt uit noodzaak een onvolledig beeld geschetst.

De Elzasser, ingevoegd in dit ecosysteem, moest vechten om de bevoorrechte plaats in te nemen die het vandaag de dag inneemt. Het is niet alleen een kwestie van het overleven van de concurrentie van andere particuliere scholen, die allemaal zorgvuldig hun reputatie in stand houden en hun leerlingen met een gevoel voor verhalende en verouderde tradities om ouders te bekoren op zoek naar onderscheid. Maar ook om weerstand te bieden aan de zonnestraling van Henri IV en Louis-Le-Grand, die, enkele blokken uit de rue Notre-Dame-des-Champs waar de Elzasser zich bevindt, schaamteloos staan tegenover de scholen in het hele land, met een beroep op afwijkende regelgeving die even onrechtvaardig als geruststellend is en zowel de beste leerlingen als leraren in het land aantrekt. Tot slot zijn er de minder indrukwekkende middelbare scholen, maar die, van Montaigne tot Duruy, via Lavoisier en Fénelon, weten hoe ze een paar stappen verderop een opleiding van ongeëvenaarde kwaliteit kunnen aanbieden aan de rest van het land, die de trechtervormige werking van het nationale onderwijssysteem gemakkelijk garandeert, zodat de leerkrachten aan het einde van hun loopbaan alle codes die nodig zijn voor succes in ons

schoolsysteem beheersen, te beginnen met een natuurlijke affiniteit voor schoolprogramma's ontworpen door hun leeftijdsgenoten en voor hun enige doel.

Het is een uitdaging om in een dergelijke omgeving te overleven en zich te onderscheiden. De Elzasser slaagde in de eerste plaats vanwege de buitengewone ligging, aan de samenvloeiing van het vijfde, zesde en veertiende arrondissement. Op de toppen van Port-Royal, tussen de straten van Assas en Notre-Dame des Champs, op enkele minuten lopen van de École normale supérieure, les Sorbonnes et Assas, gelegen in een van de duurste en rustigste straten van Frankrijk, biedt de school haar studenten een veilige en gemakkelijk te bereiken omgeving met verschillende vervoersmiddelen, omringd door winkels, bibliotheken en diverse instellingen, met uitzicht op een tuin in Luxemburg waar het goed toeven is. De school biedt de mogelijkheid om er al zijn onderwijs te volgen, van het derde jaar van de kleuterschool tot het laatste jaar van de middelbare school. De school zinkt zeker bij gebrek aan *voorbereiding, onder de* naam van deze postbaccalaureaatsklassen die *de facto* voorbehouden zijn aan de rijkste van de Republiek, gevoed door middel van een verdubbeling van die van de universiteiten en het garanderen van de erfgenamen van de bourgeoisie, zo niet de toegang tot scholen - nog steeds overgefinancierd, tenminste de mogelijkheid om hun studie met twee jaar te verlengen in een omgeving buiten de wereld, om zich de nodige codes voor hun volledige integratie in de maatschappij te kunnen veroorloven.

Dit is een fout die de reputatie van een instelling die ook alle troeven in handen heeft om deze werelden te domineren, enigszins aantast. In deze plaatsen waar we meestal nooit de mooie wijken verlaten, is het niet verwonderlijk om te horen dat de student, aan de rand van de middelbare school, zegt dat hij of zij nooit "de buitenwijken" heeft gekend. Hoewel het geen *primus inter pares is, garandeert de* school niettemin 100% succes in het algemeen baccalaureaat aan haar leerlingen, evenals een grote meerderheid van de vermeldingen. Wetende dat ze niet kon concurreren met de vestigingen van de montagne Sainte-Geneviève, gaf ze er de voorkeur aan te gorgelen met een humanistische en liberale reputatie die ze in stand hield door het cultiveren van een verstikkend zelfbeeld dat begin 2010 zijn hoogtepunt vond, met de zelfmoord door

verdediging vanaf de zesde verdieping van de school, van een van haar leerlingen. Zoals alle "contractscholen" financiert zij haar leerkrachten door middel van belastingen en is zij tevreden met het innen van een bescheiden tiende van bijna 2700 euro per jaar bij de ouders van de leerlingen om het samenleven te organiseren.

*

De selectie bij de ingang is streng en genealogieën en sponsoring zijn net zo belangrijk als academische resultaten. Vanaf het zesde leerjaar zijn een onderzoek en een studie van het dossier vereist om de promoties van ongeveer tweehonderd studenten te kunnen bevatten. Perfect verondersteld wordt dat coöptatie de boventoon voert en prioriteit geeft aan iedereen die al naar school is geweest. Aangezien uitsluitingen en herhalingen zeldzaam zijn, worden ze onmiddellijk vervangen.

Vanaf het zesde leerjaar wordt een reis georganiseerd om alle klassen samen te brengen en een gevoel van eigenwaarde te creëren dat snel verzadigd raakt. Allereerst is de Elzas natuurlijk een eerbetoon aan de protestantse stichters wier cultuur op deze manier wordt geprezen. Maar de mythe krijgt zijn volledige dimensie in de vijfde graad, met de *Reis naar Rome* en zijn rode bobs, die vervolgens worden uitgebreid met de "uitdaging" sportwedstrijden, in de vierde graad, Florence in de tweede graad, en tenslotte een zelf georganiseerde reis in de eerste graad. Bij gebrek aan een te hoge opleidingseis wordt alles in het werk gesteld om zo snel mogelijk een gevoel van verbondenheid te bevorderen dat het mogelijk maakt om gedurende het hele leven onverwoestbare en opeisbare banden van solidariteit te smeden. Alles wordt in het werk gesteld om ervoor te zorgen dat op deze plaatsen geen slechte ontmoetingen kunnen worden gemaakt, en dat iedereen weet hoe hij of zij zich schuldenaar en respectvol moet voelen ten opzichte van wie hem of haar van jongs af aan is opgelegd. Bovenal wordt alles in het werk gesteld om ervoor te zorgen dat niemand spanningen kan veroorzaken vanwege zijn of haar sociale verbondenheid en dat de bestaande orde in twijfel kan worden getrokken. De grootste erfgenamen van Frankrijk hebben in het elfde arrondissement vaak een paar zeldzame *hobbels*, waarvan het klassenverschil duidelijk voelbaar is, maar die we weigeren te stigmatiseren.

Als zodanig speelt de school, samen met enkele andere, een fundamentele rol in de endogamie van onze elites en de zekerheid dat hun privileges nooit ter discussie zullen worden gesteld. Verschillen in fortuin en status staan natuurlijk niet in de weg aan de vermenigvuldiging van kasten met verschillende statussen binnen deze microkosmos. Maar ook hier is het echter een kwestie van wennen aan het onderscheid en ze natuurlijk te maken, om het leren van gehoorzaamheid en dominantie aan te moedigen, die dan zal worden voortgezet.

Terwijl het gemiddelde aantal klassen in de klassen zes is, profiteren degenen die sinds de derde graad van de kleuterschool op school zitten van bescherming en een onmiskenbaar comparatief voordeel, waardoor een echte solidariteit van lichamen ontstaat die veel verder reikt dan de verschillende statussen die kinderen en adolescenten weten te creëren. De toegang tot de verschillende groepen die in de loop der jaren zijn gevormd, wordt geregeld door een groot aantal criteria die economische middelen combineren met het vermogen om de esthetische codes en canons van die tijd te reproduceren. De kantine, waar alle mixen te vinden zijn, werd al snel vervangen door de verschillende restaurants in de omgeving, in deze zeer dure Latijnse wijk waar de onderscheidingen geleidelijk tot stand kwamen. In het hart van de reproductie van de elites, we niet spelen met integratieprocessen die later zullen leiden studenten die hebben gemist de wedstrijden van de grandes écoles om gezelschap te vinden in de provinciale die hebben *geïntegreerd*, in afwachting van hun vertraging te worden ingehaald door huwelijken of brugprocedures aanvankelijk gemaakt voor de meest kansarme en nu gekoloniseerd door dezelfde erfgenamen, na een rondleiding door Assas, een buitenlandse faculteit of een film school.

Degenen die al hun opleiding hebben voltooid in deze kleine haven van vrede, waar sociale diversiteit niet bestaat en de relatie met de gevirtualiseerde wereld van jongs af aan een enorm comparatief voordeel heeft ten opzichte van de rest van de bevolking. En dit voordeel, dat verstoken is van inhoud en bestaat uit een beheersing van de codes, netwerken en

sociale gewoonten die het Parijse zelf besturen, aarzelen ze niet om het te mobiliseren. Prinsen van een school waar de hiërarchie wordt gevormd door anciënniteit, die voorrang heeft boven de nieuwe cohorten die in de zesde klas aankomen, en boven al diegenen die, geïsoleerd, stap voor stap hun weg moeten vinden vanwege een tussenopdracht, bij de ingang van de middelbare school of in een overgangsklas, hebben nieuwkomers een bijkomend voordeel, die in hun sociale omgeving en vanaf hun vroege jeugd een van deze bevoorrechte posities innemen die, door oude banden en de accumulatie van informatie over hun leeftijdsgenoten, hun integratie binnen de gotha zullen garanderen.

We zullen hebben geraden tot welke categorie de heer Attal behoorde.

*

Als de republikeinse school op een nobele en moedige maar nog minder geloofwaardige manier de objectiviteit van haar evaluatiecriteria naar voren blijft brengen om de gelijkheid van haar nieuwkomers te claimen, blijft de sociale realiteit bescheidener en genuanceerder. Het sociale, economische en symbolische kapitaal dat iedereen geacht wordt bij te dragen, wordt heel snel, net als elders, verdeeld en gedeeld. Van het spreken in het openbaar tot de fijnste kennis, van grote panden tot diverse netwerken, de speeltuin verandert snel in een enorme commerciële ruimte waar het onbewuste en het onbenoemde overal heersen, en de verschijning van normaliteit ermee. Dit is het wonder van de voortplantingsapparaten: het maskeren van hun uitzonderlijkheid en het laten geloven dat jonge leeftijd helpt in hun naïviteit, dat ze zich niet in een bevoorrechte vorm bevinden.

In de enige klasse van 2007, waaruit Gabriel Attal zal komen, kon de kleindochter van Valérie Giscard d'Estaing en dochter van de CEO van Club Med, die van de CEO van Archos, ook zus van de toekomstige baas van Uber France, een van de erfgenamen van de Seydoux, de broers en zussen van de Godot-filmproducenten, de verre erfgenamen van een zekere generaal

uit Hauteclocque, de grote afstammelingen van de Gallard en Lastours, de dochter van de perseigenaar Bernard Zekri en die van de oprichter van A.P.C Jean Touitou, de kleinzoon van de "baas van de banken", Michel Pébereau, de dochter van de president van de Amerikaanse universiteit van Parijs, Gerardo Della Paolera, enz. Vooraanstaande kaderleden van CAC40-bedrijven, advocaten en andere hoge ambtenaren van de UNESCO, de zoon van de directeur van Henri IV en een kleine minderheid van afstammelingen van zogenaamde werkende kunstenaars, professoren en intellectuele klassen voltooiden een omgeving die op natuurlijke wijze werd verrijkt door de omliggende promoties: Olivennes, Bussereau, Bretonse en andere patronymische namen van almachtige predikanten en mannen en vrouwen zijn, zoals allemaal en met uitzondering van Huppert en Scott-Thomas, ook aanwezig, namen waar in de banaliteit van het innerlijk niemand meer op let.

Het is noodzakelijk om te bedenken wat de meritocratische illusie doet om deze buitengewone concentratie van rijkdom en voorrecht te maskeren die de klassen van andere middelbare scholen evenzeer ontvolkt laat, waardoor gewenningsprocessen aan de macht komen en toch geacht wordt geen effect te hebben in de toekomst van het lot. Een paar kilometer verderop zal een school met dezelfde middelen theoretisch nauwelijks vijftig procent van het succes van het algemeen baccalaureaat per leeftijdsgroep bereiken, maar leerkrachten en leerlingen zullen moeten geloven dat deze kloof te wijten is aan een verschil in bekwaamheid. We moeten meten hoe blind we zijn geweest om te geloven dat er in dit immense natuurlijke geweld zou zitten, en niet een uitdrukking van een oligarchisch systeem dat geobsedeerd is door de reproductie van hetzelfde en bezorgd is over het ontstaan van een of andere vorm van vreemdheid.

De extreme concentratie van sociaal, economisch en cultureel kapitaal op deze plaatsen creëert een omgeving van onuitgesproken stemmen, waarin elke expliciete beschouwing van de oorsprong wordt gelijkgesteld met een opmerking over seksuele geaardheid of religieuze gezindheid, en dus streng gecensureerd. Net als bij antisemitisme, homofobie of de uiting van racisme wordt het tonen van een al te zichtbaar klassenonderscheid onmiddellijk tenietgedaan, in naam van een

"samenleven" dat tot doel heeft de eigen mythe te voeden en een luchtbel te creëren die haar van de rest van de bevolking isoleert.

Zoals we hebben geraden, zijn de afbakeningslijnen des te gewelddadiger van aard, en het is gemakkelijk om mensen zonder voldoende economisch of cultureel kapitaal uit te sluiten, terwijl de kleuren van de huiden, de sociale en religieuze afkomst en de levensloop zich in een unieke uniformiteit vertonen. Alleen hier en daar, in een paar promoties, vinden we de geadopteerde zoon van een grote baas van de CAC40 die zou afwijken van de regel, waardoor virtuele alle identiteitsdebatten die gaan op in de rest van het land, zoals veel van de rest van hun omgeving blijft beschermd. De gesloten vaas versterkt de groeiende homogeniteit van de omliggende buurten, waarbij het innerlijk van de school zich steeds meer aansluit bij dat van een samenleving in het proces van Balkanisering. Tegelijkertijd vermenigvuldigen de uitingen van opnieuw ingezet geweld, of het nu gaat om zelfmoord of zelfvernietiging, zich, een natuurlijke tegenhanger van de eis van onberispelijke verschijningsvormen, waardoor elke zichtbaarheid van een te groot verschil tot zwijgen wordt gebracht.

*

Wij zullen dit begrepen hebben, mijnheer Attal, die in deze plaatsen nog steeds Gabriel wordt genoemd, komt uit deze werelden, en in het bijzonder uit de nevel die er sinds de kleuterschool is opgevoed en die binnen deze wereld tot de rijkste behoort. De opeenstapeling van sociaal, economisch en symbolisch kapitaal die deze jaren van opleiding hem zullen bieden, zal de brandstof vormen voor een uitdrukkelijke beklimming die hem in staat zal stellen om snel gecoöpteerd te worden door politieke elites op zoek naar infanteristen, zonder ooit iets te hoeven produceren of te demonstreren, door eenvoudig reproductief effect. In een ultrahiërarchische samenleving, waar de elites een symbolisch monopolie hebben op basis van hun controle over uiterlijk en zichtbaarheid, zal Attal natuurlijk geïntegreerd worden door te laten zien dat hij in staat is codes te spelen, *goed te verschijnen* en de burgerlijke

gedragingen na te bootsen die in de rest van de samenleving onbewust als de hoogste geïntegreerd zijn.

Attal, die het geweld van deze omgevingen doorkruist zonder ooit in te storten, met alle middelen die de elite zelf kan bieden, zal hiervoor vertrouwen op de middelen die in deze ideale omgeving worden gemobiliseerd en die haar in staat zullen stellen om, heel jong, degenen onder ogen te zien die, tientallen jaren oud, soms het oudst, maar toch een pad hebben dat ze niet kan evenaren.

*

We moeten de zekerheid meten, de zekerheid van het unieke en bijzondere karakter van het succes van een systeem dat blind is voor geweld en onrechtvaardigheid, dat het zo ver onder de druk is komen te staan dat het een van de meest rigide en rigide samenlevingen voedt, zonder dat er iemand over nadenkt, anders dan het intuïtief aan te vechten. Het vermogen van deze plaatsen van conformatie om je te laten geloven in je eigen kwaliteit als je je aan de dogma's ervan houdt, is van dien aard dat het moeilijk wordt, wanneer je nooit geconfronteerd wordt met andere omgevingen - en alles is voor dit doel georganiseerd - om niet te geloven in deze fabels, en niet om de successen van een systeem dat alleen jou heeft gedragen als je eigen succes te beschouwen.

De republikeinse ideologie is in dit opzicht schadelijk en leidt ertoe dat mensen door de veronderstelde objectivering van de universaliteit van het baccalaureaat en zijn competities geloven dat er in individuele glorie succes zou zijn [25]- waarbij het systeem er genoegen mee neemt je tot een soldaat ten dienste te maken, een overwinning op de hele maatschappij - waar alleen de concurrentie tussen welgestelde mensen is georganiseerd. De meest woeste statistieken die laten zien in welke mate het nationale onderwijs een verpletterende machine is geworden, zullen nooit genoeg zijn om degenen die door het systeem heilig zijn verklaard te overtuigen, en *a fortiori de* weinigen die, afkomstig uit de meest bescheiden

25 Gabriel Attal en Edouard Louis - de exacte keerzijde van de laatste - vormen hier twee kanten van dezelfde en afnemende medaille van significante ineenstorting van onze tijd en onze beschaving, elk roepend om conformatie.

milieus, naar voren zullen worden gebracht om aan te tonen "dat het mogelijk is om er mee weg te komen", soms door onwetendheid en met hernieuwde ijver de verdedigers worden van een systeem dat hen verplettert, maar dat hen in staat stelde zich te onderscheiden en afstand te nemen van de ellende die hen omringde - en om die reden alles wat hun identiteit vormde op te offeren.

Verre van het leed of het voorkomen dat de opeenstapeling van privileges soms veroorzaakt bij de drukste wezens, was Gabriel Attal in staat om op dit startkapitaal te vertrouwen om de onvoorwaardelijke soldaat te worden van een orde die niettemin doordrenkt was van onrechtvaardigheid en geweld en die het systeem verdedigde dat hem kroonde. Zijn benoeming tot minister van Onderwijs, wiens ranzige beleid erop gericht is de ongelijkheden die door ons nationaal onderwijs worden veroorzaakt verder te versterken, nadat hij een hervorming van onbeduidend geweld voor een groot deel van de jeugd heeft verdedigd, is niet het resultaat van een kans - en het zou nogal naïef zijn om te protesteren tegen het feit dat deze persoon, die nooit de universiteit of de openbare school heeft gekend, ze vandaag de dag moet reguleren.

*

De *natuurlijkheid van de* schoolomgeving en de specifieke kenmerken van de sociale omgeving zijn het onderwerp van voortdurende ontkenning door deze nieuwkomers, die tot doel hebben de mechanismen van sociale reproductie die hen hebben vastgelegd, en het geweld dat wordt geproduceerd door een economisch systeem waar alles wordt gedaan om de meest bevoorrechten te beschermen, natuurlijk te maken. Een plaats van alle tegenstrijdigheden voor een bourgeois die beweert gehecht te zijn aan het republikeinse idee, maar weigert zijn kinderen te vermengen met die van de plebe, de Elzasser is misschien wel het meest belichaamde voorbeeld van de misbruiken van ons systeem, dat van nature produceert, naast een grote en middelmatige conformiteit, een rechtse gedachte die zichzelf negeert, overtuigd van zijn goede recht, zo verblind door zijn isolement ten opzichte van de rest van de maatschappij, ervan overtuigd dat het tot de

kampen van vooruitgang behoort door ideeën te verdedigen die zijn belangen op geen enkele manier bedreigen.

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat ze een van de meest opvallende Macron baby's ter wereld heeft gebracht, zoals ze al enige tijd geleden van een zekere Stanislas Guérini had gedaan.

Laten we ons nu meer specifiek richten op het doel van ons denken. Gabriel Attal speelde een bijzondere rol in dit systeem. De oudste van een broer of zus van de advocaat en producent Yves Attal, nam hij al heel vroeg meer gebruikelijk klassengedrag aan in de grote middelbare scholen op de rechteroever, waar minachting en klassenvertrouwen het systeem zijn, dan in de Elzasser, waar we het hebben gezien, correctheid voorkomt elke overdrijving.

In de Elzasser stijl, de onzekerheid van veel van het economisch erfgoed, de vrucht van de opkomende burgerlijke klasse of waarvan het doel is zich te reproduceren en te vestigen, moedigt meestal bescheidenheid en voorzichtigheid aan, een vorm van stedelijkheid doordrenkt van waarden en een "samenleven" dat Attal van meet af aan fel zal afwijzen. Geïntegreerd in de school vanaf de kleuterschool profiteert het van een van de belangrijkste economische troeven van de instelling en van een cultureel en sociaal kapitaal dat gepaard gaat met de stoornissen die klassenoverlopers soms hun kinderen achterlaten. Zijn vader, die in 2015 overleed, stichtte zijn succes door deel uit te maken van een systeem dat van bedrijfsjuristen de regel maakte in de jaren tachtig, waaraan hij zich met grote vreugde leende door een kantoor op te richten dat hem ertoe bracht om de landgoederen en zaken van rijke kunstenaars te beheren. Gevoed door de ontwikkeling van een milieu dat aan het einde van het decennium geld verdiende en de eerste culturele dynastieën van Parijs ter wereld bracht - door de genade van een genereus cultureel beleid dat onder leiding van Jack Lang werd ingehuldigd en tot doel had de Mitterrandie en de linkerzijde in het algemeen nieuwe steun te geven onder de Parijse elite - begreep Yves Attal snel wat de diversificatie van de financieringsbronnen voor de Franse cinema hem kon brengen. In een chaotische en alledaagse carrière, nadat hij via zijn bedrijf een belangrijk netwerk had opgebouwd, kwam hij zo dichter bij de filmindustrie door een

aantal financieringen voor auteursfilms op te zetten, voordat hij door Francis Bouygues voor een miljonair salaris werd gerekruteerd om deel te nemen aan het gekke avontuur van Ciby 2000, waarvan hij begin jaren negentig vice-president en efemere bureaucratische pijler werd.

Het is noodzakelijk om het belang te meten, want het karakter, dat gisteren nog onbekend was, neemt in de Parijse elite de overhand. Onder de dekmantel van legendarische producenten zoals Daniel Toscan du Plantier, die een substantieel adresboek, waaronder de regisseur Wim Wenders, naar een samenleving zou brengen die niet veel over kunst hoort, neemt Yves Attal deel aan een van de meest legendarische en snel mislukte verhalen van de Franse cinema: de uitvoering van een productieplan dat bestaat uit het spenderen van bijna 800 miljoen frank van de tijd aan de meest veeleisende regisseurs en auteurs. Terwijl Martin Bouygues het familie-imperium overnam, was het niets minder dan Francis Bouygues zelf die besloot zich met lichaam en ziel aan dit gezelschap te wijden. Omringd door de beste producenten en regisseurs van het continent, zet hij zich in om het productiesysteem dat deel moet uitmaken van Hollywood opnieuw uit te vinden en het continent te voorzien van een productie die uiteindelijk zal aansluiten bij zijn wereldwijde ambities. Alles wat direct of indirect te maken heeft met deze nieuwe peetvader van de Franse cinema is onmiddellijk gewijd. Leiders uit heel Europa haasten zich naar hun leiders om miljoenen te verdienen. De ijdelheid heerst in een avontuur zonder kaders of gedachten, dat de paring van de culturele elites van de linkeroever markeert met een van de grootste stammen van de hoofdstad in het Westen en haar immense financiële erfenis, onder de welwillende blik van een dalend socialisme.

De zaak zal echter snel kort worden. Terwijl Attal net is aangesteld, keert het recht terug naar de macht en Francis Bouygues, die ziek is, geeft de sleutels van de nieuwe productiestructuur aan Jean-Claude Fleury, de laatste neemt de macht en duwt Yves Attal om af te treden. Deze, die geen echte relatie met de industrie en haar auteurs heeft, maar door een ambitie die haar uiteindelijk heeft geconsumeerd, nauwelijks ingewijd, wordt vernederd en gedwongen te rebounden, zelfs

als ze de dag ervoor zo dicht mogelijk bij de nieuwe zon van Parijs was geschoten.

Deze eerste mislukking volgt op een tweede, nog pijnlijker, binnen UGC Images, waar Yves Attal denkt dat hij is teruggekaatst door een van de links te worden die verantwoordelijk zijn voor het opzetten van de projecten onder leiding van de legendarische Engelse producent Jeremy Thomas. De flamboyante bureaucratie zonder ideeën, die verantwoordelijk is voor het beheer van een manna van geld dat vrijelijk stroomt, wordt snel weggevaagd door de omzwervingen van succes, vrouwen, drugs en adrenaline die gepaard gaan met sprongen en stuitert waarvan hij de betekenis moeilijk kan bevatten, totdat hij in een heroïneverslaving terechtkomt die hem nooit zal verlaten. In een paar jaar tijd, met een mislukking, deze keer somber en definitief, en ver van de vlammen van weleer, kreeg Yves Attal te maken met de ineenstorting. De brandwonden geboren uit het contact van een wereld die hij niet begreep, zullen nooit verdwijnen. Ondanks het duizelingwekkende economische succes is de sociale mislukking enorm. Gabriel, ingeschreven op het hoogtepunt van de carrière van zijn vader aan de Elzasser School, zal zijn schooltijd besteden aan het verbergen van de gewelddadige torsie die dit pad aan zijn familiestructuur heeft toegebracht, waarbij hij zijn leeftijdgenoten en derden minachtend behandelt en iedereen die hem bedreigt met onbeduidend geweld om zichzelf te beschermen. Getraumatiseerd door het verval van een innerlijke ruimte waar de moeder, afstammeling van een van de meest prestigieuze takken van de Angevin-aristocratie die hij nooit ophoudt te claimen, zichzelf verschuldigd is tegen alle verwachtingen in om de macht van de vader over te nemen en een unie in leven te houden die een van deze grote allianties tussen fortuin en adel had moeten wijden en die nu het risico loopt om haar familie, haar tak en haar kinderen weg te nemen, probeert de zoon zichzelf te claimen.

Dit maakt het mogelijk om te begrijpen wat zowel de eigenheid als de kwetsbaarheid van onze immigrant zal vormen, geprojecteerd in een wereld die niet langer volledig aan hem toebehoort, om erfgenaam te worden van een vader zonder rol,

die zelf overtuigd is van zijn onbaatzuchtigheid en die een koninklijke bestemming van hem gestolen heeft gekregen door een vaderlijke autoriteit die, overweldigend door zijn bitterheid en het falen dat hem vergezelde, hem een hel zal doen leven waar geluk en soevereiniteit, naar zijn mening, hem verleend had moeten worden.

Singulariteit en niet alleen kwetsbaarheid, want de Elzasser School is een ideale plek om te ontsnappen, zelfs om te worden voortgestuwd, wanneer men grote financiële rijkdom bezit en men een nobele basis kan claimen die de deuren van de grootste rally's opent, zolang men maar klaar is voor een paar kleine deals om zijn aandeel in het kapitaal op te geven en het te mengen.

Dat is wat de jonge Gabriël snel zal doen met de hulp van zijn neef en de aristocratische tak van zijn familie - ook hier opgeleid. Hij claimt zijn koninklijke oorsprong en banden met de grootste Russische aristocratie, die zich al heel vroeg omringt met een klein hofje, dat onder meer de erfgenamen van de families Touitou en Olivennes zou omvatten, maar ook meer kwetsbare en blootgestelde wezens binnen de Elzasser, omdat zij niet de steun krijgen die anderen blijven eisen, afwisselend tussen de grote socialiteiten en het verpletteren van zijn slachtoffers van het moment, de erfgename Giscard verleiden tot het moment dat hij op hun domein wordt uitgenodigd en zijn idool van het moment Valérie het hof maakt, alvorens zich trots te tonen aan de Clarins erfgenamen voor de aangrenzende middelbare school van Victor Duruy - een plek waar de elite van het zevende arrondissement zich voortplant waar hij niet aarzelt om de voet van de kraanvogel te maken - lijkt Attal afwisselend te vechten tegen een wereld die hem volgens hem op elk moment dreigt te verjubelen en de woede te verdrijven.

*

Het ongemak duwt naar het onderscheid en verklaart waarom Attal, in tegenstelling tot de meeste van zijn medeschepselen, niet in de meest totale onbeduidendheid zal wegzakken zodra hij deze maalstroom verlaat, en zal blijven proberen een lot

voor zichzelf op te bouwen. Ondanks een zodanige kapitaalaccumulatie dat in elk gezond systeem een gunstige concurrentie en stimulering niet alleen de nieuwkomers, maar ook de samenleving als geheel ten goede zou zijn gekomen, moedigt de Elzasser troost en vestiging aan. Dat kan hem niet worden verweten dat hij het heeft vermeden.

Op een plek waar politiek ieders zaak is, en de vorming van een oordeel een noodzaak, brengen de debatten over de Europese grondwet en het Israëlisch-Palestijnse conflict de laatste klassen van de middelbare school en de eerste klassen van de middelbare school tot leven. De jonge Gabriël zei toen dat hij het recht had om een claim in te dienen. De kracht van haar politieke en sociale affirmatie contrasteert paradoxaal genoeg met een wereld waarin mensen er trots op zijn zich voor de dingen van de wereld te interesseren, maar waarin de erfgename Giscard zelf met terughoudendheid voorname meningen heeft. De jonge tiener beweert een flamboyant sarkozyme - waar iedereen deze opdringerige man veracht die geen enkele code van zijn maatschappij heeft - en toont nu al een verondersteld mortuarium, gegrepen door een geest van ernstige wraakzucht die hij nooit zal opgeven. De minachting voor zijn medeschepselen wordt pas tot zwijgen gebracht als hij de erfgenaam van een grote familie onder ogen ziet, die hij dan probeert te verleiden. In een school waar de overheersing stilletjes wordt gebouwd, maakt het wezen een groot lawaai. De urgentie van het onderscheid lijkt hem de overdaad op te leggen, en het overvragen van een materieel en sociaal gemak dat zijn keuzes zou baseren op verrassingen in een omgeving waar niemand kan klagen over het ontbreken ervan en er dus belang bij zou hebben zich op deze manier te proberen te onderscheiden.

Zoals elke eliteschool is de Elzasser een wrede plek voor degenen die niet over de sleutels beschikken. Enkele *buitenstaanders*, over het algemeen gerekruteerd voor hun zeer goede academische staat van dienst of binnen een muziekles die bedoeld is om extern talent aan te trekken, zijn meestal het resultaat van ostracisatiecampagnes die georkestreerd worden door de meest geïntegreerde**. Voor** hen, wier kleding, naam, accent of andere kleine gebaren de gewoonte van een

gedifferentieerde sociale, culturele of economische oorsprong verraden, zijn de meest **voor de hand** liggende uitsluitingsmaatregelen, die pas aan het einde van de middelbare school worden opgelost. Het vormen van een minderheid en paradoxale volksraadpleging die in het beste geval onverschilligheid opwekt, meestal belachelijk maakt en worstelt met het organiseren van haar bestaan door haar eigen gemeenschappen op te bouwen, zijn degenen die morgen de meest interessante lotsbestemmingen in deze landen vernederd wanneer ze zich willen onderscheiden, en kiezen meestal voor een discretie die ze geleerd wordt te respecteren. *Scola Alsatica is* niet de plaats waar de erfgenamen van de republikeinse meritocratie worden verwelkomd, noch degenen die zich hebben onderscheiden op gebieden die zelfopoffering en talent vereisen, maar waardeert bovenal de integratie in de bestaande wereld. Genialiteit is zeldzaam, onderscheid domineert, en is daarom een overweldigende voorliefde voor hen die zich tevreden stellen met het zich gedragen als erfgenamen van een consistente sociale reproductie.

*

In deze machtsscholen die noodzakelijkerwijs rijmen met wreedheid, is het niet ongewoon dat er significante collaterale schade ontstaat, wat de omvang van de macht die geconcentreerd is in de handen van een paar mensen, onthult. Met andere sterke koppen krijgt de tweede klas van Gabriel Attal dus de hoofdhuid van maar liefst drie leerkrachten, in een spel van bloedbad dat geen einde lijkt te hebben. Door een slechte mix van studenten die daar worden gedumpt, verandert het jaar in een ramp, waardoor de SES-leraar met vervroegd pensioen gaat en de vervangende leraren Frans en biologie worden ontslagen voor *een burnout*, in een sfeer van verkenning en algemene drukte. *De* opeenstapeling van privileges, de faciliteiten die hun culturele *achtergrond biedt*, de absolute endogamie en de afwezigheid van academische kwesties dragen allemaal bij tot een klimaat van klassenoorlog die de school zelf niet kan beheersen, omdat de leerlingen zich te veel bewust zijn van hun superioriteit ten opzichte van hun begeleiders en leraren. De meest fragiele van de laatste, die, verre van nobele zaken of een gevestigde sociale afkomst, alleen maar door de codes van een agressieve bourgeoisie heengaan of deze niet

beheersen, vallen onmiddellijk in de val van de studenten die tot dan toe gesteund werden door degenen die gemarteld waren, en die in de opstand tegen de verdedigers van de orde een onverwachte uitweg vinden die hen verplettert. De alliantie is vreemd, maar het werkt op volle capaciteit. Het onthult ook de omvang van de tegenslagen die de leerlingen hebben moeten doorstaan en die gereduceerd zijn tot het afstaan van stoom in de schoolruimte. Want achter de opeenstapeling van privileges gaan vaak verborgen situaties van extreme familie-onerving schuil, waarbij de verwoede ambitie uiteenvalt en ontmenselijkt door gedwongen marsen.

Het gebrek aan gehechtheid van de bovenbouw van de school aan de kanunniken van de republikeinse prestaties verzwakt nog meer goede leerlingen en leraren die, als ze door de overheid worden gekozen, niet worden beschermd, zoals in Henri IV of elders, door het prestige van hun instelling, waarvan het behoud controlemechanismen rechtvaardigt die hier niet bestaan. In tegenstelling tot wat er in de grote middelbare scholen van de montagne Sainte-Geneviève heerst, is de Ecole normale supérieure bijvoorbeeld een naam die voor iedereen onbekend is, omdat hij niet overeenkomt met een van de verwachte vectoren van legitimatie. Als SciencesPo, HEC en soms ook Assas of zelfs polytechnic studenten verliefd kunnen maken - zozeer zelfs dat iedereen garant lijkt te staan voor een succesvolle sociale reproductie - is het veel meer door het vergelijken van hun tweede huis, de diesel jeans dan in de mode of de avonden die het beste van school beginnen te mengen met die van de middelbare scholen in het westen van Parijs dat de discussies zijn bedoeld.

Het draait allemaal om sociale erkenning, en er gaat niets door de inhoud heen. In dit opzicht is de school een perfecte voorbereiding op wat onze samenleving zal worden, waar alleen individuen worden geselecteerd op basis van hun vermogen om de schijn van overheersing, hun gewoontes en gewoonten te behouden, en in geen geval op basis van hun vermogen om enige substantie te produceren, slagen. Moed tonen, zich opofferen in naam van een idee, zelfs het zich engageren zijn noties in deze excentrieke plaatsen. Door ouders gefinancierde rockbands die door hun vrienden in de mediaruimte werden doorgespeeld, waarvan het *Second Sex* tegelijkertijd het meest

succesvolle voorbeeld was - en door hun ellendige middelmatigheid, het meest symptomatisch - het creëren van spectaculaire tegenhiërarchieën die de school in staat stellen om te schitteren en de nieuwkomers de indruk te laten breken dat ze behoren tot een tweederangs ruimte binnen de Parijse oligarchie, gericht op het economische en sociale kapitaal van de elites op de rechteroever en het "meritocratische" en culturele monopolie van de grote instellingen van het 5e arrondissement.

Het is niet verwonderlijk dat één van de weinige mensen die zich in dezelfde promotie als Gabriel Attal ruim van tevoren heeft onderscheiden, de zangeres Joyce Jonathan is, efemeer in de *hitlijsten* gestuwd dankzij een slimme mix van conformiteit en sociale basis die een hele reeks minder indrukwekkende, maar even gevestigde carrières voor veel van haar mede-ontwerpers zal opleveren.

Het bedrijf is niet ideaal voor Attal, dat zich moet onderscheiden om te *overleven* en niet alleen een erfgenaam te zijn. Omarmd door de prioriteit die de school geeft aan de "ontwikkeling van de leerlingen" boven academisch succes, wat zoveel ouders aantrekt die hun kinderen op deze plaatsen willen inschrijven, worstelt hij om de *status quo te doorbreken* zonder ooit succesvol te zijn, en voedt hij lussen van frustratie die snel leiden tot een slecht politiek discours. Het specifieke karakter van een instelling waar academisch succes ondergeschikt is geworden aan de erfgenamen van een systeem waar het voldoende is om gemiddelde resultaten te behalen om sociale reproductie te legitimeren, verstoort dit wezen, dat zich in deze ruimte absoluut moet onderscheiden, de sociale kansen die hem binnen de instelling worden geboden, moet inhalen en benutten. De meritocratische verschijning die een moeiteloos succes garandeert in een maatschappij waar de intellectuele zaak volledig wordt gedevalueerd, komen echter weinig of geen onderzoekers, grote wetenschappers of intellectuelen, industriëlen en journalisten uit een instelling die belast is met het installeren in plaats van veeleisend. Omdat het economisch comfort gegarandeerd is, zal Attal al in een zeer vroeg stadium de polis kiezen en er alles aan doen om zich daar te vestigen.

Het maken van zijn weg door deze vraatzuchtige omgevingen, ontwijken van de alcohol en drugs dumpsters die verscheen in de 4e eeuw op deglinguale avonden, Attal dus getraceerd, ten koste van vele compromissen, een lot leidt tot de jongste leeftijd in het hart van een zeer specifieke regering.

Macronia, die behoefte had aan jonge kaderleden die zich als de president aan het bestaande systeem hielden zonder iets anders dan een meer perfecte conformatieambitie te dragen, was de ideale setting voor deze jongeman die daar zo snel mogelijk iets voor moest doen, en die daarvoor niets wilde opofferen, noch een systeem in gevaar wilde brengen waarin hij zich bevond, *nolens volens,* zeker geërgerd maar beschermd.

De strijd voor een felle integratie die alle slagen voor de Elzasser voorvoegsels de voorbode is van degene die de kleine Parijse cirkels zal domineren als de volwassenheid eenmaal is bereikt. Als een speeltuin die is uitgegroeid tot een plaats van opleiding, de school heeft alle kenmerken van de bevoegdheden die wachten op haar leden in hun toekomst en maakt het mogelijk om voor te bereiden op hen met vertrouwen, met inbegrip van de reproductie van al haar tekortkomingen. We kijken alleen naar elkaar en onderscheiden ons daar door het uiterlijk. Ideale smeltkroes voor een mediasamenleving waar de ongefundeerde politiek van een deliriously conformistische macht zich zonder enige betwisting heeft opgedrongen, het zal de plaats zijn voor alle Attal's opleiding. In een tijdperk waarin de bevestiging van zijn toereikendheid in een taal en gedrag dat overeenkomt met de codes van een bepaalde elite genoeg is zonder dat hij niets van zijn leven heeft gewijd aan zijn verkiezing tot president voor de leeftijd van veertig jaar, genieten de Elzasser jongens die bovendien dit kleine ding hebben - in dit geval een precair familielid dat lichaam en ziel zal mobiliseren om zijn kind te dwingen de mislukkingen van zijn oudsten terug te kopen - een onherstelbaar voordeel voor wie later zou proberen met hen te concurreren. -Waar de leerlingen van Henri IV en enkele andere scholen zich moeten uitputten om hun talent te tonen om de beste grandes écoles te integreren, is het voldoende voor de Elzasser om moedig te zijn.

*

Het blijft nog steeds een kans om hem te provoceren en zijn ambities, om nog maar te zwijgen van zijn engagement, geen inhoud te geven om de geboden kansen te benutten. Want als Attal een van de meest ambitieuze van een sociale ruimte is waar tevredenheid en verzadiging van privileges de boventoon voeren, dan moet het nog steeds opvallen, en de provocaties, die zo vruchtbaar zullen zijn in de mediaruimte, ontbreken nog steeds binnen de kleine sferen om het te wijden.

Dus door deze mengsels die het onbewuste en sociale determinisme aanwakkeren, zal een van de middelbare schoolmeisjes van de school vreemd genoeg haar aandacht trekken als haar lot zich begint voor te bereiden. Alexandra R., de kleindochter van Alain Touraine, is vooral de dochter van Marisol Touraine, een prominente socialistische hiërarchische figuur. Alexandra, een Trotskist die de sociale verraders van de school en haar leeftijdgenoten veracht, komt bij HEC terecht, bevindt zich relatief geïsoleerd in een wereld waarvan ze de grenzen waarneemt zonder dat ze weet hoe ze ze ze moet omzeilen, en is gefascineerd door de aandacht die een van haar meest flamboyante acolieten plotseling aan haar geeft. Uit het niets, gevangen in de ondeugd die vaak in zeer grote gezinnen wordt gevormd - zijn moeder maskeerde zijn behoren tot de grote aristocratie door zijn deeltje te laten verwijderen, en zijn vader is een van de machtigste diplomaten van het land -; ten prooi aan de stoornissen die worden gevoed door families die het gevolg zijn van banden tussen vrouwen en mannen van de macht, wordt Alexandra geabsorbeerd door deze jongen met de wegen van een jongeman die op het punt staat om, zoals veel van zijn leeftijdgenoten, een goede student te worden aan het begin van het baccalauréat, door pure klasse-effect. Verleid door haar excessen en haar voorliefde voor transgressie, die een afspiegeling zijn van de vreemde rebellie die haar afwijzing door dit *establishment* in haar oproept, maar ook door het gemak waarmee ze op deze plaatsen waar ze zich veracht voelt, laat Alexandra zich inhalen en introduceert haar op haar verzoek in haar familiekring en biedt haar de sleutels voor

haar toekomstige beklimming. De rechtse retoriek van Attal duurt voort, zijn gewelddadige afwijzing van de medeplichtigheid die hij niet aarzelt om te zingen, en die zo ver van zijn eigen retoriek afstaat, zal spoedig verzachten. Alexandra wordt verliefd op de maskers die haar worden aangeboden, en met het schijnbare vermogen om ervan overtuigd te zijn dat Attal, op een subtiele manier, haar doet schreeuwen.

Het is langs deze weg, die gelukkig gezelschap, sociale bijeenkomsten en pre-rankings in grote panden mengt, dat een van deze evenementen plaatsvindt, die iedereen die deze omgevingen niet kent kan verrassen. Gabriel en Alexandra hebben beiden op zoek naar ascensie het gekke idee om de deeltjes te claimen die hun ouders besloten hadden te verbergen. Door een gebaar dat de schoolleiding niet verbaast, omdat het zo gebruikelijk is geworden in deze plaatsen, vragen beide om hun adel aan hun familienaam toe te voegen. Zo werd Gabriel Attal, tot verrassing van zijn klasgenoten, op de middelbare school van Attal de Couriss, tijdens de oproepen van de leraren, terwijl zijn klasgenoot A werd. R. de M. Dit roept wat gelach en verbazing op.

Als fan van krachttoeren en provocaties, die Marisol Touraine verleidde zoals hij probeerde te doen met Valery Giscard d'Estaing, kreeg Attal onmiddellijk toestemming om voet te zetten in de campagne van Ségolène Royal en liet hij zijn sarkozystes kleuren op brute wijze achter zich. Degene die heftig actief was ten gunste van de rechtse kandidaat, die niet ophoudt te beweren, van radicaal zionisme tot een weigering van elke herverdeling via een legitimatie van ongelijkheden, een mengeling van ultraliberale opvattingen en klassiek sociaal conservatisme op deze plaatsen, verandert, tot ieders verbazing, in een goedgemutste socialist**.**

De heer Attal de Couriss, die nog maar 17 jaar oud is en geen enkele van de verwoestende en wrede verzekering die zijn gesprekspartners verleidt, heeft verloren, behaalt zijn middelbareschooldiploma met gemak, verlaat zonder spijt de school die hem sinds zijn kindertijd heeft verzorgd en integreert SciencesPo een paar stappen verderop, waar hij het

systeem dat op de middelbare school wordt ingezet weer op zijn plaats zet. Vastgehouden door de "republikeinse meritocratie", begiftigd met een intelligentie die het systeem zojuist heeft geheiligd, genietend van een gevoel van almacht dat hem nooit heeft doen falen, is hij altijd meer in lijn met zijn klasse, investeert hij in grote uitgaven en kleine onderscheidingen, rijdt hij op een scooter uit zijn grote familieappartement in SciencesPo, behandelt de meeste van zijn medeburgers die hij als sociaal inferieur beschouwt met minachting, zijn meest bevoorrechte leeftijdgenoten uit te nodigen in zijn luxueuze kasteel en residentie op Île-aux-moines, en zo een netwerk op te bouwen en tegelijkertijd te gorgelen over zijn afkomst voor een[26] plotselinge gehechtheid aan het progressivisme, waarbij hij zich onverschillig toont voor elk idee, en eindelijk bereid is zich ten dienste te stellen van een politiek project dat hij tot dan toe had gewijd aan geld.

Het moet gezegd worden dat SciencesPo een ideale plek is voor iedereen die afkomstig is van een van deze middelbare scholen die de elite niet anders kan helpen dan zich toe te wijden, en die zich nu wil laten wijden. Bij de promotie komen niet minder dan twaalf studenten uit de enige Henri IV, terwijl de oudsten van de Elzasser profiteren van het voorrecht dat hen wordt verleend door de perfecte kennis van de wijk en een culturele conditionering die hen er direct op voorbereidde, waardoor de cursussen van de eerste twee jaar volstrekt nutteloos zijn om volledig eerlijk te zijn. Meer nog, omdat ze in een overhangende positie verkeren in vergelijking met de overgrote meerderheid van hun klasgenoten, profiteren degenen die zijn toegelaten van een "sociale bonus" die hen aantrekt die van hun voormalige klasgenoten van de middelbare school die, na het mislukken van de wedstrijd of zelfs niet geprobeerd te hebben, nu moeten nadenken over de maatregelen die ervoor zorgen dat ze behouden blijven bij de Parijse elites die hun ouders zo veel zorgen baren.

*

26 Het deeltje, dat nog steeds aanwezig was toen het werd toegelaten tot SciencesPo, zal snel verdwijnen. https://www.sciences-po.asso.fr/profil/gabriel.attaldecouriss13

Dus hier is Gabriel Attal die zich, zeker zonder succes als de bedrijven worden gerund met mortuarium, kan presenteren aan de richting van de afdeling SciencesPo van een PS die hij een paar maanden voordat hij toegegeven dat hij een paar maanden voordat hij een hevige haat - en waar hij zal worden geconfronteerd met de toekomstige hoofd van de lijst van de Europese Insubmitted France Manon Aubry - alvorens te proberen om zichzelf op te leggen via een familie vriend zoals de sterke man van de Ingrid Betancourt steun commissies, het vinden van een middel om verticale sociale netwerken op te bouwen die perfect complementair zijn aan de sociale basis die wordt geboden door de integratie ervan in SciencesPo.

Het fineer van zijn engagement is echter niet sterk genoeg, want hij vindt het moeilijk om arrogantie en puur verlangen om te domineren te verbergen. Verhuizen naar Vanves, een paar stappen van het appartement dat zijn ouders financierden, probeerde hij zich te vestigen in de lokale afdeling van de Socialistische Partij, het organiseren van een bezoek van Marisol Touraine, waardoor hij kon worden geïntroduceerd en goedgekeurd door de socialistische secretaris en gemeenteraadslid van de oppositie, die hem zijn plaats zou geven na hun mislukking in de verkiezingen van 2014 en hem zou boeien als zijn opvolger van de gemeenteraad voordat hij brutaal verraden werd. De mislukking[27] op gemeentelijk niveau frustreerde de ambities van Attal, maar hij bleef proberen om dichter bij de socialistische *intelligentsia te komen.* Als zijn intrede in de familie Betancourt hem zeker in staat stelde om zijn politieke netwerken te verbreden, mislukte zijn poging om zich aan te sluiten bij het wiel van Hervé Marro, die al snel raadslid werd in het stadhuis van Parijs. Zijn aanwezigheid op de Villacoublay Tarmac tijdens de terugkeer van Madame Betancourt, in een traangasevenement dat lange tijd in *Parijs Match werd verteld* tijdens een van de artikelen in de zomer van 2018, bracht hem niets.

*

Dit is misschien wel het meest beslissende moment in Gabriel Attal's geplande beklimming, die opnieuw, zich realiserend

27 http://www.leparisien.fr/espace-premium/hauts-de-seine-92/conseiller-de-marisol-touraine-et-dans-l-opposition-locale-08-04-2014-3749023.php

dat het ding hem misschien niet helpt, zijn deeltje probeert uit te wissen.[28]

Het niet nemen van de PS sectie van SciencesPo werd[29] gekoppeld, tot zijn grote verbazing, met academische moeilijkheden. Een fijne kenner van het zelf dat we leren begrijpen en domineren bij SciencesPo, Attal is zo verveeld dat hij er niet in slaagt om het jaar te herhalen. Omgeven als een Elzasser vrouw, door een hof van erfgenamen die erfgenamen die in perditie en ambitieus en gefascineerd waren, waaronder de dochter van een grote Russische oligarch met wie hij in het zestiende arrondissement kleine feestjes organiseerde, moest hij in het derde jaar voor een stage kiezen, omdat hij was uitgesloten van de meest prestigieuze universiteiten. Met de geformaliseerde steun, zou hij beweren, van Frédéric Mitterrand, kiest hij hier de *villa Médicis*. Wat zijn enige "beroepservaring" zal zijn voor zijn aanwerving door Marisol Touraine in de meest prestigieuze functies van de Staat en zijn verkiezing als plaatsvervanger - een stage dus - heeft niet de deuren geopend waarop hij hoopte. Gabriel Attal's eerste confrontatie met de werkelijkheid, hoewel op zijn minst afgebakend, is een mislukking. Mitterrand, die voor zijn komst naar het Ministerie van Cultuur is vertrokken, heeft Eric de Chassey hem vervangen. De leraar van de lerarenopleiding heeft al snel genoeg van deze provocerende jongeman die niet in een team kan werken. De muur van de werkelijkheid is hard: dit is het wezen dat zichzelf uiteindelijk als briljant en enigszins hulpeloos beschouwt wanneer hij voor het eerst een wereld onder ogen moet zien die op zijn minst beschermd is.

De periode is zwaar, en doet Attal raden naar de moeilijkheden die hem te wachten staan als hij de cocons verlaat waar hij tot nu toe bewaard is gebleven. Bij SciencesPo is concurrentie essentieel met andere erfgenamen die een even belangrijke rapaciteit laten zien. Hij moest zijn inspanningen verdubbelen, en hier werd hij ingeschreven in een rechtendiploma bij Assas om te proberen zich te onderscheiden. Op plaatsen waar het op geen enkel moment nodig is om zijn waarde te bewijzen, wordt de jongste eerst opgewonden, steunt François Hollande tijdens

---

28 https://web.archive.org/web/20171031034047/http://ps-scpo.over-blog.com/article-profession-de-foi-de-gabriel-attal-candidat-a-l-election-de-secretaire-de-section-57039874.html
29 http://leplus.nouvelobs.com/contribution/195980-primaire-ps-six-concurrents-nicolas-sarkozy-comme-seul-adversaire.html

de socialistische primaries van 2011, probeert opnieuw, *via* Marisol Touraine, zijn campagneteam te benaderen door aantekeningen te schrijven voor Pierre Moscovici, en mislukt opnieuw, weer moe. Niets lijkt hem meer te kunnen onderscheiden, noch hem genaden aan te trekken buiten de cocon waar hij werd opgevoed: de periode is er een van stagnatie, en met stagnatie, van de meest incarnate angst. Zelfs de studentenlijst waaraan hij deelneemt om de avonden van SciencesPo, een voertuig voor primaire integratie binnen de instelling, te organiseren, ontving niet de verwachte stemmen en was het onderwerp van harde belachelijk, terwijl[30] zijn eerbetoon aan de overleden directeur van SciencesPo op het collaboratieve platform "Le Plus", beweren op een verhulde manier dat er geen nabijheid was, gaf ook niets. Dat begint me zorgen te baren.

Een wonder echter. Een zekere Alexandra R. die de M. werd, slaagde erin haar achterstand en mislukking bij Henri IV in te halen en sloot zich een jaar later aan bij SciencesPo, waardoor ze zich weer kon aansluiten bij een draad die dreigde te vervagen. Gabriel Attal heeft voor zijn afstuderen professionele ervaring opgedaan en heeft een stage gelopen bij..... Marisol Touraine. Het is januari 2012, midden in de presidentiële campagne, en zij is verantwoordelijk voor de afdeling sociale zaken, die na de vorming van de regering zal terugkeren naar Martine Aubry. Wat slechts een op één na beste ding zou zijn, verandert door de grootste van alle toeval in een ongeëvenaard lanceerplatform. Dankzij de weigering van een carambola en Martine Aubry om haar ministerie te bezetten, werd de positie aangeboden aan degene wiens prestigieuze familieleden - Alain Touraine die een verpletterende positie inneemt aan de tweede linkerzijde - en een genre dat, in een uiterst misogynistische omgeving en al jaren belast met dit onderwerp, het niet meer verwachtte.

In een regering zonder ambities of ideeën, gedragen door een campagne die enkel heeft gediend om de meest onbeduidende te wijden, is dit de regering die het best werd beloofd aan een staatssecretariaat, aangedreven door de nieuwe minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, een zwaargewicht met buitengewone middelen om een langverwacht links beleid ten

30 http://lapeniche.net/election-bde-44-tabula-rasa-des-insatisfaits-pour-mieux-renover/

uitvoer te leggen, en die de creatie van een omgeving vereist die, bij gebrek aan competente of geëngageerde mensen, in staat zal zijn deze te beschermen. Gabriel, die er uiteraard niets van afweet, heeft nog geen professionele functies bekleed, heeft nog geen universitaire specialisatie en heeft net geleerd dat hij zijn laatste jaar bij SciencesPo zal moeten herhalen, wordt aangeboden om zich aan te sluiten bij het kantoor van de grootste overheidsdienst als volledig adviseur.

*

In de verte lijken dan de jaren waarin de jongen schandalige en beledigende boodschappen op sociale netwerken verspreidde, extreem-rechts ruikt en de meest smerige misogynie ruikt en de socialistische meerderheid in Parijs en haar leiders in brand stak. Gabriel Attal, 23 jaar oud, is, door opeenvolgende nabijheidseffecten, plotseling begiftigd met een salaris dat hem in de top 5% van het land voortstuwt, begiftigd met twee secretaresses, een gastronomische chef-kok, bedrijfsauto's, en kan het zich zelfs veroorloven om een regeling te treffen met de directie van SciencesPo om zijn diploma te behalen. Het geval, dat theoretisch uitzonderlijk is, stelt haar in staat om het volgende jaar haar masterdiploma te behalen zonder dat ze zich hoeft te herhalen, met name dankzij een validatie van haar kennis. Discreet maar gebruikelijk, dit soort overeenkomsten stelt de instelling in staat om degenen die de volgende dag de leiding erover zullen hebben, te verdoezelen en zo haar dominantie te verlengen.

Toegewijd door de Republiek en een Socialistische Partij die als tussenpersoon optreedt en waarvan de ontbinding al goed wordt ervaren, is Attal bereid om zijn lot te omarmen.

*

Arrogantie nam toen greep op een wezen dat er niet in ontbrak. Laten we herhalen, zo absurd zou het kunnen lijken, om te begrijpen wat hem is opgelegd: op 23-jarige leeftijd, zonder voorafgaande beroepservaring of enig diploma om aanspraak te maken op een diploma, zonder bekwaamheid of geclaimde specialiteit, bereikt Gabriel Attal, die niet langer van Couriss is,

een van de meest prestigieuze en belangrijke posten in de Republiek, en krijgt zo een beloning die snel zesduizend euro per maand zal bereiken, inclusief bonussen, naast de voordelen die een regime gewoonlijk toekent aan zijn meest illustere personeelsleden. Hij was verantwoordelijk voor de minst belangrijke functie in het kabinet, de betrekkingen met het parlement, en zou de Praetoriaanse garde van de nieuwe minister organiseren en, in een overdaad aan ijdelheid, onmiddellijk een van zijn klasgenoten, een zekere Quentin Lafay, als chargé de missionaris aanwerven. Begiftigd met gezag over een van de belangrijkste besturen van Frankrijk, adjunct-directeuren, stagiaires en zendingsleiders, socialiserend met de mooiste van de Republiek, zal de onervaren man onder het gezag komen van een zekere Benjamin Griveaux, verkozen tot lid van de Algemene Raad van Saône et Loire en toekomstige burgemeester van Chalon, "goede vriend" van een zekere Bernard Mourad, en voormalig strausschanien. Ismaël Emelien's voormalige kameraad is een *pure* socialistische apparatsjik die, gerekruteerd als politiek adviseur en nu al meer dan 10.000 euro per maand aan staatsmiddelen verdient, niet zal aarzelen om vanaf 2014 toe te treden tot Unibail Rodinco, 17.000 per maand, toegekend door een van deze bedrijven, afhankelijk van de opdracht van de Staat, die ruimhartig "slippers" financiert in ruil voor het ter beschikking stellen van de netwerken en de kennis die de Staat hen heeft aangeboden om het algemeen belang te dienen. Aangeworven om ervoor te zorgen dat een fiscale niche niet zou worden verwijderd, na een zeer klassieke carrière pad dat nam hem uit de grote residentie met zwembad en sportwagens woonde hij in de rue Garibaldi in Chalon-Sur-Saône naar HEC via de particuliere kostschool en SciencesPo, hij zou dan terug te keren naar "business" als woordvoerder van de regering na te zijn benoemd door Emmanuel Macron, en zou deze positie te verdedigen van het openbaar belang na de garant uitgebuit.

*

Op de Rue de Ségur voelt Gabriel Attal zich snel op zijn gemak. Omringd door mensen die geen andere ideeën of ambities hadden dan voor zichzelf, maakte hij kennis met een zekere Stéphane Séjourné, een jonge erfgenaam van de bourgeoisie

van Versailles, die door de chique Franse middelbare scholen in Mexico-Stad en Madrid was gereisd, vervolgens in het kabinet van de president van de Socialistische Regio Jean-Paul Huchon, en die amper dertig jaar oud was toen hij op het punt stond de netwerken van Moskou te mobiliseren om Emmanuel Macron's zeer machtige politieke adviseur te worden.[31]
De zaak is in behandeling. Toen de socialistische macht ineenstortte, hadden deze jonge intriganten nooit blijk gegeven van enig denkvermogen, idee of engagement, hadden ze nooit contact gehad met de werkelijkheid of hadden ze nooit problemen ondervonden - ze hadden in feite geen andere kwaliteit of vaardigheid getoond dan autoritair en vernietigend te zijn - en waren zich aan het voorbereiden om de macht over te nemen en werden in 2017, via de Socialistische Partij, ingewijd. Griveaux verzet zich tegen Montebourg, die hem niettemin in staat stelde om een positie in Saône-et-Loire te verwerven, met de gedachte dat hij op een dag met hem kon concurreren, en treedt via Emelien toe tot het hof van een van de stijgende waarden van dit sociaal-liberalisme dat niet bestaat in de bevolking, en toch domineert in de Parijse elites: Emmanuel Macron. Séjourné, die parlementair adviseur werd van de nieuwe minister van Economie, Séjourné, die Pierre Person probeerde aan te werven, werd Gabriel Attal's alter-égo. Opgeleid aan de Universiteit van Poitiers waar hij de avant-garde van Macronie - toen nog socialistisch - ontmoette, deze "Jongeren met Macronie" die, van Pierre Person tot Aurélien Taché, al geprobeerd hadden om de MJS zonder succes te nemen en die allen plaatsvervangers zouden worden, associeerde Séjourné Gabriel Attal met hun bende en probeerde aanvankelijk Moscovici te ondersteunen. Moe, de manoeuvre is mislukt, en hij, geëxecuteerd bij de Europese Commissie, liet hen weeskinderen achter.

Dit is het moment waarop het "Macron wonder", mogelijk gemaakt door de netwerken die we hebben beschreven, met de steun van de financiële inspectiedienst, Jean-Pierre Jouyet en het duopolie van Niel-Arnault, een rol speelt, in weerwil van elke democratie. Holle geïncarneerd met geen andere weg dan

31 "De eenvoudige roeping van de naam Séjourné is voldoende om elk gekozen lid van de meerderheid blank of rillend te maken", Le Point, 12 oktober 2017.

die van het dienen van zijn ambitie en bereid om het algemeen welzijn te ontnemen aan degenen die het zouden kunnen dienen, van de Jezuïetenhogeschool La Providence, die een rol speelt die vergelijkbaar is met die van de Elzasser in Amiens, na de steun van een almachtige vader en de familie Trogneux, Emmanuel Macron, de flamboyante erfgenaam van de provinciale bourgeoisie, die alle werkingen van de "republikeinse meritocratie" onder de knie had en Hermand net als Jouyet had verleid, zag zichzelf, ondanks zijn dubbele mislukking aan de ENS Ulm, binnen enkele jaren binnen de gotha ook voortbewegen dat hij hem wist te overtuigen om hem te steunen toen alle kandidaten in het systeem instortten, van Fillon tot Juppé via Holland, Valls en Sarkozy. Macron werd door een wanhopige president benoemd door een wanhopige president, ook al had hij net het Elysée verlaten om een lobbybedrijf op te richten, Macron had maar één ambitie - opnieuw, om het te gebruiken, maar het ontbrak hem aan netwerken om zijn kabinet te voeden. Dit is de paradox: de voortstuwing was zo snel dat er een gebrek is aan betrouwbare individuen die in staat zijn om de volgende stap voor te bereiden. Een jonge bewaker die Séjourné aan de ene kant, Thrushes en Emelien aan de andere kant, hem kan brengen.

*

De ambitie zonder inhoud van de nieuwe minister, wiens enige geloof in het systeem dat hem vormde, komt perfect tot uiting in dat van Emelien, Thrushes, Stay en de band van Poitiers en hun assimilates. Toen Macron op zoek was naar een parlementaire adviseur, leek de jonge Séjourné des te meer ideaal omdat hij, naast een totale afwezigheid van gedachten dicht bij die van zijn meester, werd geïntegreerd in een van de belangrijkste socialistische mogendheden, zei dat hij in staat was om voor hem de huidige "behoefte aan links" van Moscovici, wiens lijstjes hij had gestolen, te sifoneren en toonde zich gevoed door dezelfde ambities als zijn jongste. Séjourné, die verantwoordelijk is voor het welslagen van de wet-Macron, heeft gefaald na een manoeuvre van Manuel Valls - met wie hij zich *via* Julien Dray had proberen te verenigen - een moment dat een band van solidariteit met zijn minister bezegelde, waarbij het onrechtgevoel gepaard ging met een veelvoud aan

manoeuvres om parlementariërs rond zijn project te krijgen. Terwijl de straten overspoeld werden door betogers die gefrustreerd werden door steeds meer verraad, en Valls besloot Macron, met de hulp van Cazeneuve, een bijzonder bloedige politiemacht op te leggen die veel verwondingen zou veroorzaken en een deel van de Franse jeugd zou radicaliseren, waren Macron en zijn familie vastbesloten om hun situatie te reproduceren.

Nu proberen deze jongeren, die net gefaald hebben in de tussentijdse verkiezingen, die geen legitimiteit hebben en hun sponsors zien instorten, de elites te verleiden en hen een nieuw avontuur aan te bieden. Voorlopig gaat het er niet om te breken met de socialistische macht, maar om de uiteindelijke bekering tot de dominante ideologie te maken en de laatste radertjes vast te pakken. Bij gebrek aan steun van de bevolking - verraad loont de moeite - en na de militanten te hebben afgeschrikt, is de enige uitdaging nu om de steun van de oligarchie veilig te stellen en zich via haar financiële, media- en staatsmiddelen op te dringen aan andere concurrenten.

Het spelen van een dubbelspel, zwaar betaald om dit te doen, deel te nemen aan de verlamming van de regering, in het stilzwijgen van de media en de *gevestigde orde, hebben de* jonge nieuwkomers een echte strategie opgezet om de middelen van de Staat te mobiliseren in dienst van de toekomstige President van de Republiek, die zijn verovering van de hoge sferen voortzet via de bovengenoemde personen. Attal is de kern van dit systeem en mobiliseert met zijn verbazingwekkende acolieten van middelen, discreet uitgevoerd om, in afwezigheid van zijn benoeming in Matignon, zijn verkiezing te verzekeren.

Gabriel Attal en Stéphane Séjourné profiteren van de vreemde bescheidenheid die de oligarchie in beslag neemt als het gaat om het onthullen van haar invloedspunten, Gabriel Attal en Stéphane Séjourné zijn bijna toevallig in het hart van het systeem en zullen een van die "machtsparen" vormen die mannen en vrouwen volgens hun affiniteiten en politieke berekeningen plaatsen en bewegen, gebruik makend van de middelen van de staat om zichzelf te dienen zonder ooit op

iemand te hoeven antwoorden. Het kan hun dan ook niet schelen hoe een socialistische macht die ze graag willen plunderen, afneemt, en ook niet om de ideeën van hun regering: het gaat er nu om dat ze die macht te ondersteunen, te bevorderen en te vestigen. Quentin Lafay, werd als pen van Emmanuel Macron naar het Ministerie van Economische Zaken gestuurd, voordat hij[32]naar het Elysée werd voortgestuwd. Attal, die nu dubbel geïntegreerd is *via Séjourné* en zijn kabinetsgenoot Benjamin Griveaux in Macronia, zal de benoeming van deze laatste in de regering verdedigen, terwijl Séjourné Emelien naar de Elysée zal begeleiden. Séjourné zal ervoor zorgen dat hij er zeker van is dat zijn echtgenote, maar ook Persoon - die hem tijdens zijn verblijf in Bercy om hulp vroeg om hem te helpen in de public relations bij Uber - Taché en enkele anderen, oprichters van *Jeunes Avec Macron*, discreet gefinancierd door M. Hermand en Bergé, in rivaliteit met Ismaël Emelien, hebben te zijner tijd hun kiesdistricten verworven en vertegenwoordigden de Voorzitter in het benoemingscomité van een partij die alle praktijken van de Oude Wereld moest uitsluiten en die deze bewezen gevallen van vriendjespolitiek niet uitfilterde.[33] In de tussentijd is het een kwestie van langdurig rekruteren, exploderende representatiebudgetten en kabinetspersoneel, het afleiden van adviseurs uit hun functie, het organiseren van evenementen met als enige doel hun ambities te dienen.

Attal, belast met de betrekkingen met de socialistische afgevaardigden, hevelt de neus en baard van Marisol Touraine - die trouw blijft aan François Hollande en zich probeert voor te bereiden op zijn herverkiezing - de socialistische parlementaire netwerken die hij op zijn beurt in zijn kantoor ontvangt om ze aan te bevelen aan Macron. Nog steeds in een poging om de socialistische nominatie in Vanves voor de parlementsverkiezingen van 2017, na Bartolone's campagne voor de departementale verkiezingen te hebben gevoerd, te ontnemen, dient hij als een discrete proefvis de *En Marche-*

32 Die op zijn beurt zijn klasgenoot Hugo Vergès op 27 jarige leeftijd tot "Amerikaans adviseur" zal benoemen, verantwoordelijk voor de betrekkingen met de administratie van Trump na twee stages als enige beroepservaring, en zijn nabijheid bij de toekomstige adviseur van Macron Aurélien Lechevallier. M. zou dus samen met Bernard Arnault, Christine Lagarde en Thomas Pesquet deel uitmaken van de ongeveer vijftig gasten die Frankrijk vertegenwoordigden tijdens het staatsdiner ter ere van Emmanuel Macron in 2018 in Washington.
33 Andere leidinggevenden van Macronie volgden hem, Cédric O., een Nederlandse wethouder die een van Macron's naaste raadsleden werd, waardoor zijn zus Delphine O. Mounir Mahjoubi zijn plaatsvervanger en dus parlementslid werd, zodra deze laatste, zoals gepland, bij de regering werd benoemd.

beweging, die nog steeds niet zonder reden aan de rand van de Socialistische Partij staat en zich voorbereidt op haar mogelijke reïntegratie in de partij als een beweging. Terwijl Séjourné samen met zijn collega Ismaël Emelien in Bercy de organisatie van evenementen vermenigvuldigt ten gunste van hun kandidaat, waarbij hij de middelen van het ministerie gebruikt om in minder dan twee jaar tijd enkele duizenden ondernemers en evenzoveel senior executives uit te nodigen aan wie hij onmiddellijk fondsenwervingscampagnes voorstelt ten gunste van hun kampioen[34], integreert Attal discreet de groep "jongeren met Macron" die de ruggengraat vormen van wat de beweging *En Marche zal worden* en plaatst er zijn pionnen. Zonder zich ooit bloot te leggen, zonder zijn positie of de mogelijkheid van socialistische nasynchronisatie te verliezen, kreeg hij, parallel met zijn minister, de belofte van een benoeming in een van de meest prestigieuze functies, gewoonlijk voorbehouden aan hoge Franse ambtenaren, binnen de gezondheidssector van de VN New York. Op 26-jarige leeftijd was hij verzekerd van ofwel een plaatsvervanger ofwel diplomatieke immuniteit voor internationale ambtenaren en, naast de verschillende toelagen, een verdubbeling van zijn salaris, waardoor hij tot de top 2% van het land zou behoren. Dit alles in de meest complete onwetendheid van zijn baas, aan wie François Hollande Matignon beloofde en aan wie Attal trouw blijft zweren. Dit alles dankzij onze belastingen.

*

De mislukkingen die volgen maken niet langer uit, in een systeem waarin invloedrijke relaties voorrang hebben op ideeën en verplichtingen. De dood van zijn vader bevrijdde Attal van zijn onderdrukkende voogdij en stelde hem in staat om zijn relatie met Séjourné te formaliseren, door middel van een PACS dat de alliantie van twee hoofdsteden verzegelde.

Met behulp van de sociale middelen die hij tijdens zijn tijd bij SciencesPo heeft verkregen, beveelt Gabriel Attal "goed opgeleide" individuen aan, wiens vertrouwen wordt

34 Zie bijvoorbeeld: https://wikileaks.org/macron-emails/emailid/8357

gewaarborgd door hun lidmaatschap van dezelfde sociale netwerken als die welke hij sinds de Elzasser heeft geïnvesteerd, en doet dit in hele ladingen bij Séjourné, die, versterkt door deze instroom van Macron, weet hoe hij de invloed die deze laatste hem toestaat terug te geven aan Attal. In deze tijd worden er geen politieke woorden gesproken, geen engagement, geen idee waarom dit alles wordt gedaan, behalve dan voor het plezier dat men er aan beleeft en de voorbochten die men ervan verwacht. Ambitie is hol, met niets en geen eisen, opwinding is bevredigd en heeft tevergeefs alleen de smaak van verraad. Macron, die als gevolg van de politieke ramp die alle kandidaten in het systeem heeft getroffen, in nood verkeert, moet heel snel netwerken van vertrouwen opbouwen om de indruk te wekken dat hij er klaar voor is. Het zal maanden duren voordat er eindelijk min of meer serieuze voorstellen naar voren komen. Zijn adviseurs zijn net zo onbekwaam tot verbeelding en denken als hij is en mobiliseren om te proberen echtgenoten en ouders te "denken", in de onverschilligheid en welwillendheid van een pers die te enthousiast is over een overname die deze lijkt te overtreffen. Het communicatiemiddel dat in beweging wordt gezet maakt deze evidente moeilijkheid tot een troef, transformeert de zwakte in originaliteit en maakt het mogelijk om de ongrijpbaarheid van een haastig opgezette campagne te maskeren om te voorkomen dat kandidaten buiten het systeem en de oligarchie winnen.

*

Attal heeft perfect begrepen wat hij kan doen voor deze jongeman genaamd Séjourné die de grandes écoles niet heeft verlaten en niet heeft gesocialiseerd onder de Parijse elites. De logica van de strijd tegen de ontmanteling op het werk onder zijn vroegere klasgenoten van de Elzasser School, zelfs als de economische crisis en het predatiebeleid beginnen te leiden tot trechters tussen de elites, geeft hem een duidelijk voordeel. In een machtspositie in een groeiende ruimte trok hij een tiental jongeren naar de netten van de opkomende Macronia, die hij vroeg, testte en aanbeveelt. Hun namen zijn bezaaid met Macronleaks, die hun uitwisseling van zelfgenoegzame e-mails aan de kaak stellen, zonder enige ambitie en zonder enige inhoudelijke voorstellen voor diensten. Attal, dat aan de

samenvloeiing van de relationele netwerken die oude Elzasser en nieuwe Grandes Ecoles hebben gemengd, weet hoe ze te spelen, en het systeem dat wordt ingevoerd stelt hem in staat om, wanneer hij er niet in slaagt de socialistische investering in de Hauts-de-seine te verkrijgen, onmiddellijk te rebounden.

Als hij uit het niets en zonder enige rechtvaardiging een van de meest populaire en gemakkelijk toegankelijke kiesdistricten in het land krijgt, beweegt niemand, omdat niemand hem of de mechanismen die hem in staat stelden op te staan, kent. In Vanves en Issy-les-Moulineaux, op een steenworp afstand van Parijs, waar André Santini, een lokale baron die al twintig jaar het ambt bekleedt, heeft besloten zich niet herkiesbaar te stellen, waar meer dan zestig procent van de kiezers zojuist heeft gestemd op Emmanuel Macron, de man wiens echtgenote zitting heeft in het benoemingscomité om de president van de Republiek te vertegenwoordigen, wordt[35]nu een boulevard geopend. Emmanuel Macron staat op het punt om verkozen te worden, Attal hoeft alleen maar zijn *engagement te* formaliseren, zachtjes zijn CV te hertekenen, te doen alsof hij op het punt stond een StartUp te lanceren en zonder veel campagne te voeren, zijn deputatie te krijgen. Op 18 juni 2017 trad hij toe tot deze Nationale Vergadering, die hij zo goed kent en waar Alexandra R., nu vergeten, hem een paar jaar eerder had voorgesteld.

Onmiddellijk de *zweep van* de Commissie cultuur en onderwijs gebombardeerd dankzij de stille steun van zijn echtgenote - die hun relatie stil blijft houden en als politiek adviseur van het Elysée verantwoordelijk is voor het toezicht op de verdeling van de posten in de nieuwe vergadering - krijgt Attal dus gemakkelijk een onbegrijpelijke invloed voor de quidam op zijn nieuwe collega-parlementariërs. Gevoed aan de bron van de macht, zich bewust van al het vertrouwen van de Elysée, altijd een stap vooruit, alle redenen voor zijn beklimming verbergend, werd hij benoemd in het kielzog van de wet die het Parcoursup creëerde, waarvan de catastrofale uitvoering nog steeds geen invloed zou hebben op de toekomst van de gebeurtenissen. Uitgaande van zijn nabijheid tot de Elysée,

35 "Hij weet - "omdat hij hen heeft uitgekozen", opschept hij voor zijn familie - dat iedere LREM-ambtenaar gekozen is. Le Point, 12 oktober 2017.

waarvan de redenen nooit worden uitgelegd, een opstijgen op journalisten gespeend door het beleid van geheimhouding van het *kasteel*, wisselt hij informatie uit, is hij geschuimd, geeft de indruk van een hautiness superioriteit. Toegang tot macht fascineert en rechtvaardigt a *posteriori een* onderscheid dat anders niemand zou hebben waargenomen. Op dat moment heeft niemand er belang bij om de bronnen van zijn hemelvaart bloot te leggen. De valse bescheidenheid in de mode in de oligarchie, gekoppeld aan de angst voor een *uitstapje* dat slecht zou worden waargenomen, beschermt Attals mystiek en haar vermogen zich op te leggen. Hier distilleert hij anekdotes van rechts naar links, terwijl hij nauwgezet de bronnen van zijn hemelvaart afdekt, waarbij hij van Richard Ferrand alles krijgt wat zijn echtgenote hem opdraagt toe te kennen.

Dit immense kapitaal moet echter nog steeds worden omgezet in bekendheid. Ondanks het falen van *Parcoursup*, vastgelopen in eindeloze polemieken, en het ontbreken van enig glorieus feit, met een twijfelachtig charisma en onzekere zeggingskracht, werd het jonge parlementslid toch en tegen alle logica gebombardeerd als woordvoerder van de presidentiële partij in december 2017. De onbekende badge van achtentwintig jaar oud, zonder levenservaring, kon aanvankelijk geen belangstelling wekken en heeft er twee maanden over gedaan om er een artikel over uit te lokken.

Het was toen dat Séjourné van de Élysée verkreeg dat hij uitgenodigd werd voor de ochtendvergadering van *France Inter te* midden van de mobilisatie van spoorwegarbeiders en studenten, in de plaats van een Jean-Michel Blanquer die heel goed wist welke belangstelling hij zou hebben om zichzelf niet bloot te leggen.

Het is dan ook dat het klassenvertrouwen dat hij vanaf zijn vroegste jaren heeft laten zien, ruimte vindt voor expressie. Zijn provocaties zijn alleen bedoeld om hem eindelijk bekend te maken, en de ontluikende irritatie toont duidelijk aan dat het onderdeel heeft gewerkt. De affaire, als ze zich zorgen had kunnen maken, stelde Macron gerust die in deze jongeman een potentiële bumper zag, wiens arrogantie zijn eigen arrogantie

overtrof, en die dan zou weten hoe de klappen om te leiden. In zijn kiesdistrict aarzelde Attal niet om een staking van uitgeputte postbeambten te breken en post te verspreiden als werknemers van de voormalige overheidsdienst om "zijn kiezers te verdedigen" en vermenigvuldigde hij de kenmerken van een relatie met de wereld die zijn ware aard niet langer hoefde te verhullen.

De socialistische jaren zijn voorbij, en de ware gedachte aan een wezen gebouwd en ingesteld door en ten dienste van zijn klasse, die net als Macron geen reden meer heeft om het te verbergen. Hij heeft nauwelijks tijd om tegen het glyfosaatverbod te stemmen nadat hij publiekelijk heeft verklaard dat hij wil dat het verboden is[36], om de betwiste wet op het *valse nieuws te* steunen*, om* de Italiaanse regering te beschrijven als "braken" en om op te roepen tot mobilisatie tegen de "momo challenge", die de[37]volgende stap is. Minder dan een jaar na zijn verkiezing, op slechts 28-jarige leeftijd, als voorzitter van de parlementaire meerderheidsgroep in zijn land, trok Attal zijn kandidatuur pas in nadat hij er zeker van was dat hem enkele weken later een ministerie zou worden toegekend. De Elysée heeft hem zojuist de netwerken van Mimi Marchand aangeboden, een propagandacampagne te lanceren om zijn benoeming bij de regering *a posteriori voor te* bereiden en te legitimeren. Gabriel Attal, sinds zijn drieëntwintigste verjaardag, met een salaris van bijna zesduizend euro per maand en nu drie voltijdse werknemers die uitsluitend werken om zijn ambities waar te maken, maar nog steeds niet het geringste idee of engagement hebben getoond, na de butlers en bedrijfswagens die hem op het ministerie van Volksgezondheid tussen de leeftijd van 22 en 27 jaar hebben verhandeld door die van de Vergadering, wordt moeiteloos getroond door pure inertie, in het hart van de Franse staat. Toen hij op 16 oktober 2018 werd benoemd tot staatssecretaris bij de minister van Onderwijs en Jeugdzaken, met de bijbehorende budgettaire en politieke bevoegdheden, belast met de uitvoering van de universele dienst, waren hij en zijn echtgenote misschien de enigen die niet verbaasd waren. Een anekdote van onbeduidende verschijning verscheen toen

36 https://www.liberation.fr/checknews/2018/09/17/quel-depute-a-vote-pour-ou-contre-l-interdiction-du-glyphosate_1679273

37 https://www.20minutes.fr/societe/2328551-20180831-depute-lrem-gabriel-attal-demande-mesures-contre-momo-challenge-gerard-collomb

opnieuw: meer dan een jaar na zijn verkiezing had het jonge parlementslid op het moment van zijn benoeming nog steeds geen verkiezingsbureau in zijn rijschool ingewijd. Alsof de rijzende *ster van* Macronia zichzelf niet had kunnen beletten om haar eigen kiezers te vertellen hoeveel zij er op haar reis niet toe hadden gedaan.

*

Als de mensen zich haasten, laten we deze fabel beëindigen met deze eenvoudige uitspraak: deze wezens zijn niet corrupt omdat ze corrupt zijn. De mechanismen van reproductie van de elites en het Parijse zelf, de aristocratisering van een bourgeoisie zonder verdienste, hebben ons land gesmolten tot een arrogant, middelmatig en kwaadaardig monument.

Nergens is er de geringste ambitie, de geringste zoektocht naar een engagement of een donatie. Er blijft één vraag over. Dachten we dat deze wezens ideeën zouden dienen, zij die zich in dienst van de belangen hebben gesteld? Denken we dat deze mensen zouden opgroeien, zij die, gedurende hun hele leven, tevreden waren met het opbouwen van een ambitie die door niets kon worden volgehouden? En denken we echt dat in dergelijke omstandigheden de rest van het verhaal verteld moet worden?